DOAR IN VISELE TALE

Serie publicată în 33 de ţări, cu peste cinci milioane de exemplare vândute numai în Statele Unite.

gossip girl

În colecţia gossip girl au apărut:

Gossip Girl
Ştiţi că mă iubiţi
Vreau totul
Pentru că merit
Cum îmi place mie
Pe tine te vreau
Nimeni n-o face mai bine
Cei mai buni... duşmani

În curând:
Cum aş putea să te mint?

CECILY VON ZIEGESAR s-a născut la 27 iunie 1970 în New York. A studiat la prestigiosul liceu privat de fete Nightingale-Bamford din Upper East Side. După ce a absolvit Colby College, a lucrat timp de un an la un post de radio din Budapesta, apoi s-a întors în Statele Unite pentru a urma cursuri de *creative writing* la Universitatea din Arizona. Revenită la New York, a lucrat pentru Alloy Entertainment împachetând cărţi. Aici i-a venit ideea seriei de succes GOSSIP GIRL, al cărei prim volum a fost publicat în 2002 şi care numără până în prezent treisprezece titluri. Tradusă în treizeci şi trei de ţări, cu peste cinci milioane de exemplare vândute numai în Statele Unite şi adaptată pentru micul ecran, seria GOSSIP GIRL a devenit un fenomen internaţional.

CECILY VON ZIEGESAR

gossip girl
şuete între fete

Doar în visele tale

Traducere din limba engleză
MONICA ANDRONESCU

NEMIRA

Coperta colecţiei: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Roger MOENKS, Laurent ALFIERI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZIEGESAR, CECILY von
Doar în visele tale / Cecily von Ziegesar; trad.: Monica Andronescu.-
Bucureşti, Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8134-01-7

I. Andronescu, Monica (trad.)

821.111(73)-31 =135.1

Cecily von Ziegesar
ONLY IN YOUR DREAMS
© 2006 by 17th Street Productions, an Alloy company

© Nemira, 2010

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă şi se pedepseşte conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-01-7

La preţul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

„O adevărată Alice în Ţara Minunilor, cu un comportament şi o înfăţişare ce reprezintă combinaţia perfectă între regina de cupă şi un flamingo."
TRUMAN CAPOTE

gossipgirl.net

topics * previous next ► post a question reply

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane şi evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovaţi. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Nu sunt mai mult de cinci minute de când a venit vara şi deja aleile din oraş s-au încins până la cincizeci de grade. Slavă, Domnului, în sfârşit scăpăm de uniformele astea obosite şi oribile din crep, în dungi alb cu albastru. Şi scăpăm de ele pentru *totdeauna.* Asta dacă nu ne hotărâm cumva să le resuscităm la prima petrecere de Halloween de la facultate. Fustiţele plisate îi scot din minţi pe băieţi!

N-a fost floare la ureche să rezistăm în cei patru ani de liceu şi să ne descurcăm şi cu petrecerile, şi cu mersul la cumpărături, şi cu învăţatul, şi iar cu petrecerile, şi iar cu mersul la cumpărături. Şi să facem toate astea cu suficientă eleganţă şi îndeajuns tact cât să aterizăm direct în ivy League. Totuşi, se pare că am reuşit şi iată că suntem acum în posesia diplomelor - dovezile noastre negru pe alb - şi a cadourilor de absolvire (super, supertare!).

În caz că ai umblat pe sub pământ tot anul şi nu ţi-a trecut nimic pe la ureche până acum, noi suntem puştii care se distrează şi merg la cumpărături cu aceeaşi pasiune, iar acum, că tot a venit momentul să ne etalăm noile toalete de vară, e timpul să trecem la distracţii serioase. Ne ştii prea bine şi e în regulă dacă o recunoşti: ţi-ar plăcea la nebunie să faci parte din grupul nostru. Noi suntem

fetele care bat Manhattanul în lung şi-n lat în rochiţe de plajă cu volane de la Marni şi încălţate cu papucei gen cui-îi-pasă-dacă-se-duc-naibii de la Jimmy Choo. Noi suntem tipii arşi-de-soare-de-când-dă-primăvara-în-St-Barts, care stau cocoţaţi pe butelcuţe din argint, de modă veche, pline cu gin Tanqueray. Iar acum a venit vara şi toată bătaia de cap cu testele şi examenele plictisitoare a rămas undeva în urmă. În lunile următoare ne aşteaptă numai lucruri plăcute: dragoste, sex, renume şi... ticăloşii. Că tot veni vorba...

CEA MAI CUNOSCUTĂ FATĂ DIN ORAŞ E PE CALE SĂ DEVINĂ ŞI CELEBRĂ

Este deja o vedetă locală, dar n-ar putea oare să ţintească ceva mai sus? Cum ar fi coperta de la *Vanity Fair sau* premiere pe covorul roşu? Şi pare-se că aşa stau lucrurile, de vreme ce **S** a reuşit să obţină singurul job de vară care merita efortul: un rol principal într-o importantă producţie de la Hollywood regizată de Ken Mogul, despre care umblă vorba că ar fi cam sărit şi cam escroc, în care urmează să-l aibă partener pe **T,** senzaţionalul megastar cu tuleie aurii. *Să-ţi vină rău, nu altceva!* Şi dacă e să ne luăm după istoria ei personală, **T** va fi în curând partenerul care o va „conduce" şi dincolo de platoul de filmare. Unele fete chiar par să aibă noroc cu carul.

Chiar dacă toată lumea credea că **B** e *făcută* pentru rol, se pare că a pierdut în favoarea celei mai bune prietene... din nou. Poate că deja s-a obişnuit cu asta sau poate că e prea ocupată să se tăvălească împreună cu noul ei iubit, care arată delicios printre cearşafurile foarte-fine-din-bumbac-egiptean-de-culoarea-smântânii, perfect împăturite, de la hotelul Claridge din Londra. Aşa e: aventura ei furtunoasă cu lordul M, un gentleman englez superarătos, a purtat-o din New Yorkul plin de fum în eleganta Londră şi pot să-mi imaginez că folosesc cu succes camera de hotel a lui **B.** Cu siguranţă, castelul lordului **M** este chiar mai frumos decât apartamentul de la Claridge. Şi atunci - vă veţi întreba de ce nu merg împreună la el acasă? O să aflăm cât de curând: zvonurile despre aventura ei încep deja să circule prin oraş.

Veşti scandaloase au început să se audă prin târg şi despre preferatul nostru, veşnic drogatul, dar veşnic simpaticul **N.** Şi asta

deşi se află la doar o aruncătură de băţ, în încântătorul Hamptons. Se recuperează cu greu în Long Island după afurisitul ăla de episod cu furatul-de-Viagra-de-la-proful-de-lacrosse-şi-experienţa-cu-aproape-nepromovatul-clasei. Aud că deja e ars de soare şi tot timpul transpirat de când munceşte să refacă acoperişul casei antrenorului. Iar unele doamne de prin partea locului se pare că tot bat drumurile prin zonă numai ca să-l vadă fără cămaşă. Între timp, de partea *asta* a Long Island - în Brooklyn adică, FYI - **V** îşi savurează rămăşiţele scurtei aventuri cu **B.** Poate n-aţi înţeles, e o rochie de mătase neagră marca Diane von Furstenberg. Numai **B** ar fi putut să arunce *aşa ceva* ca pe o periuţă de dinţi folosită. Nimeni nu ştie dacă **V** a avut o scurtă aventură cu cei doi fraţi, dar şi **A,** şi **B** s-au mutat. La propriu. Am auzit că **A** s-a încurcat cu o dansatoare din buric tatuată, din Austin,

Texas, care are doi pui de boxer. Cât despre **D,** slavă. Domnului!, a fost văzut umblând prin oraş ca un turist care vrea să descopere locurile. Se pare că cineva începe să devină sentimental în legătură cu marea lui mutare în Vest din toamna asta.

E-MAILURILE VOASTRE

Dragă GG,

S-a întâmplat pe aeroportul Heathrow, în drum spre pensionul englezesc absolut nostim unde părinţii mei m-au înscris din vara asta, când pe cine crezi că am văzut? Pe **B,** fata visurilor mele. Credeam că problemele mele s-au rezolvat, până când am ajuns în campus şi am auzit trei zvonuri *foarte* neliniştitoare.

1) **B** nu numai că e cuplată cu englezoiul ăla purtător de nădragi, dar se pare că e chiar *logodită* cu el.

2) **El** este deja logodit cu altcineva.

Şi cel mai nebunesc dintre toate:

3) Lordul Purtător-de-nădragi nu e în stare s-o satisfacă pe **B,** dacă înţelegi ce vreau să spun. O fi prea obosit, l-o fi secătuit logodnica lui...

Dă-i o mână de ajutor unui frate aflat la ananghie. N-o să fiu în stare să scot nici măcar un 5 dacă nu găsesc o fată care să ştie că fotbalul *nu* e acelaşi lucru cu fotbalul american. Te mai întorci în Piaţă?

P.S. *Eu* am toată noaptea la dispoziţie.

Dragă BB din M,

Nu ştiu cum e în Anglia, dar aici, în America, la şaptesprezece ani eşti *mult* prea mic ca să te poţi căsători. Nici măcar nu am făcut cunoştinţă cu bobocii de anul ăsta, noii noştri colegi! Stai liniştit. Nimic nu durează veşnic...

– GG

P.S. Ai spus cumva toată noaptea? Cum ziceai că arăţi?

Dragă GG,

A fost nevoie de multe dezbateri şi rugăminţi, dar în cele din urmă l-am convins pe tata să închirieze o locuinţă de vară în Southampton pentru mine şi prietenii mei. Iată-ne aici! Doar noi şi nimeni altcineva. Ce urmează? Nici urmă de sex la malul mării.

Dragă NSOTB:

Ar trebui să ştii că dacă ajungi la Hamptons înainte de începutul sezonului poate să fie puţin cam... aiurea, asta dacă nu cumva *trebuie* să fii acolo din anumite motive. Cum e cazul cuiva pe care-l ştiu eu. Dar între timp de ce nu improvizaţi ceva? Doar aveţi toată casa la dispoziţie. Imaginează-ţi cum ar fi să aibă fiecare câte o togă din cearşafurile alea de casă cu-imprimeu-cu-frunze-de-palmier şi intră în atmosfera vieţii de student.

– GG

INSTANTANEE

B îl acuză pe un hamal de la Virgin Atlantic că i-a furat din geantă una din *multele* perechi de chiloţi tanga Cosabella. Asta păţeşti când călătoreşti la cea mai ieftină clasă. **S** citind - *citind?* Trezeşte-te, şcoala s-a terminat! - o ediţie ieftină şi jerpelită a romanului *Mic dejun la Tiffany* pe o bancă umbroasă din Central Park. Cu siguranţă că într-o zi, în *Culise la Actors Studio,* o să se lase pradă amintirilor. Un **N** asudat pedalând sus-jos, sus-jos - uite că mi se înfierbântă imaginaţia! - prin centrul East Hampton pe vechea lui bicicletă Schwinn. Dar cu Range Rover-ul ce s-o fi întâmplat? **V** la Bonita, un restaurant mexican micuţ, din Williamsburg, rugând pe cineva să cureţe masa înainte ca ea să se aşeze. Poate că **B** chiar a şters-o. **D,** făcând ture pe West End

Avenue ore în şir - unde naiba să parcheze namila aia de Buick albastru, pe care l-a primit cadou la absolvire?

Atât, pentru moment. Am plecat. În definitiv, nu trebuie să fii un matematician din ăla obsedat de la MIT[I] ca să-ţi dai seama că vara n-are decât unsprezece săptămâni - numai şaptezeci şi şapte de zile - după care va trebui să dai piept cu dormitoarele la comun, pentru fete şi băieţi, să te declari avansată la designul vestimentar şi poate să ai o aventură fierbinte, extracurriculară cu profu' de literatură engleză, care probabil că e destul-de-arătos-sub-blazerul-lui-de-tweed-şi-pa pion. Dar să nu grăbim lucrurile: afară e cald, aşa că atmosfera se încinge deja. Viaţa e plină de mister - ca să nu mai pomenim de fetele faine, în costume de baie cu picăţele, şi tipii sexy, în pantaloni scurţi de culoare deschisă. Vara, pentru că nu sunt reguli şi n-ai program, e decorul perfect pentru chestii trăsnite. Chiar acum îmi înşfac ochelarii de soare Gucci, care sunt prea mari şi de un roz pal, un exemplar din *Elle,* revista franţuzească, o loţiune de plajă SPF 45 de ia Guerlain şi o păturică prietenoasă, cu dungi turcoaz şi de culoarea mandarinei şi o tai în parc. În care parte? N-aţi vrea să ştiţi?

Ştiţi că vă iubesc,
gossip girl

PROASPĂT ÎNSURĂŢEII

„Bună dimineaţa, doamnă!", a cântat o voce de femeie cu un accent englezesc obraznic.

Blair Waldorf oftă şi se întoarse spre ea. Era la Londra de trei zile şi încă nu-şi revenise din ameţeala provocată de decalajul de fus orar. Dar nu-i păsa. Era un preţ prea mic pentru ce obţinea în schimb: întâlnirea cu super-sta- rul-de-cinema-frumos-de-pică, lordul Marcus, iubitul ei englez-pursânge.

I Massachusetts Institute of Technology (n. tr.).

Film celebru din 1967, câştigător, printre altele, al unui Premiu Oscar. Dornic de distracţie, protagonistul (interpretat de Dustin Hoffman), un tânăr care abia a terminat colegiul, are o aventură cu soţia şefului, dar descoperă că nu este decât o unealtă pentru criza de personalitate a unei doamne de vârsta a doua (n. tr.).

Wendy, una dintre cele trei cameriste din echipa Penthouse care o însoţeau pe Blair la Claridge, îşi târşâi picioarele pe parchetul deschis la culoare şi aşeză o tavă greoaie din mahon pe patul imens. Atât de mare, încât Blair îl împărţise în patru: o parte pentru dormit, una pentru mâncat, una pentru stat la televizor şi alta pentru sex. Iar *cea din urmă* rămăsese deocamdată nefolosită. Wendy trase draperiile groase din catifea maronie, descoperind pereţii uriaşi din sticlă, şi lumina inundă camera enormă, reflectându-se în tavanul opulent filigranat în aur, apoi ricoşă în oglinzile aurite aşezate de-a lungul peretelui de la dressing.

- Ah! se strâmbă Blair şi-şi puse în cap, ca să-şi ferească ochii de soare, una dintre cele şase perne somptuoase din puf de gâscă.

- Micul dejun, aşa cum aţi cerut, domnişoară Waldorf, o anunţă Wendy, ridicând capacul din argint de pe tavă şi dezvăluind un amestec greţos din ouă lipicioase şi cârnaţi unsuroşi, înotând într-o baltă de sos de roşii.

Bucătărie englezească tradiţională. Super.

Blair îşi netezi părul zburlit, de culoarea castanelor, şi îşi strânse cordonul de la neglijeul roz şi moale pe care îl purtase în pat. Mâncarea arăta oribil, dar mirosea delicios. Merita să se răsfeţe puţin, nu-i aşa? Plimbarea de ieri, când admirase peisajele din vestul Londrei, îi stimulase apetitul.

Asta dacă poţi numi *peisaje* firmele Harrods, Harvey Nichols şi Whistles.

- Poftiţi şi ziarul, mai spuse Wendy fluturând *International Herald Tribune* şi aşezându-l apoi pe tavă.

Blair ceruse să i se aducă ziarul în fiecare dimineaţă - la urma urmei, o studentă la Yale trebuie să fie la curent cu ce se întâmplă în lume. Partea cu cititul era mai dificilă, dar ce mai conta?!

– Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Wendy pe un ton afectat.

Blair dădu din cap că nu şi fata dispăru în salon. Apoi înfipse furculiţa într-unui dintre cârnaţii uriaşi de pe tavă şi scană cu privirea prima pagină a ziarului. Dar caracterele mici şi pozele fără-nici-un-haz erau atât de plictisitoare, că nu reuşi să se concentreze deloc. Singurul ziar pe care-l citise vreodată era *New York Times* şi de acolo doar rubrica de duminică, Sunday Styles, unde trecea în revistă fotografiile de la întâlnirile în scopuri caritabile, uitându-se după feţe cunoscute. Şi pentru ce ar avea nevoie o femeie atât de celebră ca ea să fie la curent cu ultimele ştiri din lume? Ea însăşi *era* ştirea.

Blair era o fiinţă impulsivă, dar călătoria ei la Londra fusese de data asta ideea lui Marcus. Cadoul lui de absolvire pentru ea - altul decât cerceii Bvlgari de o extravaganţă absolută - fusese un bilet de avion pentru Londra. Îşi imaginase săptămâni ploioase în care să stea amândoi închişi într-un castel de piatră uriaş şi să facă sex fără pauze - ca fumătorii care-şi aprind ţigară de la ţigară oprindu-se numai din când în când ca să muşte dintr-o pulpă rece de berbec sau să înfulece cine ştie ce alt fel de mâncare cu iz medieval, păstrat prin bucătăria primitivă, dar bine aprovizionată a castelului. Numai că Marcus fusese atât de ocupat cu afacerile tatălui său, că de-abia găsise timp pentru prânz şi pentru un scurt episod de sărutări pasionale.

Aruncând ziarul pe jos fără să-l deschidă, Blair căută cu privirea pe noptieră varianta britanică a revistei *Vogue* - adunase toate revistele englezeşti ca să fie la curent cu ce şi de unde trebuie cumpărat - când noul ei telefon Vertu, subţire ca o foiţă de hârtie, începu să sune drăgălaş. O singură persoană ştia noul ei număr de telefon la Londra.

- Alo! răspunse cât mai sexy posibil şi cu gura plină de ouă prăjite.

- Iubito, o salută lordul Marcus Beaton-Rhodes cu încântătorul lui accent britanic. Vin spre tine şi voiam să fiu sigur că te-ai trezit, scumpo.

- Da, m-am trezit! Blair nu reuşi să-şi stăpânească emoţia. Fusese singură în ultimele două nopţi şi se simţea extrem de excitată. Cum se întâmplase în actualele condiţii, nu-şi dădea prea bine seama. Să fie ăsta momentul potrivit pentru un interludiu de dimineaţă fără chiloţei?!

19

– Perfect, continuă el în acelaşi stil deschis şi încântător. Ajung în câteva minute şi ţi-am pregătit o surpriză.

O *surpriză!* se gândi Blair simţindu-şi inima zburând, în timp ce închidea telefonul. Era *exact* telefonul de „bună dimineaţa" de care avea nevoie ca să se ridice din pat. O zbughi spre baie şi începu să arunce hainele la repezeală. Să fie vorba de trandafiri şi caviar? Şampanie de la gheaţă şi stridii? Era cam prea de dimineaţă pentru aşa ceva, dar dacă e să ne luăm după cel mai recent dar pe care i-l făcuse - cerceii de perle de la Bvlgari de care atârna câte un *B* de aur de la numele ei -, nu se putea aştepta decât la ceva minunat. Poate un nou simbol încântător al iubirii lui veşnice? Toată lumea la

New York era atât de înnebunită de invidie din cauza minunatului ei iubit din Anglia, încât răspândiseră zvonuri cum că Marcus ar fi fost deja logodit. Exista o singură cale să pună capăt *acestor* bârfe: să se întoarcă la New York purtând pe deget inelul lui de logodnă. De preferat un diamant fără cusur, perfect faţetat, de patru carate, deşi ar putea fi la fel de bine şi o bijuterie veche de familie.

Câtă modestie din partea ei!

Lordul Marcus o invitase întâi să-şi petreacă vara la proprietatea tatălui său de la

Knightsbridge, dar când a venit s-o ia de la aeroportul Heathrow cu Bentley-ul bej cu şofer a condus-o direct la Claridge.

- Acolo nu e suficient loc, iubito, i-a şoptit Marcus la ureche şi răsuflarea lui i-a dat fiori pe şira spinării, în timp ce recepţionerul îi dădea cheia de la cameră.

- Ca să nu mai spun că aşa o să avem o intimitate absolută.

Ce mai poţi obiecta la un asemenea argument!

Blair nu ştia prea clar cu ce se ocupa Marcus, decât că era ceva legat de obligaţiuni şi ipoteci, ceva ce suna oricum foarte plictisitor. Lucra la biroul tatălui său pe timpul verii, iar noaptea târziu şi dimineaţa foarte devreme nu prea mai avea energie şi pentru... sex. Blair o făcuse doar de câteva ori cu Nate Archibald şi de-abia aştepta să încerce cu un tip mai mare decât ea şi mai experimentat, cum era Marcus - nu că partidele de sex cu Nate ar fi fost prea rele...

Gelul tonic La Mer cu parfum de rozmarin şi pasta de dinţi mentolată de la Marvis mascară rapid mirosul de ouă prăjite şi roşii şi Blair fugi rapid înapoi în dormitor şi sări în pat, învăluită doar în sclipirile delicate lăsate pe trup de parfumul Chanel No. 5 cu aromă de lavandă şi purtând cerceii Bvlgari pe care nu-i mai scosese de

la petrecerea de absolvire de la Yale Club, de acum mai bine de două săptămâni.

După ce plecase în grabă din apartamentul micuţ al Vanessei Abrams din ciudatul şi sordidul Williamsburg, fără nici cea mai mică intenţie de a se întoarce la lumea dementă pe care se obişnuise s-o numească „acasă", Blair se hotărâse să se mute la Yale Club. Îl cunoscuse pe lordul Marcus în lift, iar accentul lui sexy şi pantalonii impecabil călcaţi i-au atras atenţia imediat. Destinul a făcut să aibă camerele una lângă alta, şi imaginaţia ei a luat-o razna, simţindu-i pe gât respiraţia fierbinte şi englezească încă înainte să se sărute -

eveniment care s-a produs în aceeaşi seară. După ce şi-a deschis inima către el şi după vreo şase sau şapte cocktailuri Cosmopolitan, Blair era atât de sigură că descoperise iubirea vieţii ei, că practic se aruncase pe el. Ea era însă prea ameţită - şi el prea gentleman - ca să meargă mai departe de sărut. Dar toate *astea* aveau să se schimbe.

Îşi înfăşură cearşaful în jurul corpului şi-şi aprinse o ţigară, luându-şi o mină care spunea *Sunt în luna de miere şi am obosit, dar ce mama naibii, hai s-o facem odată.* Î*nşfacă* ziarul de pe podea şi aranjă în aşa fel prima pagină, încât să pară că o citea. Asta era. Perfect. O bombă sexy şi o intelectuală. O femeie celebră în toată lumea care citeşte şi e la curent cu toate crizele internaţionale - şi care preferă ca *în pat* să discute despre respectivele crize. Dacă ar fi avut şi nişte ochelari vintage din anii cincizeci să şi-i aşeze pe vârful nasului...

Ce poate fi mai provocator decât să fii goală şi să porţi ochelari!

Şi dintr-odată lordul Marcus ţâşni pe uşa dormitorului, iar Blair îşi întoarse alene capul spre el, de parcă s-ar fi smuls cu mare greutate din lumea ştirilor despre noua politică de creştere a păsărilor de curte în Asia. Purta un costum de vară negru-cărbune, impecabil croit, şi pe dedesubt un tricou James Perse de culoarea măslinei, care făcea ca ochii lui de un verde sclipitor să pară şi mai serioşi, şi mai adânci, şi mai plini de dulci promisiuni.

- Ce înseamnă asta? o întrebă încruntându-şi sprâncenele arămii. Nu ţi-am spus că ţi-am pregătit o surpriză?

- Şi eu am o surpriză pentru tine, şopti Blair provocator. Vino şi aruncă o privire sub cearşafuri.

A

- Sigur, continuă el uşor impacientat. Imbra- că-te, scumpo!

- Nu vreau, se bosumflă fata.

23

El traversă repede camera şi o sărută pe nas.

– Mai târziu, îi promise. Acum îmbracă-te şi eu te aştept jos, în hol.

Apoi ieşi din cameră lăsându-i singur şi gol corpul parfumat, epilat şi uns cu cremă.

Chiar că era timpul pentru o surpriză plăcută!

Blair coborî din liftul lambrisat, într-o ţinută încropită la repezeală: o tunică Tory Burch cio- colatie (mulţumescu-ţi ţie,

Harrods), perechea favorită de pantaloni True Religion şi nişte ghete aurii, greoaie. Arăta ca o turistă în vacanţă. Pregătită să zboare spre Tunisia cu avionul personal al lordului Marcus ca să petreacă weekendul. *Asta* să fi fost surpriza?

În holul de marmură, grandios şi luminat de candelabre al hotelului era mare forfotă, dar Blair a observat cum s-a lăsat tăcerea când ea a traversat, cu ghetele clămpănindu-i zgomotos, podeaua din plăci de ceramică, înspre fotoliul tapiţat cu catifea neagră unde o aştepta Marcus. Arăta atât de bine, că fetei îi fu imposibil să-şi reprime admiraţia, de parcă era o sculptură rară sau coborâse dintr-o pictură, şi făcu un efort să nu-şi afunde degetele în părul lui bogat şi arămiu. Mintea îi era ocupată într-o asemenea măsură să-i cânte serenade senzaţionalului iubit englez, încât abia dacă a observat că el se ţinea de mână cu o altă fată care, *cu siguranţă,* nu era ea.

Salutare! Bun venit în lumea reală!

Uitând cu totul de călătoria romantică spre Africa, ochii lui Blair s-au oprit asupra blondei cu aspect de cal care-l ţinea de mână pe iubitul ei. *Ce mama naibii mai era şi asta?*

- Blair, ai venit în sfârşit, o întâmpină lordul Marcus cu voce caldă, ridicându-se, fără să dea însă drumul mâinii fetei de lângă el. Iubito, ţi-o prezint pe draga mea verişoară Camilla, despre care ţi-am tot vorbit. Ea e sufletul meu pereche. A venit în oraş pentru câteva săptămâni. Noi doi am crescut împreună, ca nişte fraţi gemeni. Vezi ce surpriză minunată ţi-am pregătit?!

- Minunată, repetă Blair şi se trânti în fotoliul de lângă ea. Nu-şi amintea să fi auzit vreodată ceva despre vreo verişoară pe nume Camilla.

Dar, la urma urmei, ştia că a asculta ce spuneau cei din jur nu era tocmai punctul ei forte.

- Mă bucur mult să te cunosc, spuse Camilla, îndreptând spre ea un nas lung şi proeminent - genul ăla pe care nici cel mai bun chirurg plas- tician nu reuşeşte să-l îndrepte. Faţa tipic englezească era toată numai straturi de pudră bej şi fard roşu-roşu. Iar picioarele îi erau caraghios de lungi şi de slabe şi arătau de parcă ar fi fost întinse

cu una dintre maşinăriile alea de modă veche pe care încercase ea să le cumpere de pe eBay.

- Mimi a apărut ieri de dimineaţă, fără să mă anunţe, îi explică lordul Marcus. Ca un pierde-vară, cu bagajele în mână, chicoti el.

- Din fericire, ştiam că pot conta pe dragul meu Mar-mar să mă găzduiască la el acasă, se repezi Camilla, trecându-şi din când în când mâna pe care nu i-o ţinea lordul prin părul lung şi spălăcit. Păr care ar fi putut fi cu uşurinţă tăiat în miez de noapte.

Stai puţin - a spus la el *acasă!*

- Ai spus că stai la el acasă? întrebă Blair obraznic, urându-le deja şi pe Camilla dinţi-strâmbi, şi rochia ei de plajă galbenă, absolut oribilă, din mătase indiană, care probabil costase câteva mii, dar arăta ca o faţă de masă. Credeam că la el acasă nu e suficient spaţiu.

- Pentru membrii *familiei* se găseşte întotdeauna o cameră, interveni lordul Marcus, strângând mâna în formă de gheară a Camillei înainte să se întoarcă spre Blair. Nu ai de ce să-ţi faci griji, iubito. O să ne distrăm minunat împreună. Bineînţeles!

UNU ESTE CEL MAI SINGURATIC DINTRE NUMERE

- Archibald! strigă antrenorul Michaels în sus, spre acoperiş. Vreau să-ţi aud fundul puturos cum bate ţiglele alea. Acum!

- Da, domnule, mormăi Nate Archibald, pri- vindu-l pe antrenor cum se urcă în maşinuţa lui albastră şi se întoarce pe şosea, claxonând vesel *tiii-tiii-tiiit* pe când reducea viteza intrând pe strada care ducea spre Hampton Bays. Nate şi-l imagina înghiţind Viagra şi scoţând revistele porno pe care probabil le ţinea în torpedou.

Impotent nenorocit, adăugă încet Nate. Cu sudoarea înţepându-i ochii, îşi trecu o mână peste frunte şi se uită încruntat spre acoperişul din ţigle negre. *Tâmpitule,* se gratula pentru a suta oară în dimineaţa aia. Era abia ora nouă şi soarele ardea puternic, iar ţiglele zgrunţuroase îi zdreleau genunchii şi spatele îi era încordat din cauza efortului. Nate se îndreptă şi îşi scoase tricoul Stussy verde-lămâie, mustind de sudoare. Apoi aruncă ciocanul şi se aşeză, deşi acoperişul era atât de fierbinte, încât simţea cum îi arde fundul prin pantalonii scurţi. Se scotoci în buzunare după jointul mult iubit, ţigara răsucită de mână pe care avusese inspiraţia s-o

ascundă acolo cu o seară în urmă. Scoase apoi bricheta galbenă din plastic pe care o ţinea în şosetă şi aprinse ţigara, inhalând cu poftă.

Treaz şi ars de soare. Un mic dejun pentru campioni!

Era clar că plătea pentru porcăria pe care o făcuse, dar Nate era hotărât să nu lase o greşeală să-i strice toată vara. Şi dacă zilele îi erau arvunite antrenorului Michaels, nopţile încă îi aparţineau şi avea la dispoziţie toată casa părinţilor de la Georgica Pond, de vreme ce ai lui preferau splendida singurătate în care le plăcea să se închidă, în Mt. Desert Island, Maine.

Nate deschise clapeta telefonului şi căută în agendă, până când ajunse la prima persoană despre care ştia că are o casă în Hamptons. N-avea nici un sens să piardă o petrecere perfectă.

Cum să dai cu piciorul la aşa ceva?!

– Salut, sunt Charlie, spuse vocea înregistrată în căsuţa vocală. Nu sunt în ţară câteva săptămâni, dar lăsaţi-mi un mesaj şi vă caut eu când mă întorc. Pa!

Fir-ar. Nate închise fără să lase nici un mesaj.

Răsfoi iar agenda până dădu de numărul lui Jeremy Scott Tompkinson, un alt amic de la A şcoală. Îşi aminti vag că auzise ceva despre cum îşi petrecea Jeremy vara în L.A., unde făcea cursuri de actorie sau ceva banal de genul ăsta.

Singurul tip despre care ştia sigur că e în Hamptons era Anthony Avuldsen, aşa că încercă şi la el, dar tot fără succes. Probabil că încă dormea; era imposibil ca vreun om cât de cât sănătos să se scoale cu noaptea-n cap.

Incruntându-se, Nate trase iar cu sete din ţigară. Îşi putea închipui desfăşurarea nesfârşită de zile fierbinţi, asudate şi de nopţi însingurate şi tăcute, care se vor scurge înainte să-şi facă, în sfârşit, bagajele, şi să o întindă la Yale în toamnă.

Sărmanul copilaş!

De unde era cocoţat pe acoperiş vedea curtea mare din spatele casei antrenorului, chiar acea curte în care el trebuia să tundă iarba şi să îngrijească florile în următoarele săptămâni. Fusese atât de preocupat, că nu băgase de seamă cel mai bun lucru pe care-l oferea priveliştea: soţia

antrenorului, topless, tolănită lângă piscină, bronzându-se sub razele strălucitoare ale dimineţii. Era mamă şi nu era prea tânără,

dar nici o băbătie. Cel puţin „balcoanele" i se ţineau bine. Văzuse *Absolventu1*[1] şi nu fusese niciodată cu o femeie mai mare decât el. Dar se putea întâmpla. Poate că, în definitiv, n-o să fie chiar atât de nasol să muncească pentru antrenor fără să ia nici un ban.

Sau poate că o să-l bată soarele-n cap.

1NTALNiREA LUI ***V*** CU DESTINUL

Clătinându-se uşor pe sandalele Celine de culoare neagră, cu talpă ortopedică şi decupată în faţă - OK, de fapt ale lui Blair, dar ea ştia că fosta ei colegă de cameră nu s-ar întoarce niciodată la Williamsburg să-şi ia vreun lucru pe care-l lăsase acolo -, Vanessa troncănea pe pietrele pavajului din districtul Meatpacking[I], prea-trendy-pentru-un-loc-care-miroase-a-carne- de-mortăciune, îndreptându-se spre uşa ruginită, fără nici o plăcuţă, a atelierului masiv al lui Ken Mogul.

Deşi colega ei Serena van der Woodsen îi promisese la beţie că-i va pune o vorbă bună la el la sălbatica petrecere de absolvire care avusese loc cu câteva săptămâni în urmă, Vanessa Abrams nu crezuse că avea să mai audă de Ken Mogul. În acelaşi an, câteva secvenţe filmate de ea, aproape de categoria X, înfăţişându-i pe Jenny Humphrey şi Nate Archibald la agăţat în Central Park, ajunseseră pe Internet şi-i stârniseră interesul faţă de cariera ei, iar el

A... [A]

Încercase s-o ia sub aripa lui protectoare. Însă Vanessei nu-i plăcuse ideea de a fi sub aripa *cuiva,* iar să lucreze la o producţie hollywoo- diană importantă în L.A. nu era tocmai ce-şi dorea. Ea era mai degrabă un cineast care face filme-cu-porumbei-morţi-şi-prezervativ-folosit decât un realizator de block-buster-uri pentru tineri, dar *Mic dejun"la Fred's* urma să se filmeze chiar lângă casa ei, la Barneys. Îi surâdea ideea de a o lua ca pe o lecţie. Dar tot era ceva care nu-i dădea pace.

Apăsă pe soneria în dreptul căreia nu erau trecute decât iniţialele regizorului şi aşteptă, emoţionată, frământându-şi mâinile. Aproape toată ţinuta o improvizase din ce lăsase Blair. Combinase o bluză neagră de la Mayle, cu guler larg şi fără mâneci, şi blugii ei negri zdrenţuiţi cu sandalele troncănitoare ale lui Blair şi cu geanta

---

I Cartier din Manhattan, al cărui nume înseamnă „cartierul unde se ambalează carne". La 1900, aici existau peste două sute cincizeci de abatoare şi centre de ambalare a cărnii, iar după 1980 şi-a câştigat reputaţia de cartier al traficanţilor şi al consumatorilor de droguri, al prostituatelor şi mai ales al transsexualilor (n. tr.).

DKNY, gri-oţel, în care Blair îşi căra lap- topul. Avea un look sofisticat şi artistic: arăta ca un om căruia nu-i pasă de lucruri precum look-ul sofisticat.

Dar ce, îi păsase ei *vreodată?*

Uşa se deschise dintr-odată şi apăru o fată incredibil de înaltă, expunând nişte pantaloni extrem de scurţi şi un maiou roz. Avea o piele fără cusur, de culoare închisă; părul ei lung era negru ca tăciunele şi perfect drept, iar ochii verzi erau imenşi şi scăpărau scântei. Zâmbi, etalându-şi dantura de un alb fără cusur.

Ce bine să mănânci cu asemenea dinţi...

- Da? întrebă cu o grimasă ostilă modelul-zeiţă afro-asiatică.

Arăta aproape ca un personaj malefic din jocul Xbox Imperiul de Jad, şi Vanessa se şi văzu decapitată dintr-o lovitură uşoară executată din încheietura mâinii ei lungi, ca o maşinărie de luptă.

- Am venit să vorbesc cu Ken.

- Să mergem sus, mormăi Imperiul de Jad, întorcându-se.

Uşa grea din oţel se trânti şi Vanessa o urmă pe o scară strâmtă, din ciment, spre o încăpere deschisă, imensă, strălucitoare. Plafonul boltit

era susţinut de o pădure de coloane din oţel oxidat, iar şirul de ferestre încadrau o panoramă incredibilă asupra râului Hudson. O bibliotecă lungă, deschisă, înţesată de albume de artă masive şi discuri de vinii, de fotografii înrămate şi vaze pline de praf, împărţea în două acel spaţiu de mari dimensiuni. Din boxele mici, marca Bose, aşezate sus pe bibliotecă se auzea una dintre melodiile de pe ultimul album Fire Arcade.

- E pe aici pe undeva, îi explică Imperiul de Jad, impasibilă. Aveţi programare, nu?

- Cam aşa ceva.

- Staţi pe aici. O să apară el, mai devreme sau mai târziu. Şi vă urez succes la chestia pentru care-aţi venit, oricare ar fi ea.

Dădu din umeri şi-şi azvârli papucii chinezeşti galbeni, brodaţi cu mărgele, făcându-se nevăzută în spatele bibliotecii.

Vanessa se întoarse spre peretele din spatele ei, plin de sus până jos de fotografii înrămate, de toate mărimile. Recunoscu câteva dintre ele - chiar opera lui Ken Mogul. Înainte de a-l cunoaşte, Vanessa îl adorase pe realizatorul de filme, ştiind tot ce făcuse. Capri, insula din Italia, era locul lui preferat şi înainte să se apuce de cinematografie Mogul fusese un fotograf renumit. Fotografiile lui

de artă, înfăţişând modele pe jumătate dezbrăcate, tolănindu-se în staţii de metrou pline de gunoi, erau amestecate cu instantanee din cluburi de noapte, în care apărea Ken, înghesuindu-se alături de celebrităţi precum Madonna, Angelina Jolie, Brad Pitt şi David Bowie.

- Îţi place ceea ce vezi? îi spuse o voce gravă din spatele ei.

Vanessa se întoarse şi zări faţa încordată şi nebărbierită a lui Ken Mogul. Avea obiceiul descurajam de a nu clipi, iar acum o ţintuia cu ochii lui albaştri larg deschişi, congestionaţi şi cu un zâmbet de nebun. Era îmbrăcat într-o jachetă din flanel ecosez şi o pereche de blugi Levi's vechi, rupţi la genunchi.

- Uite care-i treaba.

Nu aşteptase răspunsul ei. Şi o luă din loc, iar Vanessa se văzu obligată să-l urmeze dincolo de biblioteca masivă, într-un birou enorm, cu o fereastră mare cât uşa unui garaj.

- Aici. Ia loc.

Dintr-o carafă din sticlă verde îi turnă într-un pahar înalt ceva ce părea a fi ceai de mentă rece, invitând-o să se aşeze pe un scaun Eames din piele roşie, aflat în faţa unei mese moderne, de la mijlocul secolului XX, plină de hârtii. Îşi umplu şi el un pahar şi alese un scaun de birou,

foindu-se absent înainte de a se lăsa pe spate şi de a-şi pune picioarele pe tăblia mesei.

- E o chestie care o să-ţi aducă bani, asta e toată treaba. Dar, şi asta rămâne între noi, *Mic dejun la Fred's* o să dea lovitura. Să nu le zici asta producătorilor, dar n-o să fie o mediocritate banală de adolescenţi. Eu mă gândesc la stilul lui Godard. Ceva omenesc, plin de umor şi înspăimântător de *întunecat.*

- Ihî, mormăi Vanessa, sorbindu-şi ceaiul.

În afară de faptul că opera de artă din birou - deasupra atârna un tablou care îl înfăţişa pe regizor, mai mare decât mărimea naturală, gol-puşcă, jucându-se în valuri cu Imperiul de Jad, căţeaua aia jegoasă - îi distrăgea atenţia, discuţia asta snoabă despre artă îi displăcea profund.

Mai bine te-ai obişnui cu ea, Domnişoară Facultatea de Film a Universităţii din New York.

- Ce zici? o întrebă Ken, scobindu-se în nas fără nici o jenă şi aruncând pe jos ceea ce găsea. E un studio important, ştiu că bugetul e mare şi mai ştiu că e o comedie romantică. Iată motivele

pentru care am nevoie de tine. Şi mai am nevoie de viziunea ta, să mă ajuţi să produc ceva care să fie remarcat de spectatori, ceva care să-i facă să sară în picioare.

De parcă n-ar fi făcut-o deja!

Vanessa privea pe fereastră la nişte şine suspendate, lăsate de izbelişte cu zeci de ani în urmă, pe care crescuseră pomi şi iarbă, şi la o clădire mare care se construia în dreptul următorului bloc. În proiectul lui se regăsea tot ce ura ea: o comedie romantică pentru adolescenţi, produsă de un studio important. Dar Ken Mogul *avea nevoie* de ea; oare câţi boboci de la Universitatea din New York puteau spune asta? Plus că se anunţa o distracţie pe cinste şi ea n-avea nimic altceva de făcut toată vara. În primul rând, de asta venise azi aici: pur şi simplu din plictiseală.

Se întoarse spre Ken.

- Va trebui să mă gândesc.

El îşi luă picioarele de pe birou, răscoli prin hârtii şi reuşi în cele din urmă să găsească un pachet de ţigări mototolit. Îşi înfipse una în colţul gurii, dar n-o aprinse.

- Soţia mea urma s-o joace pe protagonistă, continuă el, dar, după cum bănuiesc că ai aflat deja, am hotărât s-o iau în altă direcţie.

- Soţia?

Vanessei nu-i venea să creadă că era posibil să existe vreo femeie căreia să-i treacă prin cap să ia de bărbat un ciudat îngâmfat, nevrotic, cu ochi holbaţi, precum Ken Mogul.

- Heather. Mi se pare că ea te-a condus aici.

Dra Simpatică era doamna Mogul?

- A, da.

Vanessa nu se putu abţine şi mai aruncă o privire la fotografia nud din spatele biroului. Părea o scenă dintr-un film porno piratat. *Ciudaţii din Caraibe?*

- Dar acum nu mai vorbeşte cu mine pentru că m-am hotărât s-o iau pe Serena. Serena o să fie extraordinară. Şi tu la fel.

- Mă simt onorată, răspunse ea. Şi nu glumesc. Dar trebuie să mă lăsaţi să mă gândesc, da?

Mai bine gândeşte-te repede, scumpo. Holly- woodul nu aşteaptă pe nimeni!

S SE MUTÂ

– Mergem pe East Seventy-first Street, la numărul 169, îi spuse Serena van der Woodsen şoferului, aşezându-se pe bancheta din spate, din muşama neagră, a taxiului.

Deschise geamul şi lăsă aerul cald din acea dimineaţă târzie să-i mângâie faţa. Ah, vara! De când se ştia, vara însemnase petreceri la proprietatea familiei de la Ridgefield, Connecticut, sau lungi după-amiezi însorite petrecute în parc, citind vechile reviste W şi hăpăind împreună cu Blair acadele cu aromă de votcă şi merişor. Acum, pentru

A

prima dată, Serena avea o slujbă. Întoarse pe partea cealaltă plicul gros pe care-l ţinea în mână şi scoase scrisoarea pe care o citise deja de câteva ori:

Holly: Trebuie să suferi de dragul artei tale.

Trebuie SĂ INTERPRETEZI propriul tău rol.

Fâ-ţi bagajele. Cheile din acest plic sunt cheile către noua ta viaţă - adevărata viaţă a lui Holly. Pe curând! Kenneth.

Era o scrisoare veche, bineînţeles, dar ce altceva putea să aştepte de la un excentric celebru în toată lumea, aşa cum era Ken*neth* Mogul? Era regizorul ei, aşa că se gândi c-ar fi mai bine să-i urmeze indicaţiile regizorale.

Lovi uşor cele două genţi vechi din pânză, cu dungi roşii şi albe şi cu monogramă, marca

A A

Kate Spade, pe care le avea lângă ea. Încă emanau mirosul minunat al oceanului şi al loţiunii bronzante şi conţineau piese de lenjerie intimă, marca Costabella, unul dintre vechile tricouri Brown ale fratelui ei, Erik, pe care îl subtilizase ultima oară când el fusese acasă, o rochie de plajă subţirică, de la Milly, cei mai comozi şlapi pe care-ai avea, Michael Kors, o rochie Cynthia Vincent, dintr-un material uşor, cu imprimeu roz cu negru, blugii ei de încredere, de la Seven, încă o pereche de şlapi, aşa, de rezervă, şi un top Viktor & Rolf brodat. Lucruri de strictă necesitate.

Privi pe fereastră scările masive ale Metropolitan Museum of Art, copacii din Central Park, clădirile de apartamente impunătoare de pe Seventy-second Street, aleea panoramică din

Park Avenue şi apoi turnurile moderne, urâte, deloc familiare, de pe Third Avenue. Of!

– Am ajuns, domnişoară, o anunţă taxime- tristul, rânjindu-i în oglinda retrovizoare cu dinţii lui auriţi. Pe unul dintre ei avea imprimată iniţiala Z *Zorro* sau *Zeus?* se întrebă Serena. -Oh!

A

Îşi scoase portofelul grena, Bottega Veneta, şi scotoci printre bancnote. Apoi coborî din taxi, legănându-şi gentile pline până la refuz, şi cercetă casele de culoarea cărămizii arse, căutând numărul care i se indicase.

Acolo era 171, apoi 167, însă erau şi nişte clădiri nemarcate între cele două şi nu-şi putea da seama care era cea pe care o căuta. Îşi târî bagajele până la treptele celei mai apropiate case şi se aşeză. Având în vedere înfăţişarea unora dintre clădirile joase de pe stradă, care arătau ca nişte cutii, locul nu *prea* semăna cu ce era ea obişnuită. Scoase o ţigară şi o aprinse, trăgându-se într-o parte când, prin grilajul din rigolă, ieşi o pală de fum cenuşiu, urât mirositor.

Trezeşte-te, Dorothy: nu mai eşti în Golden Mile.

Ce ciudat că lucrurile se puteau schimba atât de repede - din Serena van der Woodsen, elevă într-un an terminal la Constance Biliard şi ocazional model, se transformase în Serena actriţa angajată. I se părea că nu trecuse mult de când singurele ei griji erau să ţină minte unde se vindeau în fiecare lună mostre Catherine Ma- landrino, să se ciondănească cu Blair în salonul VIP de la Marquee sau să hoinărească alături de Nate pe oriunde avea el chef - ceea ce, pentru scurtă vreme, însemnase peste tot şi tot timpul.

Viaţa e plină de greutăţi.

- V-aţi rătăcit?

Serena îşi ridică ochii... sus, tot mai sus. Deasupra ei se afla un tip înalt, arătos, lat în umeri, cu părul brunet tuns şcolăreşte, cu o gropiţă în bărbia lată şi ochi albaştri şi frumoşi. Purta un costum gri, simplu, şi o cravată bleumarin, băţoasă, de marină, dar surâsul lui fermecător o determină să facă abstracţie de aspectul lui de funcţionar.

Dar oare era dispusă să facă abstracţie şi de boxerii ecosez caraghioşi pe care probabil că-i purta pe dedesubt?

- Caut adresa asta, oftă ea şi-i întinse străinului cheile, pe care era scris cu roşu numărul 169.

Unele fete chiar ştiu să joace rolul de demoa- zelă-aflată-la-ananghie.

- Păi, rânji el, cred că ştiu exact unde e clădirea. De fapt, locuiesc acolo.

Îi întinse mâna s-o ajute să se ridice.

- Bună. Eu sunt Jason Bridges.

- Serena van der Woodsen, răspunse ea, ne- tezindu-şi fusta verde deschis, de la Lilly Pulitzer, şi oferindu-i un surâs şiret, acel zâmbet de ingenuă cu ochii mari care-o făcuse celebră pe Audrey Hepburn.

Nu-i de mirare că obţinuse rolul!

Ca şi Holly Golightly, Serena era o maestră în arta de a adopta alura de „imposibil-să-fie-aşa- de-frumoasă-şi-atât-de-nevinovată" care îi făcea pe bărbaţi să roiască în jurul ei.

- Ei bine, Serena, să o luăm înspre casă, spuse Jason, aplecându-se să-i ia de jos cele două genţi pline-ochi.

Descuie uşa clădirii cu numărul 169, o casă urbană albă, cu ornamente negre, acoperită de iederă într-o parte. Deschise uşa neagră, veche şi grea şi o lăsă pe ea să intre prima.

Un adevărat gentleman!

- Aşadar, începu el după ce uşa se închise cu zgomot în spatele lui, ai venit în vizită la Therese?

– Nu.

Serena se încruntă după ce cercetă cu privirea scara din vestibul, din lemn scârţâitor, luminată doar de un candelabra din fier forjat, drăguţ, dar care răspândea o lumină slabă. Mirosea a mort,

de parcă nimeni nu s-ar mai fi atins de nimic acolo după decesul primului proprietar, survenit, probabil, acum treizeci de ani. Totuşi, era un loc plin de farmec, chiar grandios în felul lui.

- Cred că o să mă mut aici.

- Crezi?

Jason râse şi începu să urce treptele de lemn, care gemură şi scârţâiră zgomotos.

- Ce anume înseamnă asta?

- Păi, se porni ea, joc într-un film şi azi de dimineaţă regizorul mi-a trimis un bilet, ce- rându-mi să-mi fac bagajul şi să vin aici şi iată-mă-s. Cred că vrea să mă ajute să intru în pielea personajului sau ceva de genul ăsta.

- Deci eşti o vedetă de cinema? o întrebă el.

- Cam aşa ceva, răspunse ea, uşor stânjenită.
- Uau!
Se întoarse să-i ofere un surâs vag, timid.
- E o clădire drăguţă, dar cred că majoritatea vedetelor ar vrea să stea într-un loc ceva mai şic, precum Waldorf, de pildă.
- Facem un remake după *Mic dejun la Tiffany's,* îi explică Serena, folosind exact cuvintele pe care le utilizase Ken Mogul ca să descrie *Mic dejun la Fred's,* debutul lui cu buget mare. În filmul originar, aici locuia Holly Golightly, dar presupun că ştii asta. Ideea e ca locul să mă facă să mă simt aşa cum se simţea ea. E primul meu film.
- Da? o întrebă Jason când ajunseră pe palierul din a cărui podea mozaicată alb-negru lipseau câteva plăci. Despre ce e vorba?
- Despre o fată sălbatică de la oraş - ăsta e rolul meu - ce cunoaşte un băiat inocent de la ţară, care încearcă să devină actor.
Nu îi spuse însă că tipul va fi jucat de Thad- deus Smith, un actor supersexy.
- După care fata din Upper East Side îl momeşte cu banii ei... cu chestii cum ar fi masa la restaurantul Fred's din Barneys.
Serena spera că ceea ce îi spunea avea un oarecare sens. Avea tendinţa de a o lua razna şi de a pierde firul poveştii.
De parcă i-ar fi *păsat* vreodată de asta măcar unui singur tip cu care vorbise.
Urcară încă un şir de trepte şi Serena continuă să-i povestească, entuziasmându-se pe măsură ce vorbea.
- Cealaltă tipă îi răpeşte inocenţa, singura calitate ce-i poate asigura succesul în actorie, şi-l transformă într-un newyorkez uzat. După care salvarea lui depinde de personajul pe care-l joc eu.

45
- Asta înseamnă c-o să fim vecini toată vara? întrebă Jason, în glasul căruia se simţea o adorabilă speranţă.
– De fapt, numai câteva săptămâni, recunoscu ea.
Mic dejun la Fred's era un film cu buget mare, dar Ken Mogul intenţiona ca filmările pro- priu-zise să dureze doar douăsprezece zile.
Ajunseră iar la un palier şi o luară pe un coridor îngust. Apoi el se întoarse şi o conduse pe încă o scară.
- Mai avem mult de urcat? se întrebă Serena cu glas tare.
De-abia mai respiră.
Mai bine ar renunţa la ţigările alea franţuzeşti tari.

Alt palier, alt coridor şi o altă scară. Voia s-o ducă oare într-o vizuină întunecoasă, ascunsă, numai bună pentru un viol? Ar trebui să se spe-[A]

rie? îşi pipăi buzunarul de la fustă, să vadă dacă are mobilul, aşa, pentru orice eventualitate.

- Şi eu sunt la prima mea slujbă, îi explică el. Sunt asociat la Lowell, Bonderoff, Foster şi Wallace pe perioada verii. Bănuiesc că ai auzit de firma asta de avocatură? Am stat până la patru dimineaţa, de-aia mă duc la serviciu acum. Dar, de obicei, nu am atât de mult de lucru.

Ajunseră în sfârşit la ultimul etaj, unde tavanul era jos, iar holul, întunecos. Serena văzu roşeaţa din obrajii lui Jason. Nu era sigură dacă e din cauza scărilor pe care le urcase sau din pricina ei.

- Aici e, anunţă el.

Ea descuie uşa şi o deschise. Jason o urmă înăuntru şi îi trânti genţile pe jos cu un zgomot care avu ecou de-a lungul pereţilor apartamentului gol. Două becuri se iţeau din tavanul de culoarea urinei, cu atât de multe pete provocate de apă, că aproape că arăta ca şi cum ar fi fost zugrăvit cu un model în portocaliu şi galben.

- E drăguţ, spuse el cu însufleţire. *Da?*

Serena se plimbă prin camera cea mai mare a apartamentului, aproape dezechilibrându-se pe podeaua înclinată, din lemn scârţâitor. Trei ferestre murdare dădeau spre stradă, spre azilul de bătrâni de vizavi, o clădire din cărămidă solidă. Prin geamul din spate al bucătărioarei, Serena recunoscu scara de incendiu din *Mic dejun la Tiffany's,* unde Holly Golightly zdrăngănise la mandolină şi cântase *Moon River.* Lui Blair i se umpleau ochii de lacrimi ori de câte ori vedea scena. Serena deschise fereastra. În apartament plutea un miros stătut, sufocant, de picioare

transpirate şi sardele, care îţi dădea o senzaţie de claustrofobie.

- Dar unde e mobila? întrebă ea, pe un ton aproape plângăcios.

- Şi asta cine mai e? adăugă Jason.

O pisică neagră îşi făcu apariţia în living, venind dinspre dormitorul din spate.

Da, asta explica mirosul.

Serena îşi scoase pachetul de Gauloises, iţindu-şi capul pe celebra fereastră din bucătărie, sperând că-i va veni inspiraţia, dar se simţea doar emoţionată şi puţin rătăcită. De ce se întâmpla oare, din nou?

Pentru că urma să joace într-o producţie cinematografică importantă - *bună dimineaţa?*

- E drăgălaş.

În bucătărie, Jason se aplecă să mângâie pisica după urechi.

Serena se întoarse, îşi aprinse o ţigară, pri- vindu-şi vecinul brunet, cu ochi albaştri, ju- cându-se cu pisicuţa, care părea să locuiască şi ea împreună cu ei.

Vezi? Nu chiar *toate* priveliştile sunt urâte.

- Scuzaţi-mă, domnule. Mi-aţi putea spune unde sunt romanele de dragoste?

Daniel Humphrey stătea pe vine, verificând dacă biografiile erau aşezate în ordine alfabetică după subiect, nu după autor. Dacă lucrai la Strand, cea mai bună - şi cea mai mare - librărie din New York, era important să ai grijă la detalii precum ar fi aranjarea biografiilor aşa cum trebuia.

Dar asta îl ambiţiona.

- S-ar putea să găsiţi câteva pe rafturile de lângă scări, dar nu avem o secţiune specială pentru romanele de dragoste, îi explică Dan, nereuşind să-şi ascundă dezgustul.

D ÎNVAŢĂ ARTA DE A-l SERVI *i*

- Mulţumesc, îi răspunse femeia vesel, înde- părtându-se ca să frunzărească lucrările prăfuite semnate de Johanna Lindsey şi cine ştie ce romane de Nora Roberts mai erau pe rafturi.

Librăria Ştrand era o legendă vie nu numai datorită incredibilei selecţii de volume, ci şi pentru angajaţii foarte educaţi şi extrem de aroganţi, iar Dan era încântat că obţinuse o slujbă aici. Văzuse anunţul după ce o dusese pe sora lui, Jenny, la aeroportul Kennedy, care voia să-i facă o vi- zită-surpriză mamei lor la Praga. El făcuse nişte cursuri de artă şi nu ştia cum avea să-şi petreacă vara, fapt ce chiar îl deprima. Când zărise anunţul în vitrina magazinului, i se păruse că e un semn.

Şi acum iată-l aici, aşezând cărţi în cea mai bună librărie din oraş. Dar, în comparaţie cu alte librării, atmosfera de la Strand era zero. Nu tu muzică, nu tu cafea. Numai şiruri nesfârşite de rafturi prost aranjate, înţesate de cărţi.

Împingând un cărucior care scârţâia, încărcat până la refuz cu volume pline de praf, Dan îşi croi drum prin culoarul din secţiunea de biografii. Slujba lui presupunea să petreacă mult timp singur, ignorându-i pe clienţi, ceea ce însemna că avea la dispoziţie multă vreme în care să se gândească: la literatură, la poezia lui, la cum o

să fie la Evergreen College din statul Washington şi mai ales la cum va fi ultima lui vară la New York - şi ultima vară cu Vanessa. Făcuse o scenă la absolvire, când declarase că n-o să se înscrie la facultate ca să poată sta cu ea, dar iată că acum abia aştepta să plece în vest în Buickul Skylark '77, albastru metalizat, pe care tatăl lui i-l făcuse cadou când terminase liceul. Era maşina perfectă pentru o călătorie: o să fie exact ca Jack Kerouac în *Pe drum*[I], o să străbată autostrăzile şi o să facă dragoste cu pământul şi cu cerul, iar cuvintele o să i se strecoare în minte când o să fie la volan. Le va scrie poezii tuturor femeilor pe care le va întâlni - amantul misterios pe care nu l-au avut niciodată, de fapt. Până atunci va petrece o ultimă vară perfectă în oraş, împreună cu Vanessa, prima lui dragoste.

Dan înşfacă un exemplar din *Viaţa lui Johnson* de Boswell, din vârful teancului din cărucior, şi se ghemui pe podeaua din lemn, plină de praf, a magazinului, încercând să-l pună la locul potrivit. Gândurile i-o luară razna când îi veniră în minte cuvintele:

Mâini fierbinţi mânuiesc volanul
Voi sunteţi ustensilele mele, pedalele mele
Stârniţi praful. Dorinţa. Dorinţa. Fie ca ele să dureze.

Sigur, era ceva banal, dar Dumnezeule, aşa se simţea în clipa asta. Începu să alcătuiască în minte o listă cu întâlnirile romantice clasice din New York: să-l vezi pe Shakespeare în Central Park, mergând cu feribotul din Staten Island de dragul priveliştii, să priveşti soarele care răsare peste podul din Fifty-ninth Street, ca Woody Allen şi Diane Keaton în *Manhattan*[II]. Poate o plimbare cu maşina la plaja Jones din Skylark, cu vântul sărat bătând prin fereastra deschisă, părul Vanessei fluturând... OK, bine, nu părul - teoretic, ea n-avea păr deloc -, dar poate şi-ar pune o eşarfă lungă, din mătase sau aşa ceva. Acum şi-o şi închipuia. Va fi cea mai romantică vară.

O să fie o treabă *pe cinste,* asta e sigur.

I Celebrul roman autobiografic al scriitorului american Jack Kerouac, scris în 1951 şi considerat opera de căpătâi a generaţiei Beat, care s-a lăsat inspirată de muzica de jazz, de poezie şi de stările provocate de halucinogene (n. tr.).

II Comedia romantică realizată în 1979, în care un scriitor de comedii, interpretat de Woody Allen, se îndrăgosteşte de iubita celui mai bun prieten al său, rol care i-a revenit actriţei Diane Keaton (n. tr.).

– Scuzaţi-mă, aveţi ghidul Cliff la *Ulise*[III]*?* a şoptit o voce masculină ascuţită, atât de încet, că abia a auzit-o, întrerupând însă reveria lui Dan.

Ghidul Cliff la James Joyce? Oroarea aia!

Dan se uită încruntat la puştiul neghiob şi grosolan care-i ceruse ajutorul. Avea o cutie de prânz Batman şi Dan îşi dădu seama că era mai degrabă fără speranţă decât neghiob sau grosolan.

- De ce nu încerci să citeşti romanul? îi replică el dispreţuitor.

Tipul, care probabil că era mai mare decât Dan ca vârstă - poate un student la Universitatea din New York sau vreun prostovan chinuindu-se la şcoala de vară, ca să reuşească să absolve, cu chiu, cu vai, la douăzeci şi trei de ani -, ridică din umeri.

- E plictisitor.

Dan ar fi vrut să-i tragă una în stomacul lui de slăbănog, dar îşi dădu seama dintr-odată că asta era slujba lui - nu, datoria lui - să-l facă pe ticălosul ăsta să citească. Se ridică.

- Vino după mine.

Îl conduse pe tânărul acela fără minte într-o încăpere micuţă, din spate, plină de volume ale clasicilor legate în piele şi găsi o ediţie frumoasă a capodoperei lui Joyce, scoasă la Everyman's Library. Dan începu să citească dintr-o pagină aleasă la întâmplare: *Atinge-mă. Ochi blânzi. Mâini moi moi moi. Sunt însingurat aici. O, atinge-mă degrabă, acum. Care este cuvântul acela cunoscut tuturor bărbaţilor? Sunt chiar*

53

Însingurat aici. Şi trist. Atinge-mâ, atinge-mă. Dan se opri şi-şi ridică privirea.

– Haide, ştii că vrei, îl îndemnă.

Puştiul părea înspăimântat şi probabil că bănuia că Dan era vreun literat depravat, care stă la pândă la Strand. Azvârli cât colo cutia de prânz Batman şi o luă la fugă.

Dan se aşeză pe podea să termine de citit pagina. Trebuia să recunoască că James Joyce îl incitase întotdeauna.

Da, chiar o să fie o vară interesantă.

III Celebrul roman al scriitorului irlandez James Joyce, unul dintre cei mai importanţi autori moderni, publicat în 1918-1920 (n. tr.).

COIFURILE SUNT LA FEL DE IM CA PREZERVATIVELE

Nate se ridică şi pedală pe bicicleta Schwinn, un vintage, după care se lăsă iar pe şaua incomodă, din piele necăptuşită. Îi plăcea să meargă cu bicicleta aşa - să pedaleze cât putea de tare, după care să se aşeze şi să-şi simtă faţa bătută de vântul cald de vară. La dreapta, valurile fremă- tau pe plajă. Iar la stânga era o podgorie plină de struguri Chardonnay. Aerul mirosea a sare şi a friptură la grătar. Ascultă mulţumit cum scârţâia pietrişul de pe drum sub roţi şi zâmbi fără chef.

Ţigara de iarbă pe care-o fumase de dimineaţă îşi făcuse treaba şi, la sfârşitul zilei, se gândise numai la ceea ce trebuia să fie pedeapsa lui pentru vara asta. Munca fizică aducea şi alinare. Vara de după ce terminase clasa a X-a şi-o petrecuse ajutându-şi tatăl să-şi construiască barca, *Charlotte,* la locuinţa familiei din Mt Desert Isle, Maine, iar după-amiezile în care va trudi acasă la antrenorul Michaels îi aduceau aminte de perioada aia, deşi peisajul - şiruri de case şi plaje suprapopulate - nu era la fel de liniştit. Dar nimic nu se compara cu munca manuală grea, cu strălucirea soarelui, cu răsplata care consta într-o Stella Artois rece, la sfârşitul unei zile de muncă; şi nici o tulburare.

Nu se mai ţineau ore, aşa că n-avea de ce să-şi facă griji: şcoala se terminase, iar Yale părea la o depărtare de neatins. Blair, fata despre care era convins că e iubirea vieţii lui, dar de care nu părea capabil să se apropie, era plecată în Anglia, cu noul ei iubit aristocrat: probabil că se duceau la cumpărături, mâncau biscuiţi din orz şi beau mult prea mult ceai. Serena se întorsese în oraş şi devenise star de cinema, iar Jenny, boboaca aia incredibil de bine dotată, cu care se încurcase iarna trecută, ancorase în Europa. Îi era mult mai bine departe de toate trei.

Zâmbi la gândul ca aşa va fi toată vara: zile de trudă; drumul cu bicicleta spre casă; un duş, o ţigară de iarbă şi poate ceva timp petrecut de unul singur, probabil exact ce-i trebuia. Casa antrenorului era în Hampton Bays, la câţiva kilometri de locuinţa lui din East Hampton, dar parcă era în altă lume, cu clădirile ei de la periferie, cu minifurgonetele şi mallurile ei. Era un loc care avea să-l ajute să se reorienteze vara asta, şi chiar asta intenţiona. Nu pusese ochii pe o fată anume şi, oricum, se pare că fetele nu făceau decât să-i dea bătaie de cap. Poate că-i era mai bine solo.

De parc-ar fi fost vreodată singur mai mult de treizeci de secunde.

N-avu încotro şi coborî de pe bicicleta care scârţâia ca s-o împingă pe un deal afurisit, respirând sacadat din cauza efortului. Cu asta te alegi dacă bagi în tine trei ţigări de iarbă pe zi.

Rămas fără suflu şi transpirat, Nate se urcă iar pe bicicletă în vârful pantei şi o luă la vale, lăsând gravitaţia să-şi facă treaba. Se uită în jos şi se ciupi de antebraţ să vadă dacă pielea roz se albeşte când o atinge. Aşa-şi făcea Blair când se duceau la plajă împreună. După ce-l declara ars, îl ungea cu crema ei de plajă şic. Îşi lovi antebraţul încă o dată. Era clar că e puţin ars.

Cu asta te alegi, dacă nu-ţi dai cu Coppertone[I]!

Apoi îşi ridică ochii şi-şi dădu seama că se ducea direct spre marginea drumului. Trase de ghidon şi tăie şoseaua, dar cu aşa o viteză, că nu rată căzătura. Tare.

Urmară aplauze din politeţe, ca la un meci de golf. Nate se uită în sus, dându-şi seama că e întins în parcarea murdară din faţa Oyster Shack, un local din scânduri cenuşii în care se serveau mâncăruri pe bază de fructe de mare, aflat la jumătatea drumului dintre casa antrenorului şi proprietatea familiei lui, veche de o sută de ani, de lângă Georgica Pond în East Hampton. Un grup de puşti de liceu stăteau la o masă de picnic, pe care erau împrăştiate sticle de bere rece şi cutii cu pui prăjit, şi se holbau cu toţii la el.

- Rahat! bombăni el.

În palme îi intraseră pietricele, iar tricoul Stussy verde ca lămâia, în care muncise toată ziua, se rupsese. Îşi scutură mizeria de pe mâini şi se uită în jos la pantalonii scurţi kaki - nici o problemă.

Las' pe Nate Archibald şi-o să arate şi mai transpirat, plin de sânge şi murdărie.

Se aplecă să se uite la roata din faţă a bicicletei. Era îndoită.

- Ruptă zdravăn.

A b

Îşi ridică privirea. Vocea îi aparţinea unei blonde cu ochi albaştri şi forme unduioase, cu părul ondulat, auriu-închis, strâns la spate, prins sub o bandană roşie. Bluza roz, fără mâneci, era periculos de scurtă, iar fusta mini, promiţător de scurtă. Un pai mânjit cu ruj se iţea din cutia de coca-cola pe care o ţinea în mâna stângă. Îi întinse dreapta lui Nate, etalând nişte unghii lungi, ojate fără cusur, în exact aceeaşi nuanţă de roşu ca aceea de pe cutia de suc.

I Numele unei game de creme de plajă din America (n. tr.).

- Nu-i băga în seamă pe prietenii mei, îi spuse ea scuzându-se.

Avea o piele de un bej-auriu, ca toate fetele care foloseau aceeaşi nuanţă de autobronzant de la Clinique, dar sub bej se zăreau pistruii care-i acopereau nasul, obrajii, umerii, braţele şi pieptul. Nate aflase de la Blair că fetele erau, de obicei, mai complicate decât păreau la prima vedere, iar pistruii proeminenţi ai fetei ăsteia parcă sugerau că posesoarea lor nu era doar o puicuţă tipică din Long Island.

Nate rânji când îi luă mâna şi o lăsă să-l tragă ca să se poată ridica în picioare.

- Da, nici o problemă, răspunse el timid.

- Va trebui să se uita cineva la ea, îl sfătui Domnişoara Pistrui, dând din cap şi arătând spre bicicletă.

- Da, bombăni el.

Nu îşi făcea foarte multe griji pentru bicicletă. Singurul lucru la care merita să se uite era chiar în faţa lui.

59

- Eu sunt Tawny. Ştiu un loc unde-ţi poţi duce bicicleta la reparat. Dar mai bine-ţi fac cinste cu o îngheţată mai întâi.

Tawny? Nu aşa se numea nuanţa autobron- zantului ei?!

- Bine.

Fumase restul de marijuana înainte de a pleca de la antrenor - din cauza asta să fi făcut accidentul? - iar o îngheţată chiar părea o idee bună.

- Eu sunt Nate.

- Care e povestea ta, Nate? Nu prea te-am văzut pe-aici, îl întrebă Tawny, traversând strada spre o căsuţă de un albastru şters, atât de mică, încât părea din desene animate. Nişte copilaşi cocoţaţi pe trepte lingeau nişte cornete cu îngheţată de căpşuni.

- Două vafe cu vanilie, se pisici Tawny la tipul acneic din spatele tejghelei.

Vorbea cu un accent foarte vag, dar Nate nu reuşi să-şi dea seama de unde era.

- Nici o poveste, răspunse Nate, dând fără chef cu vârful adidasului Stan Smith hărtănit în casa din desene animate.

Ar fi vrut să-şi plimbe mâinile pe braţele ei calde, pistruiate.

Tawny îngenunche, zâmbi şi puse pe tejghea o bancnotă de cinci dolari, băgând mâna pe gemuleţ ca să ia două vafe, în care se înghesuiau mai multe cupe de îngheţată albă. Îi întinse una lui Nate.

- Mulţumesc.

În soarele de după-amiază târzie, îngheţata începu imediat să se topească, scurgându-i-se pe mână. O linse cu delicateţe.

Tawny îi atinse uşor genunchiul foarte julit. Felul în care făcu asta avea ceva special - un fel de posesivitate? Siguranţă? Un anume *je ne sais quoi*[1] care-i amintea de Blair. Dar fata asta nu era deloc ca Blair: Blair n-ar purta niciodată un top roz, fără mâneci, şi n-ar lăsa o îngheţată să se topească şi să-i curgă pe mână sau... n-ar face cinste cu ceva de mâncare la prima întâlnire.

*Î*ntâlnire*?* Câtă rapiditate!

- Te simţi bine? îl întrebă Tawny, ridicându-se în picioare.

Îşi linse buzele roz, groase.

- Eşti atât de serios...

Adevărul era că Nate se întreba cum ar arăta Tawny fără bluza roz. O fi având pistrui şi pe sâni? îl mâncau palmele numai când se gândea.

- Pur şi simplu mă bucur că te-am cunoscut, îi spuse el, cu o expresie cam tâmpă.

Se şterse pe barbă cu un şerveţel.

- Poate ieşim împreună vara asta.

Un record mondial: Nate Archibald reuşise să stea fără femei trei minute.

IUBIREA NU MAI LOCUIEŞTE AICI

i

Vanessa trânti uşa ruginită a taxiului şi scrută faţada din cărămidă, bătută de vreme, a clădirii Williamsburg în care locuia, cu gândul tot la slujba pe care i-o oferise Ken. Ar fi vrut să aibă cui să-i ceară sfatul, dar ştia mai bine ce are de făcut decât să-i sune pe părinţii ei hippie, care locuiau în Vermont şi erau preocupaţi doar de ei înşişi. Nu făceau decât să-i dea lecţii despre artă, comerţ şi „responsabilitatea creatoare". Şi-ar fi dorit ca sora ei, Ruby, să fie pe aproape - era singura în care Vanessa avea cu adevărat încredere să vorbească despre astfel de lucruri.

În faţa clădirii era parcat de câteva săptămâni un Ford station wagon alb, cu parbrizul spart. Îi lipsea o uşă din spate, iar banchetele erau pline de pungi de gunoi şi pături vechi.

I *„Nu ştiu ce"* - în lb. fr. în orig. (n. tr.).

Deci acolo locuia cineva, ceea ce ar explica duhoarea de urină din jurul maşinii.

Drăguţ.

Descuie şirul complicat de zăvoare şi încuietori al clădirii şi urcă scările nehotărâtă, oprindu-se la jumătatea drumului. Din apartamentul ei se auzeau voci. Să nu fi închis televizorul? Merse în vârful picioarelor până în dreptul uşii şi ascultă, ţinându-şi respiraţia. Da, se auzeau *clar* voci, care veneau *clar* dinăuntru, iar una dintre ele avea ceva familiar.

Ruby, sora mai mare a Vanessei, făcuse un turneu vijelios în Europa, împreună cu trupa ei, SugarDaddy, timp de opt săptămâni. În cutia poştală ^apăruse din când în când câte o vedere de la Madrid sau Oslo şi vorbiseră la telefon o dată, însă viaţa de rockeriţă în turneu nu-i permitea să ţină legătura.

Vanessa deschise uşa emoţionată.

- Ruby! strigă ea, văzându-şi sora în pantaloni violet din piele şi cu părul vopsit ca să se asorteze. Părea aproape irizat.

- Nu-mi vine să cred că te-ai întors!

- Bună, o salută Ruby de pe canapea, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Era călare pe un tip slăbănog, nebărbierit, îmbrăcat cu nişte pantaloni negri, din piele, care semănau cu cei violet ai surorii ei. Ruby îşi aprinse ţigara de la a lui. Nu se ridică să-şi îmbrăţişeze sora, iar tonul vocii ei era nonşalant, de parcă Vanessa tocmai se dusese la băcănie să cumpere lapte sau ceva asemănător.

- Bună...

Vanessa fu puţin surprinsă. Închise uşa.

- Ce faci, surioară? o întrebă Ruby, pufăind din ţigara Marlboro, cu ochii la cum era aranjat apartamentul, care purta amprenta stilului lui Blair. Văd că ai redecorat.

Vanessa nu avea chef să vorbească despre schimbările făcute de Blair. Ruby se întorsese exact când avea nevoie de ea.

- *Bună dimineaţa!* Te-ai întors! Asta e cel mai important lucru. Cum a fost turneul?

Ruby ridică din umeri.

- Berlin, Londra, Paris, Budapesta. Am cântat rock. A fost de-a dreptul incredibil.

- Hip, hip, ura! pentru cuceritoarea vedetă rock. Eu sunt Vanessa.

Se îndreptă spre tipul pe care stătea Ruby călare. Individul nu-i aruncase nici măcar o privire.

- El e Piotr, explică Ruby, unduindu-se în pantalonii violet când îi rosti numele, ca şi cum ar fi vrut să sugereze că era o adevărată bombă

sexy. Ne-am întâlnit după concertul nostru de la Praga.

- Bună, răspunse Piotr, cu un accent rigid, scoţând un rotocol de fum.

Fermecător.

- Apartamentul arată mişto.

Ruby părea sceptică. Se uită de jur împrejurul camerei.

- Dar cum de ţi-ai permis să cumperi toate astea? Mobila, draperiile?

- E o poveste lungă, îi răspunse Vanessa, sprijinindu-se de peretele de culoarea lavandei, încercând să se uite oriunde în altă parte, dar nu la canapeaua din piele de căprioară, de un maroniu-deschis, pe care era întins străinul est-european jegos şi uscăţiv pe care se cocoţase soră-sa.

- Ca şi aia despre locul de unde ţi-ai luat pantofii ăia? o întrebă Ruby, dându-şi pe spate părul violet.

Avea aceeaşi culoare ca pălăria lui Willy Wonka.

- Şi topul ăla? Doamne, uită-te la tine! Eşti ultimul răcnet.

- Am avut o întâlnire.

Vanessa se simţi rănită. Oare de ce se purta Ruby ca o ticăloasă? Ce bine ar fi fost dacă slăbănogul dintre picioarele ei ar fi şters-o, căci şi-ar putea comanda sushi şi ar putea sta de vorbă cu inima deschisă, ca de la soră la soră.

- Un cuvânt?

Ruby se dădu jos de pe genunchii lui Piotr. Dădu din cap, arătând spre bucătărie.

Vanessa se duse după ea, întrebându-se cât o să rămână acasă Ruby. Se sprijiniră de masă.

- Se pare că treaba e destul de... serioasă între voi, comentă Vanessa.

- Ne iubim, murmură Ruby melancolic, ceea ce sună ciudat pentru o puicuţă care n-avea legătură cu rockul.

Făcu o jumătate de piruetă şi se opri, mimând stânjeneala, apoi se sprijini din nou de masă.

- E mişto, răspunse Vanessa iritată.

Se părea că, de fapt, n-o să stea de vorbă ca două surori. Se juca acum cu solniţa în formă de Statuia Libertăţii pe care i-o dăruise Dan într-un acces de sentimentalism duios.

- Apartamentul chiar arată bine, deşi nu e chiar ce mă aşteptam, comentă Ruby. Dar nu-mi face plăcere să mă gândesc că ai făcut atâtea eforturi, iar...

- Iar ce? întrebă Vanessa suspicioasă.

- Nu vreau să fiu cea care aduce veştile proaste, dar... Piotr o să stea aici o vreme. Nişte galerii

locale sunt interesate de el. E pictor, nu ţi-am zis? Face nuduri monolitice din dinţi canini. Are mare succes în arta underground de la Praga şi speră să reuşească şi la Williamsburg.

Vanessa nu era sigură că ştie ce înseamnă „nuduri monolitice din dinţi canini", dar şi-o putea închipui pe Ruby împrumutând un pit-bull de la cineva şi stând în fundul gol în faţa lui, arătându-şi colţii.

- M-am gândit să stea aici, cu mine, murmură Ruby.

- O să ne cam călcăm pe picioare, îi răspunse în acelaşi fel Vanessa. Dar e mişto. O să ne descurcăm noi.

- Problema e, o întrerupse Ruby, că Piotr are nevoie de un atelier. Şi, din moment ce nu-şi permite să închirieze unul, ne gândeam... să amenajăm unul în camera cealaltă, în camera ta.

Poftim?

- *Adică* mă dai afară?

Vanessa lăsă solniţa şi întoarse capul spre sora ei. Locuise cu Ruby de la cincisprezece ani. Era şi casa ei.

- Dar asta n-a fost decât o soluţie de moment. Ştii cum e, ca atunci când eşti la liceu. Dar acum, că ai terminat şcoala, e timpul să stai singură, aşa cum am făcut şi eu la optsprezece ani.

- Bine, o repezi Vanessa. E mişto. Pricep. Sunt mare şi pe cont propriu. Am priceput.

- N-o lua aşa, pledă Ruby simţindu-se vinovată, întoarce-te, stai jos şi hai să mai vorbim un pic.

- Nu, chiar e în regulă. Serios. Stai să-mi iau lucrurile şi plec imediat la coaforul Pita Bread sau cum-dracu-se-cheamă.

Tremurând puţin, Vanessa ieşi vijelios din bucătărie şi intră în living, unde Faţă de Pizza stătea şi fuma nişte ţigări ceheşti care miroseau a putred. Inşfăcă fotografia cu un porumbel mort de pe perete, de deasupra capului individului, şi şi-o puse sub braţ. Era preferata ei şi n-avea de gând să lase acolo, ca s-o imite el în

vreuna dintre picturile lui. Acum înţelegea: devenise cunoscut ca artistul „porumbelului mort", deşi fusese vorba despre ideea *ei* cu porumbelul mort şi despre apartamentul *ei* cel bizar.

Peste câteva minute Vanessa coborî scările năvalnic, cărându-şi echipamentul de filmat şi o uriaşă geantă de voiaj neagră. Ieşi vijelios în după-amiaza târzie şi o porni împleticindu-se spre Bedford Avenue, ocolindu-i pe trecătorii nepăsători, îmbrăcaţi trăsnit, şi mormane de rahat de câine, întrebându-se unde anume avea să se ducă.

69

Îşi lăsă valiza pe trotuar şi se aşeză pe geanta plină-ochi. Căutându-şi mobilul în buzunar, apăsă tasta pentru apelare rapidă. Telefonul sună de două ori, după care se auzi vocea familiară a lui Dan.

- Ce faci?

- Soră-mea m-a dat afară.

Vocea îi cedă. Făcea eforturi disperate să nu plângă.

- Şi n-am nici un sfanţ, n-am unde să mă duc şi nu ştiu ce-o să fac.

Probabil c-o să accepte slujba.

„S" VINE DE LA „SPIRITUAL PRINTRE ALTELE

- Bună, şopti Dan în celularul lui negru Nokia, ascunzându-se în spatele unui raft metalic vechi de la Strand. Numai unui tip care citise *Hamlet* de cinci ori putea să-i placă un asemenea loc.

- Tocmai mă gândeam la tine.

Nu prea înţelese ce-i răspunsese Vanessa: parcă gâfâia şi aproape că plângea.

- Stai, stai, o linişti el.

Puse una peste alta câteva biografii ale lui Ronald Reagan şi se aşeză pe ele.

- Mai încet. N-am înţeles nimic.

- Am zis că am fost dată afară din casa mea, urlă Vanessa. Ruby s-a întors din Europa cu un nou iubit, un ticălos de pictor ceh, şi mi-a zis să mă car.

- Rahat! bombăni Dan, uitându-se în jur.

Nu trebuia să vorbească la mobil în timpul serviciului.

- Ce-o să mă fac? Unde să mă duc?

- Ce-ar fi să vii la mine? o întrebă el fără să realizeze ce spune.

Puse mâna pe un volum cu supracopertă prăfuită, despre Walt Whitman, gândindu-se să-l ia acasă.

- La tine? repetă Vanessa, plângându-şi de milă.

Lui Dan nu i se mai păruse niciodată atât de vulnerabilă şi, chiar dacă într-un fel ştia că nu e bine, îi plăcea postura în care se afla, datorită propunerii pe care i-o făcuse. Parcă el era un armăsar macho, iar ea, fragilă şi neajutorată. Îşi propuse să folosească sentimentul într-o poezie.

Fată din hârtie de orez, eu sunt pana, cerneala, rezervorul...

- O să fie bine, o linişti el. Ia-ţi bagajul, du-te la metrou şi vino la mine. Uşa e descuiată - ştii că tata o lasă aşa mereu. Eu o să ajung acasă peste câteva ore.

- Serios? întrebă Vanessa timid.

A

Întotdeauna fusese neînduplecat de independentă. Dan ştia că ura să ceară favoruri.

- Eşti sigur că n-o să-l deranjeze pe tatăl tău?

- O să fie în regulă.

Şterse puţin raftul de sus şi praful îi intră în ochi.

- O să vezi. Vin repede. Nu-ţi face griji.

Îşi frecă ochii, ascultând cum respiră Vanessa.

- Vestea bună e că azi mi-a oferit o slujbă Ken Mogul, râse Vanessa cu amărăciune. Se pare că va trebui s-o accept.

- Minunat! se bucură el, deşi se simţea uşor dezamăgit.

El avea o slujbă şi acum o să aibă şi Vanessa. Ceea ce strica planurile lui romantice. Când să mai aibă timp să meargă cu tramvaiul în Roosevelt Island şi să bea sake în parc?

- Rahat! Am un apel în aşteptare, murmură ea.

Dan auzi cum îşi ia telefonul de la ureche.

- E Ken. Mai bine răspund. Deci ne vedem acasă? Acasă la tine vreau să zic.

- Nu, o corectă el. Acasă şi la tine. Ah.

Dan închise telefonul şi se strecură înapoi pe culoarul îngust din zona biografiilor. Zâmbea. Poate că faptul că Vanessa fusese dată afară din casă era cel mai bun lucru care li se putea întâmpla. Locuind împreună, vor petrece în *intimitate* ultima vară de dinainte să plece la facultate. O vară care va fi de-a dreptul memorabilă.

73

Înşfacă apoi câteva dintre biografiile lui Reagan şi se lăsă pe vine, încercând să le găsească loc pe un raft.

- Fiţi amabil, caut *Siddhartba*[I] şi nu reuşesc să găsesc nici un exemplar. M-aţi putea ajuta?

Dan se ridică, iar genunchii îi trosniră din cauza poziţiei în care stătuse, gata să spună ceva inteligent despre locul în care se putea găsi iluminarea. Dar când văzu cine era clientul, îşi înghiţi vorbele.

Era cam cu zece centimetri mai înaltă decât el, cu părul blond platinat ondulat, strâns într-o coadă. Era îmbrăcată într-un tricou sport gri-deschis şi un şort alb, iar la încheieturi benzi asortate, verde cu alb. Era uşor încruntată, chiar îngrijorată, iar ochii albaştri îi străluceau. Arăta ca Marsha Brady, numai că era mai sexy şi mai vulgară, ca Marsha Brady întorcându-se acasă de la cursul de striptease aerobic.

- Da, îi răspunse Dan într-un final, tulburat. Ar trebui să avem un exemplar din *Siddhartba.* Sunt sigur că avem.

- Ce bine! strigă Marsha-cea-Vulgară, întin- zând mâna şi strângându-l de umărul osos. Chiar vreau să citesc cartea.

- Da, îngăimă el, ieşind din zona biografiilor de preşedinţi şi conducând-o spre cea de ficţiune. De fapt, e una dintre cărţile mele preferate.

Da?

- Dumnezeule! Pe bune?

Dan nu cunoscuse niciodată o fată care să nu pară idioată când spunea „Dumnezeule!".

- Profesorul meu de yoga mi-a recomandat-o.

- Uite-o, o anunţă el, stând pe vârfuri şi trăgând de cotorul albastru al cărţii.

Apoi i-o întinse.

- Super! întoarse volumul să se uite la copertă. Arată într-adevăr extraordinar. Mulţumesc foarte mult pentru ajutor. Chiar ţi-a plăcut?

Îi aruncă o privire cu ochii ei ca migdalele, care se potriveau cu albastrul crepuscular de pe coperta decolorată a cărţii.

- Păi...

Dan făcu o pauză. Cărţile erau specialitatea lui - de ce nu reuşea să scoată o vorbă?

Poate pentru că pe-asta n-o citise în viaţa lui?

- M-a... inspirat.

- Super. Abia aştept s-o citesc.

Luă cartea, o strânse la piept şi se apropie de Dan.

I Roman al scriitorului german Hermann Hesse, publicat în prima jumătate a secolului XX (n. tr.).

- Poate mă întorc după ce-o termin ca să-mi mai recomanzi una?

- Întotdeauna îmi face plăcere să le recomand cărţi clienţilor noştri, răspunse el blând.

- Minunat! strigă ea cu un entuziasm de ma- joretă. Eu sunt Bree.

– Dan.

- Ce bine, Dan! Cartea nu e groasă, aşa că o să revin peste câteva zile. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor.

Se întoarse şi se îndepărtă cu un mers legănat. Dan îi privi posteriorul mic şi rotund, care-l făcu să se gândească la două cupe de îngheţată de vanilie franţuzească, dispărând în secţiunea de Ştiri şi Evenimente curente, înainte să-şi aducă aminte că tocmai o invitase pe Vanessa să se mute la el.

Câtă… iluminare.

FAMILIA CARE JOACÂ ÎMP RÂMÂNE UNITĂ

- Bravo! strigă lordul Marcus. Eşti un talent înnăscut, draga mea!

Camilla chicoti, dându-şi după urechi părul lung şi blond, în vreme ce mingea roşie de crochet se rostogoli prin poartă pentru a se opri pe peticul de gazon perfect şi verde ca smaraldul din grădina din spate a proprietăţii Bea- ton-Rhodes. Era al treilea meci din ziua aia şi câştigase Camilla. Din nou.

- Am învăţat de la un maestru, chicoti ea încântată.

- Când îmi vine şi mie rândul? se tângui Blair.

Aştepta de secole să prindă ocazia de a folosi ciocanul. Era clar că avea chef să lovească ceva.

În spatele lor se ridica, asemenea unei fortăreţe, casa din West London, din piatră cenuşie, acoperită de iederă. Blair încă nu fusese invitată să intre şi nici nu-i cunoscuse pe părinţii lordului Marcus.

- Pe mama o doare capul, îi explicase el, ceea ce-o făcuse pe Camilla să izbucnească într-un râs zgomotos.

Blair se întrebă dacă lady Rhodes obişnuia să se ducă la culcare cu o sticlă de gin din porumb, dar nu insistă, preferând să-i arunce o privire ameninţătoare Camillei. Aceasta avea o expresie de genul „Eu *sunt* în joc, tu *nu",* iar lui Blair îi venea să-i smulgă capul de verişoară urâtă, cu sânge albastru, ca şi cum ar fi fost o păpuşă Barbie care va rămâne pe rafturile de la FAO Schwarz multă vreme după Crăciun.

- Presupun că aici se încheie meciul, spuse lordul Marcus scuzându-se. Mai facem o încercare?

- Cum vrei, murmură Blair, luând o înghiţitură din al patrulea pahar de martini Bombay Sapphire din după-amiaza aia.

Casa mare din piatră, foarte veche, era încadrată de sute de tufişuri perfect conice. Până şi copacii impunători fuseseră tăiaţi în forme nefireşti. Blair începea să se simtă ca Alice în palatul Reginei de Cupă din Ţara Minunilor. Îşi aprinse o ţigară Silk Cut şi trase cu nesaţ.

- Mai luăm ceva gustări? întrebă ea, fără a i se adresa cuiva anume.

Când ai îndoieli, mai bine mai iei una.

- Sunt zdrobită, oftă Camilla, prăbuşindu-se în scaunul din fier forjat de lângă Blair. Te distrezi? o întrebă, punând mâna pe a ei, care arăta ca un pumn încleştat cu furie.

Nu se presupunea că ea şi Marcus sunt îndrăgostiţi unul de celălalt? De ce n-o dezbrăca în elegantul lui dormitor în stil Edward? De ce prefera să-şi petreacă timpul distrându-se cu pacostea de verişoară-sa? Sau de ce nici măcar nu o mângâia cu piciorul pe sub masă?

Se uită cruciş la Marcus, în căutarea unui semn, a vreunei aluzii cu privire la adevăratele lui sentimente. El îi răspunse cu un zâmbet larg pe faţa bine bărbierită, iar ochii îi sclipiră de veselie. Părea că uitase totul. Pur şi simplu se distra de minune sub soarele cald de vară. Blair suspină. Poate era ea rea şi îi judeca greşit pe ceilalţi. Îi aruncă o privire Camillei. Poate o să-şi ia tălpăşiţa în curând, iar ea şi Marcus vor putea face sex sub un conifer tăiat în formă de iepure.

- Mă distrez de minune, o repezi Blair.

- Îndrăznesc să spun că *mor de foame,* exclamă lordul Marcus, suflecându-şi mânecile cămăşii albe din in, cu nasturi, înainte de a se aşeza la

masa cu blat din sticlă. Întinse mâna spre platoul delicat din argint, plină cu sandvici cu castravete şi înfulecă un triunghi.

- Mereu ţi-e foame când sunt prin preajmă, chicoti Camilla.

Îl lovi în joacă în stomac, după care-şi sorbi cu delicateţe martiniul.

- Mai ţii minte când am venit să te văd la Yale şi ne-am dus în weekend să schiem în orăşelul ăla minunat din Vermont?

Camilla se întoarse spre Blair.

- Stătusem pe pârtie toată ziulica şi nu-mi mai doream decât să fac o baie. Când am ieşit, Marcus comandase tot - tot! - ce era în meniul de room service, aşa că am mâncat în faţa focului.

Blair simţi că are un chef nebun să ia ciocanul şi să o pălească pe Camilla în moalele capului. Se uită la Marcus, care se înroşi. Poate că erau veri din ăia cărora le place să se joace de-a doctorul. Chiar dacă depăşiseră vârsta. Oare Faţă de Cal nu pricepea că *ea* era iubita lui Marcus?

- Haide, Cam. Sunt convins că pe Blair n-o interesează cum am schiat noi într-un weekend, zise Marcus ridicându-se şi fluturând platoul de pe care dispăruseră sandviciurile, ca să-i atragă atenţia majordomului.

Blair se ridică şi ea.

- Mai joacă cineva o partidă, un set sau cum dracului îi zice? Poate apuc şi eu de data asta.

- Sunt istovit. Ar fi trebuit să te avertizez, se scuză Marcus. Camilla este foarte bună la jocuri.

În regulă, atunci.

- Apropo, mormăi Blair, trebuie să merg la closet.

În ultimele zile învăţase câteva expresii tipic englezeşti.

- Vai! se înroşi Camilla. Spiritul yankeu.

Şi ticăloşia britanică.

- Înăuntru, arătă lordul Marcus. Prin bibliotecă şi apoi la stânga.

- O găsesc eu, spuse ea ofensată, clătinându-se un pic în drum spre casă.

Ginul i se urcase la cap.

- Nu te ridica.

Tropăi pe aleea pavată cu pietre, netezindu-şi rochia albă de la Thomas Pink pe care şi-o pusese special pentru o după-amiază de jocuri pe peluză. Surprinzător, în casă era un adevărat talmeş-balmeş, şi se simţea un miros de flori putrezite. Bineînţeles că mobila era frumoasă şi mai ales covoarele - se pare că lady Rhodes trimitea pe cineva la Marrakech în fiecare an, ca să mai cumpere o piesă pentru colecţie. Din cauza vitraliilor din bibliotecă, casa avea o alură

ciudată, de biserică. Blair trăia un sentiment neobişnuit hoinărind pe acolo de una singură, ştiind că lady Rhodes era la etaj, încercând să-şi învingă mahmureala.

Singură în toaleta pentru doamne, îşi mai aprinse o ţigară Silk Cut, mai nou ţigările ei englezeşti preferate, şi-şi analiză imaginea printre

A

norii de fum în oglinda cu ramă aurită. Îşi miji ochii şi-şi trase bărbia, exersând privirea sexy pe care avea s-o îndrepte asupra iubitului. Încă un pahar şi-o să-i sugereze să se întoarcă la Claridge pentru o zbenguială de după-amiază. Jocurile pe peluză erau foarte bune, numai că ea avea chef de un antrenament *adevărat.* Fumă toată ţigara, după care, uite aşa!, strecură în buzunar un săpun marca Beaten-Rhodes, în formă de scoică şi mirosind a parfum franţuzesc.

Nu te poţi lepăda de vechile năravuri.

Afară fuseseră preparate alte pahare de martini, iar Marcus îi oferi unul când se aşeză.

- Are nevoie de o scrumieră, comentă Camilla sarcastic, uitându-se enervată la scrumul din vârful ţigării lui Blair.

- Mulţumesc, dar o să folosesc peluza, îi replică Blair tăios, luând o înghiţitură din paharul Riedel subţire ca o foaie de hârtie reuşind să verse doar o picătură pe masă.

- Aşteaptă, draga mea, o apostrofă Marcus cu blândeţe. Vrem să facem un toast. Te aşteptam.

- Cu ce ocazie? întrebă ea, reţinându-şi un

A A

ragait.

- Cât ai fost înăuntru, Camilla mi-a dat cea mai minunată veste.

Pleacă în Elveţia să-şi lucreze nasul gigantic? în sfârşit îşi dă arama pe faţă, recunoscând că e o lesbiană mare şi grasă? S-a hotărât să se călugărească?

A

- Îşi va prelungi şederea. O să stea cu noi toată vara. Nu e extraordinar?

Lordul Marcus îşi ciocni paharul de al ei.

Camilla sorbi delicat din martiniul ei şi-şi puse mâna pe cea a lui Blair, cu un gest protector.

- O să devenim prietene foarte bune, aproape ca două surori, îi promise ea, de data asta cu o voce care semăna mai mult cu a zgripţuroaicei care voia să-i halească pe Hănsel şi Gretel decât cu cea a unuia dintre cei trei porcuşori.

Blair afişă un zâmbet vag şi dădu pe gât paharul rapid, înainte de a se întoarce spre Camilla.

- Întotdeauna mi-am dorit să am o soră mai mare.

Marcus le cuprinse pe amândouă cu braţele lui întărite la squash şi le strânse într-o îmbrăţişare de grup.

- Eram sigur c-o să vă înţelegeţi.

83

Le sărută pe obraz pe amândouă, iar Blair închise ochii, încercând să-şi închipuie că verişoara Camilla nu era acolo.

Slavă Domnului că avusese întotdeauna o imaginaţia bogată.

SE NAŞTE O STEA (ÎNTR-UN FEL)

Şlapii Serenei, marca Hermes, portocaliu-des- chis, lipăiau zgomotos pe pardoseala din marmură, cu pătrăţele alb-negru, din holul hotelului Chelsea, în vreme ce se îndrepta spre camera 609, unde-l cazase Ken Mogul pe Thaddeus Smith, vedeta care-i era partener în film. Probabil că Chelsea era cel mai cunoscut hotel din New York City. Adăpost al artiştilor emblematici precum Andy Warhol şi al starurilor rock ca Janis Joplin, trecuse printr-un incendiu cumplit, din cauza căruia fuseseră evacuaţi toţi clienţii faimoşi. Acum era aproape o capcană pentru turişti, dar îşi păstra alura din anii şaizeci, iar la subsol avea un bar întunecos, şic, Serena, un nume mai mult decât potrivit.

Serena nu înţelegea de ce Thaddeus locuia la hotel, în timp ce ea trebuia să se mulţumească cu un apartament sărăcăcios, fără aer condiţionat. De când plecase Jason stătuse singură, căci era prea cald ca să se mute. Acum, o sunase Ken, rugând-o să vină la o repetiţie improvizată cu Thad. Respiră adânc, jucându-se emoţionată cu fermoarele genţii gri-argintiu Balenciaga, şi ciocăni la uşa zgâriată a camerei 609.

- Bună! chiţăi ea veselă când Vanessa Abrams deschise uşa.

Trecuseră abia două săptămâni şi jumătate de la absolvire, dar parcă erau la agapa de douăzeci ani de la terminarea şcolii. Vanessa era într-o rochie mulată, din mătase neagră, şi avea cei mai frumoşi balerini argintii pe care Serena îi văzuse vreodată.

- Arăţi minunat!

Vanessa deschise gura să-i răspundă, dar interveni Ken.

- Serena, spuse el încet.

Era cocoţat pe pervazul din cea mai mare cameră a apartamentului şi fuma o ţigară fără filtru.

- Bun venit în universul nostru!

- Mă bucur să vă revăd, chicoti Serena, intrând şi traversând încăperea în care se revărsa lumina din Twenty-third Street.

Pereţii erau de un verde tare ca menta, care-i amintea de băile de la căminul Hanover

Academy, pensionul din New Hampshire unde făcuse primul an de şcoală. În cameră se aflau o canapea maro, jerpelită, cu pielea zgâriată pe braţe, iar pe pervaz erau înşirate o grămadă de ghivece cu cactuşi. Prin uşile din sticlă se vedea un pat uriaş, nefăcut.

- Poţi să ţi-i imaginezi pe toţi cei care-au făcut sex aici, nu? şopti Vanessa.

Serena îşi încreţi nasul. Acum putea.

- O cunoşti pe Vanessa, desigur, spuse Ken. Apoi aruncă ţigara pe fereastra deschisă din spate. Am rugat-o să ne fie director de imagine.

Nu c-ar fi avut de ales.

- Foarte bine.

Serena clipi spre Vanessa, care-şi făcea de lucru cu echipamentul, care arăta cât se poate de serios.

- Eu sunt Thaddeus, anunţă cu o voce sexy starul când intră în cameră din dormitorul de alături.

Thaddeus Smith era mai înalt decât se aşteptase Serena, iar părul blond, bogat şi murdar, îi stătea ridicat, ceea ce-i mai adăuga câţiva centimetri. Era într-o ţinută obişnuită, o pereche de blugi negri şi un tricou Lacoste, de un negru decolorat, cu un guler care se încăpăţâna să stea în sus şi să arate aiurea. Serena avu impresia că-l cunoştea deja şi într-un fel chiar aşa era: îl

văzuse trăind o poveste de dragoste cu o starletă din Sud, cu chip dulce, în cele două comedii romantice în care jucaseră cei doi, îl văzuse scăpând de un criminal maniac (care, în cele din urmă, se dovedise a fi fratele lui geamăn, căruia i se pierduse urma de multă vreme şi pe care tot el îl interpreta, făcând un provocator rol dublu). Şi-l văzuse chiar şi într-un costum mulat, alb, jucând o creatură din alte lumi, fără glas, trezită de soarele ajuns în dreptul unei antice ruine mayaşe. Îi era cunoscută vocea de bariton şi îl văzuse flirtând şi dând cu tifla pe la talk-show-uri şi bineînţeles că-i zărise muşchii abdominali în numeroase reclame la lenjeria intimă Les Best. În realitate, arăta mult mai bine: era minunat, de la firele aurii din barbă la obrajii ascuţiţi, la picioarele bronzate, perfecte.

Thaddeus îi strânse ferm mâna Serenei.

- Mă bucur mult să te cunosc, în sfârşit.

Ochii lui albastru-deschis se înfipseră în ochii ei albastru-închis sau aşa i se părea ei?

- Şi eu mă bucur să te cunosc, şuieră ea.

Ce bine că suntem toţi aici, începu Ken, aprinzându-şi altă ţigară.

A

Îşi ţinea genunchii strânşi la piept, cocoţat pe pervaz, în şortul albastru de biciclist, care părea gata să cadă de pe el.

- Să scoatem scenariile. Thaddeus, de acum înainte ea e Holly, nu Serena.

Thaddeus se trânti pe canapeaua din piele ruptă, aruncând pernele pe podea.

- Stai jos, Holly.

Serena îşi căută scriptul în geantă, după care se aşeză pe canapea, reprimându-şi impulsul de a se apropia mai mult de vedeta cu care urma să joace.

Pentru că *aşa ceva* ar fi fost lipsit de profesionalism.

Ken închise ochii şi respiră adânc, cu nările dilatate. Îşi întinse degetele, ca nişte antene de insectă, sări jos de pe pervaz şi se duse împleti- cindu-se în mijlocul camerei. Deschise ochii când se lovi de măsuţa de cafea, din lemn zgâriat, şi de un munte de variante rescrise ale scenariului, care alunecaseră pe podea. Apoi sări pe masă şi se aplecă pentru a fi mai aproape de cei doi.

- O să începem cu punctul culminant. El e apogeul emoţional al filmului şi vreau să-l punem la punct înainte să trecem la orice alt-ceva. Totul gravitează în jurul acestui moment.

Ken se aplecă atât de mult spre ea, încât Serena îi simţi respiraţia care îi mirosea a ţigară, îşi puse scenariul pe post de barieră şi începu să-l răsfoiască. Crezuse că o vor lua cu începutul.

Îşi învăţase replicile din primele scene, dar avea probleme la a doua jumătate a filmului.

- O să citim o dată după care o să ne ridicăm şi o să ne mişcăm, să ne găsim locul potrivit în cameră. Vansessa va filma, va trage nişte cadre de probă pe care să le puteţi analiza mai târziu. Cum vi se pare? întrebă Ken, tot aplecat ca un gargui peste măsuţa de cafea.

- Să trecem la treabă, încuviinţă Thaddeus, punându-şi deoparte scenariul.

- Sunt aproape gata, exclamă Vanessa, care-şi conecta camera de filmat, de mână, la unul dintre laptopurile regizorului.

- Tu, Holly? întrebă Ken, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Un deget părea să-i fi intrat în nas.

- Sunt gata când sunteţi şi voi, murmură Serena.

Rahat! Rahat! Nu ştia nici măcar o replică. Respiră adânc.

- Dragul meu, tu mă salvezi mereu. Cum m-aş putea revanşa vreodată? începu ea, fluturându-şi încet mâna dreaptă, un gest de afectare sexy.

Un strop de cochetărie.

- Nu trebuie să te revanşezi, răspunse Thaddeus, care-l juca pe Jeremy Stone, cu celebrul lui glas sexy şi baritonal.

Stăteau în picioare în dreptul ferestrei şi el se apropie de ea, etalând un profil aspru, luminat de soare, şi o prinse de încheietura mâinii.

- Eu ar trebui să mă revanşez. Îţi datorez totul, Holly. M-ai învăţat să... Făcu o pauză deliberat. M-ai învăţat să fiu eu însumi.

Poate pentru că era un actor talentat sau poate pentru că era el absolut minunat, Thaddeus reuşi să facă astfel încât un dialog neghiob să sune aproape firesc. Era atât de aproape de ea, că Serena îi simţea mirosul mentolat al respiraţiei. Oare chiar era pur şi simplu perfect?

Da.

- Eu... eu... ezită ea. Chiar nu ştiu ce să zic.

În cealaltă parte a camerei, Vanessa, aflată în spatele camerei de filmat, îşi drese glasul.

- Nu trebuie să zici nimic, gânguri Thad- deus-Jeremy. Stai nemişcată şi lasă-mă să te privesc.

Serena nu se clinti. Nu putea să nu creadă tot ce spunea Thaddeus.

- O să ne oprim aici, anunţă Ken Mogul. Holly, scumpo, nu uita: *nu* eşti Serena, eşti Holly.

A

- În regulă, şopti ea.

Nu se simţea Holly Golightly. Se simţea ea însăşi, faţă în faţă cu un tip perfect. Nu-şi petrecuse toată viaţa purtându-se fals cu bărbaţii - şi

era cam greu să *se prefacă,* mai ales cu unul atât de... drăguţ.

- Şi termină cu gesturile alea cu mâna, îi spuse Ken, scâncind ca un copil mare. Parcă goneşti nişte ţânţari.

A

- Îmi pare rău.

Prin fereastra deschisă, Serena auzea zgomotul traficului. Îşi dorea să fie acolo, afară, şi să se uite cu Thaddeus la vitrinele de pe Mercer Street, din Soho, sfătuindu-se ce să cumpere sau să-l lase s-o trateze cu sushi pe acoperişul de la Sushi Samba, care era la câteva clădiri depărtare, spre centru. Thaddeus se aplecă în afara ferestrei mari şi trase cu nesaţ aer în piept. Oare îi citise gândurile?

- Ascultă-l pur şi simplu pe Thad, continuă Ken, tot cu degetul în nas. Dar el nu mai e Thad, nu? Nu, e Jeremy. Îi simţi timiditatea? Emoţia? Îl înspăimânţi. Îl înspăimânţi şi îl farmed. Fă-ne pe noi toţi să simţim asta, da? Fă-ne să ne îndrăgostim cu toţii de tine.

De parcă înainte i-ar fi fost greu să facă aşa ceva.

A

- Încă o dată, zise Ken şi bătu din palme, aprinzându-şi încă o ţigară, deşi ultima arsese fără ca el s-o atingă măcar.

Thaddeus redeveni atent, apropiindu-se iar de Serena.

- Dragul meu, tu mă salvezi mereu. Cum m-aş putea revanşa vreodată? întrebă ea, de data asta mai încrezătoare.

- Nu trebuie să te revanşezi.

- Să vii neapărat la...

Serena nu mai ţinea minte restul replicii. *Trebuia* să arunce un ochi pe scenariu.

- ...petrecerea mea! urlă Ken. N-ai citit scenariul, Holly?

- Ba da, murmură Serena apărându-se, repri- mându-şi impulsul de a da un picior mormanului de variante rescrise ale scenariului şi a-l azvârli pe fereastra mare şi luminoasă.

- Bine. Sărim un pic şi mergem mai departe, zise Ken, frecându-şi fruntea ciudat de roşie. Să facem scena marii dimineţi. E puţin dialog, deci ar trebui să te descurci, nu-i aşa, Holly?

- Sigur.

Simţea că face totul greşit, deşi scosese doar câteva cuvinte. Nu aveau timp de încălzire?

- OK. Tu începi, Thaddeus, preciză Ken, având o altă ţigară aprinsă în mână.

- Ştiam c-o să te găsesc aici, Holly, recită Thaddeus din memorie, căci scriptul fusese azvârlit pe canapea.

- Vei şti oare întotdeauna unde să mă găseşti?

Cu colţul ochiului, Serena îl vedea pe Ken clătinând din cap, aşa că aruncă scenariul pe jos. Putea să facă asta. Se ridică pe vârfuri şi se lipi de pieptul lat al lui Thaddeus.

- Voi şti, dacă rămâi aici, rosti el cu blândeţe. Să nu mai fugi niciodată.

- Promit, şopti ea.

Era ultima replică pe care o avea în film. Înălţă capul spre partener, ridicându-şi faţa spre el, oferindu-i-se. Simţea mirosul de pastă de dinţi şi nicotină al răsuflării lui calde, aroma de lo- ţiune de mâini Kiehl, cu ovăz, şi aroma de Tide de pe haine. Abia dacă-l atingea. Avea doar mâinile pe pieptul lui, dar îi simţea corpul aproape de al ei, de la spatele lat, puternic, la muşchii abdominali fără cusur, de la antebraţele musculoase la picioarele în papuci. Şi mai simţea ceva: un fior electric în spaţiul minuscul dintre cele două corpuri. Să fi fost un efect al interpretării actoriceşti sau ceva real?

- Bine, bolborosi Thaddeus.

Făcu un pas înapoi, iar Serena, care până atunci îşi sprijinise de el toată greutatea, se dezechilibră.

El râse tensionat.

- Ai o ţigară, Ken?

Acesta scoase un pachet de Marlboro roşu, Thaddeus luă o ţigară şi o aprinse cu stil.

- Ce părere ai, Ken? îl întrebă el, băgându-şi degetul mare după betelia pantalonilor.

- E bine. Mai bine. Am simţit mai mult fior ca data trecută. Dar Holly trebuie s-o lase mai uşor. Holly, dacă-ţi dau bătaie de cap replicile, le putem rescrie.

- Adică?

Serena se afundă în canapeaua jerpelită. Nu făcuse *prea* multe greşeli, nu-i aşa?

- Dacă sunt prea multe cuvinte, îi explică el, vorbind tare şi rar, de parcă i s-ar fi adresat cuiva care nu prea ştie englezeşte. În caz că ţi-e greu să le ţii minte pe toate.

Adică o făcea *proastă?*

- Nu, e în regulă, oftă ea.

- O să reuşească până la urmă, spuse Thaddeus, aşezându-se lângă ea.

Îşi puse mâna moale pe genunchiul ei gol, încurajând-o cu o strângere.

Sunt sigură c-o să reuşesc, încuviinţă Serena în gând. Dumnezeule! Se îndrăgostise deja? Uneori chiar c-o lua prea repede.

Fără comentarii.

- Bineînţeles, răspunse Ken. Doar că ne trebuie mai mult timp pentru repetiţii. Ce zici, Vanessa?

95

Vanessa nici măcar nu filmase tot pentru că nu apucase să-şi aranjeze echipamentul. - Mare fior! minţi ea entuziasmată. În definitiv, nu era decât o repetiţie. Şi, după cum stăteau lucrurile, vor avea nevoie de *multe* alte repetiţii.

CÂND CREZI CÂ STII BINE PE CINEVA /

- Am veniiiit, iubito!

Capul lui Dan se iţi în uşa dormitorului lui Jenny, sora lui mai mică.

- Vanessa?

- Bună.

Vanessa se ridică din spatele şevaletului lui Jenny. Pânzele acesteia erau încă înşirate prin camera prietenoasă - peisaje în tonuri pastelate, desene înfăţişând clădiri celebre din New York, ca Dakota, de pe Seventy-second Street, şi nişte nuduri de la care Vanessa îl văzu pe Dan luându-şi ochii imediat, în caz că erau *autoportrete* ale surorii lui. Îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui subţire şi-l strânse.

A

- Îţi mulţumesc mult că mă laşi să stau aici.

- O să fie super, o linişti el, trântindu-se cu zgomot pe patul acoperit cu o cuvertură uşoară, din flanel albastru. Pentru noi o să fie Marea vară de la New York. M-am tot gândit. Toate lucrurile pe care-o să le facem împreună - o să pedalăm în bărcile alea stupide din Central Park, o să mâncăm gogoşi de la H&H Bagels în zilele libere...

- Sună minunat, dar o să am multă treabă la serviciu, ştii? O să am mult de lucru ca să iasă filmul cum trebuie.

Dădu din cap, arătând spre monitorul calculatorului, pe care era încremenit chipul eteric al Serenei van der Woodsen, cu ochii pe jumătate închişi. Vanessa revedea scenele filmate la repetiţia de

după-amiază şi, în caz că asta ar fi fost un indiciu despre cum o să arate pelicula la sfârşit, era clar că n-o să iasă prea bine.

- Da, bineînţeles, se bosumflă el puţin.

Cu cât Serena era mai stângace la repetiţie, ceea ce se vedea clar pe ecran, cu atât mai multe experimente era nevoită să facă Vanessa cu ce filmase. O să-i dea regizorului ceva mai bun. Era hotărâtă să facă ceva cu adevărat avangardist şi neobişnuit, ceva care să-i surprindă pe Ken Mogul şi pe producătorii lui. El pomenise de Godard. Iar ea era o maestră în a combina umorul şi tragedia. Va arăta prezervativul folosit înghesuit în pantoful lui Holly, latura maculată a prinţesei petrecerii!

- Unde e tatăl tău? îl întrebă ea, schimbând subiectul.

Era doar o chestiune de timp până când se va ciocni de Rufus, tatăl lui Dan, întruchipare a poetului Beat, care va fi îmbrăcat, ca de obicei, cu tricoul lui pătat de la Mets şi cu nişte pantaloni scurţi de plajă, prea strâmţi. Spera să dea ochii cu el înainte de ciondăneala de la miezul nopţii. Cine ştie cu ce se va îmbrăca atunci?

Dan ridică din umeri.

- Ai vorbit cu Ruby?

Se scotoci în buzunare şi scoase un pachet mototolit de Camei, îşi aprinse o ţigară, după care se lăsă din nou pe spate pe patul îngust şi denivelat al lui Jenny.

- Sper că v-aţi împăcat. Viaţa e prea scurtă.

- Poftim? întrebă Vanessa fără entuziasm, aşezându-se lângă el.

Ruby îi trimisese nişte mesaje în care-şi cerea scuze, dar Vanessa era prea furioasă ca să se deranjeze să le citească până la capăt. Şi-o putea închipui pe sora ei storcându-i lui Piotr coşurile de pe spate, în vreme ce şi-o trăgeau în atelierul

A

lui de pictură, odinioară dormitorul ei. Îşi cuibări capul aproape chel lângă gâtul subţire ca o

frânghie al lui Dan, şoptindu-i: „Nu pot să fac asta acum."

- Păcat. Am admirat mereu relaţia voastră.

- Sigur.

Ea nu se putu abţine să nu chicotească.

- Te simţi bine?

Dan se întoarse spre ea, iar acum aproape că erau nas în nas. Vanessa îi sărută buzele care ª.

miroseau a tutun. Îi atinse faţa.

- Ştii, până acum nu mi-am dat seama, dar fericirea e chiar aici, în faţa ta. Înţelegi ce vreau să spun? E ca noi - adică tu eşti tot ce-mi trebuie ca să fiu fericit şi eşti aici, la mine acasă. Ştiu c-o să ai mult de lucru, dar e extraordinar. De fapt, să fii fericit e mult mai uşor decât să alegi urâţenia.

Vanessa îşi muşcă buza. Deşi-l iubea pe Dan, chiar spera să nu emită încă o declaraţie jenantă despre dăruirea eternă, aşa cum făcuse la absolvire. E mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

Da, chiar aşa, mai zi o dată.

- Pe-asta ai învăţat-o la slujbă? îl necăji ea. Nu ştiam că la Strand se ţin prelegeri gratuite despre cum să te ajuţi pe tine însuţi, în genul New Age.

- Nu vorbeam despre slujbă.

Trase cu nesaţ din ţigara Camei, parcă dorind să se apere.

A

- În pauza din după-amiaza asta am citit *Siddhartba.* Viaţa e atât de scurtă... Adică nu putem decât să sperăm să-i descoperim un sens.

Vanessa ştia că singura carte despre care mai vorbise cu atâta pasiune era *Suferinţele tânărului Werther,* o carte sinistră despre un tip capricios şi depresiv care se sinucide la sfârşit, pentru că prietena lui se căsătoreşte cu altcineva.

- Bine. Recunosc că sunt nedumerită. La ce naiba te referi? îl întrebă ea.

Sprâncenele i se încruntară când se uită în ochii lui căprui-deschis.

- Mă refer la sensul vieţii, îi răspunse el simplu.

Sau se referea la o anumită blondă cu nasul pe sus şi cu funduleţul rotund?

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Am făcut o descoperire foarte importantă despre mine. Sunt în totalitate bi. Nu e ce credeţi - doar că pur şi simplu nu ştiu unde vreau să-mi petrec vacanţa şi m-am hotărât că vreau cu adevărat şi una, şi alta. Slavă Domnului că există aeroportul Teterboro! Ajung imediat pe terminal şi iată-mă pe insulă în mai puţin de o oră. Ceea ce-mi dă ocazia să le fac ochi dulci tipilor care fac surfing şi în acelaşi timp să accept invitaţia la toate petrecerile de aici, de acasă.

~gossipgirl.net

Vara, petrecerile din oraş au ceva unic. Sunt atât de intime, fără oaspeţi nedoriţi. Bine... aproape fără. Nu că ne-ar displăcea să fim fotografiaţi, ci pur şi simplu ne place ca, după ce am fost la plajă, să n-avem nisip în păr când se declanşează bliţul. Da, mă refer la paparazzi. Evident că trebuie să muncească toată vara şi evident că sunt plictisiţi, după ce vânează puţinele celebrităţi din oraş - printre care mă număr şi eu -, de parcă în fiecare seară s-ar da o petrecere după MTV Music Awards la Lindsay.

Dar vara şi plaja merg mână în mână şi niciodată n-aş putea renunţa de tot la malul mării, dar exact asta a făcut T, actorul care-ţi face inima să bată cu putere, cedând o vacanţă pe Coasta de Nord (da, aia pe care aţi văzut-o în episodul ăla din *Cribs)* în schimbul unei veri toride în New York City, unde oraşul parcă ţi se lipeşte de corp. Ăsta da devotament!

PESTE PÂRLEAZ

103

Ştiu că la început am fost o colonie britanică, dar am câştigat războiul (nu vă fie cu supărare!), deci pe partea asta a pârleazului lucrurile stau puţin altfel. Îmi place treaba cu regalitatea - mai ales un anumit moştenitor al tronului şi fratele lui mai mic, roşcatul care nu ratează nici o petrecere -, dar sunt o groază de lucruri pe care nu le pricep despre englezi. Am auzit, de exemplu, că o tânără americană, şireată şi cu ochi albaştri, s-a încurcat cu un gentleman aristocrat despre care se spune că se uită la... verişoară-sa. Pare-se că pentru anumite familii vechi de viţă nobilă din

Anglia nu e considerat nepotrivit să-ţi inviţi verişoara să se mute la tine vara, s-o ţii de mână la cine intime în cele mai bune restaurante din Londra şi să te strecori cu ea la o casă de la ţară, cu acoperiş din paie, pentru o vânătoare de vulpi în weekend. E şi asta un şoc cultural?

E-MAILURILE VOASTRE

OH Dragă GG,

Mama a insistat să fac practică la o revistă glossy vara asta. Zice că o să mă ajute să mă pregătesc pentru lumea reală, dar simt că sunt singura care-şi petrece vara închisă într-un dulap de haine, punând în cutii pantofii Marc Jacobs pentru sezonul următor şi

urmărind bijuteriile Me&Ro. E ca şi cum aş lucra în retail. Şi, în afară de asta, am de lucru şi cu ceilalţi din familie, nu? N-ar trebui să stau liniştită la plajă, cu iubitul meu cel arătos?

– În Dulap

Dragă în Dulap,

Eu cum crezi că mă simt? Sunt încă aici, cu aerul condiţionat pornit, cu o sticlă de Dom rece lângă computer, şi muncesc din greu să vă satisfac toate nevoile de bârfă. Dar pe bune: serveşte-te şi tu cu ceva Gucci din sertarul cu ochelari de soare. Meriţi! (Şi n-o să observe nimeni, dac-o să iei ceva şi pentru prietenul tău.)

– GG

Dragă GG,

Tipul ăla, **N,** chiar are un frate'căruia i s-a pierdut urma de mult? Mi se pare că l-am văzut la Oyster Shack, pe Insulă, şi nu se poate să fi fost acelaşi tip. Ăsta era îmbrăcat ca un muncitor din construcţii şi umbla cu o puicuţă de la ţară, cu aer de târfuliţă, dar sexy. Ai idee ce se întâmplă?

– Întârziata

Dragă întârziata,

E clar că nu există decât un singur **N.** Dacă acum lucrează în construcţii, îţi sugerez să-l angajezi şi să vină la tine să-ţi facă o punte. Poate c-o să transpire şi aşa vei putea să-l inviţi să facă o baie în pielea goală!

– GG INSTANTANEE

105

B ciondănindu-se cu angajatul ăla ca un şoarece de la genţi, la Harvey Nichols. Şi la Londra au liste de aşteptare, dar unele tipe n-au aflat niciodată că răbdarea e o virtute. **S** hoinărind printr-o zonă nu prea cunoscută din Upper East Side - chiar departe de parc -, cu un aer pierdut şi cumpărând mâncare pentru pisici Purina de la petshop. Oare încearcă o altă dietă tâmpită? **N** plim- bându-se prin Catachungo Road în Hampton Bays, având pe cap o şapcă de baseball Yale şi stând destul de aproape de o tipă necunoscută, într-un top roz, cu însemnele Old Navy. Clar c-am ratat deschiderea magazinului lor din Hamptons. **V** aşezându-se într-un scaun maroniu dintr-o frizerie de modă veche din Upper West Side, fără să ţină seama că e doar pentru bărbaţi. Poate c-ar trebui să-i spună cineva că nu se mai află în Brooklyn. **D** încovrigat pe o bancă din

Union Square, citind o carte groasă despre yoga kun- dalini şi fumând. O plănui să scrie o epopee despre poziţiile yoga pentru bolnavii de cancer la plămâni? Cine vrea să afle? Eu ştiu că vreau.

Ştiţi că vă iubesc, gossip girl

SI CEI DE LA TARĂ SUNT OAMENI

Nate ieşi de pe drumul cu pietriş pedalând călare pe Schwinn, bicicleta lui de încredere, şi o luă pe aleea murdară din faţă de la Oyster Shack, reuşind să nu se mai facă de ruşine ca în ziua dinainte. După ce mâncaseră îngheţată, Tawny îl dusese la Bob's Gas 'n' Dogs să-şi repare cauciucul, care era acum ca nou. Iar el îşi

A

exprimase admiraţia printr-o onomatopee. În dimineaţa aia nu fumase decât o treime dintr-o ţigară cu iarbă, aşa că avea mintea limpede.

Iată un început.

Deşi nu era decât ora şase, la Oyster Shack era plin de copii în pantaloni scurţi şi maiouri, care mâncau cartofi prăjiţi şi beau Bud. Spri- jinindu-şi bicicleta, se îndreptă cu paşi mici spre banca roşie de picnic, unde se afla Tawny care fuma o ţigară Virginia Slim, cu un zâmbet diavolesc întipărit pe buzele luminoase, date cu un ruj de culoarea piersicii.

A

În mod normal, Nate s-ar fi simţit inconfor- tabil dacă s-ar fi dus cu bicicleta să se întâlnească cu o fată, dar îi plăcea să pedaleze, simţind briza în faţă şi vântul care-i flutura prin păr. Bineînţeles că putea simţi vântul fluturându-i prin păr şi la volanul decapotabilei albastre Aston Martin 1978 a tatălui său, care stătea într-un garaj la care putea ajunge în douăzeci de minute, numai că maşina era mândria şi bucuria Căpitanului, iar Nate n-avea voie s-o conducă singur şi cu atât mai puţin în Hampton Bays, una dintre împrejurimile mai puţin dezirabile din Hamptons.

După ce împărţiseră o îngheţată nevinovată şi după ce Nate îşi reparase bicicleta, Tawny propusese să se întâlnească azi şi să ia cina împreună. Şi nu fusese nevoie să-l convingă, pentru că, asemenea unei foste iubite, Soarta îl salva mereu, exact când avea nevoie de ea. Iar întâmplarea i-o scoase în cale pe Tawny cea

încrezătoare şi sexy tocmai când începuse să-l doboare singurătatea.

– Ai reuşit să nu cazi, ciripi ea, stingând ţigara pe masă şi aruncând chiştocul pe iarba din spatele băncii pe care stătea.

Purta o bluză decoltată de culoarea piersicii şi o fustă mulată, neagră, care-i punea în evidenţă coapsele bronzate, rotunde şi tari. Părul lăsat pe spate îi atingea uşor umerii plini de pistrui, iar buzele ca piersica se asortau cu bretelele bluzei, care-i alunecau de pe umeri.

- Da, fără nici un accident de data asta, râse Nate, dând din cap.

Îşi îndoi gulerul cămăşii Brooks Brothers, bleu-deschis, în care se schimbase după ce venise de la muncă, şi se aşeză lângă ea pe bancă.

- Aş zice că e o zi bună.

- Cum a fost la serviciu? îl întrebă ea, în timp ce-şi dădea cu ceva care mirosea a vanilie pe buze.

Nate îi simţi mirosul din locul în care stătea.

- Ca de obicei, muncă manuală care-ţi rupe oasele.

În ziua aia şi în cea de dinainte pusese şindrilă pe acoperişul casei antrenorului Michaels. Avea mâinile pline de bătături şi-l dureau braţele.

- Lucrez pentru antrenorul meu, aşa că nu pot s-o las mai moale. E un ticălos. Dar consider asta ca un fel de practică, de antrenament.

Numai că fără bâtă. Şi fără minge. Şi fără restul echipei.

- Înseamnă că-l placi, dacă ai ales să munceşti pentru el toată vara, replică Tawny.

Nate ridică din umeri, frecându-şi gâtul ţeapăn.

- Cred că da.

Nu era nevoie să-i spună cum furase Viagra şi nu i se dăduse diploma, nu?

Mai bine nu.

- Săracul băiat, îl căină ea, poate ai nevoie de un masaj. Pot să exersez pe tine. Când termin şcoala, o să am LTM.

– Ce?

N-avea nici-o idee despre ce vorbea ea.

LTM? Adică Lipitoare Târfă şi Mitocancă?

- *Licenţă în terapia prin masaj*, fraiere! Nu pot să cred că nu ştii. Am vorbit cu cei de la spa-ul din Sag Harbor şi s-ar putea să mă

lase să fac practică la ei. Adică pe oameni adevăraţi. Chestia asta mă înspăimântă de-a dreptul.

Se aplecă peste masă şi începu să maseze antebraţul lui Nate cu ambele mâini, ceea ce-i transmise o cantitate surprinzătoare de tensiune, căci îi zgâria pielea cu vârfurile degetelor cu unghii lungi, care semănau cu răzuitoarele de gheaţă pentru parbrize.

- Vezi? îl întrebă. Nu e bine?

Era bine, într-un fel, dar pe Nate îl interesa mult mai mult priveliştea: Tawny se aplecase atât de mult în faţă, că i se vedeau sânii impresionanţi, în formă de pară.

- Deci eşti tot la liceu? îngăimă el, amin- tindu-şi că e rândul lui să spună ceva. Eu tocmai am terminat.

Se simţea bine zicând asta. Se simţea bărbat.

Of, Doamne!

- Eu termin la anul, îi explică ea, mu- tându-şi degetele de pe antebraţ pe pieptul lui, încordat de la atâta muncă. Abia aştept. M-am săturat de liceu. Bănuiesc c-o să-mi iau diploma şi apoi o casă în Bays. Dacă eşti priceput, poţi face bani frumuşei pe seama gloatei vara şi nu mai trebuie să munceşti tot restul anului. Ăsta e planul meu: să fac bani frumoşi vara pe seama ălora.

Şi râse.

- Super!

Nate se concentra cu greu la ce-i spunea, pentru că „balcoanele" ei erau, practic, la el în poală. Atât de tare o impresionase, că parcă vorbea precum părinţii din desenele animate Peanuts. *Uau-uau-uau-uau-uau.* Buzele ei erau atât de pline, piersicoase şi strălucitoare, iar ea mirosea a vanilie.

Îşi împinse capul în faţă şi o sărută uşor, atingându-i delicat obrajii. Gura ei avea gust de coca-cola fără zahăr şi aroma ei, un pic artificială, era ca un fruct absolut delicios.

După câteva clipe, Tawny chicoti şi se trase înapoi.

- Puteam face asta toată noaptea, dar vreau să aflu şi ce planuri ai tu, continuă ea, lăsându-se pe spate şi luându-i mâna. Îmi povesteşti la masă.

- Da, bineînţeles.

Nate se ridică în picioare şi-şi pipăi buzunarul, să se asigure că nu uitase să-şi ia portofelul. Se întreba dacă la Oyster Shack se putea plăti cu card American Express. Îşi linse buzele, care acum

erau lucioase şi aveau aromă de fructe. Probabil că din cauza asta acum şi berea avea gust de pina colada.

- Hai să mâncăm ceva şi o să-ţi dezvălui ma- rele meu plan.

Nate Archibald avea un mare plan?

- Sună impresionant, chicoti Tawny iar, ridicându-se, luându-şi ţigările, bricheta şi geanta din piele, plină de catarame, cu o plăcuţă aurie XOXO.

- Ei bine, o să merg la Yale în câteva luni.

- La *Yale?* Pe bune? E o şcoală pe cinste. Se agăţă de braţul lui Nate. Şi scumpă.

Dar educaţia e ca o geantă Birkin - asemenea lucruri sunt nepreţuite.

„L" VINE DE LA

Blair Waldorf se aşeză picior peste picior, lăsându-se pe spate în scaunul tapiţat în piele maro-închis, cu spătar înalt. Apropiindu-şi buzele de ceaşca cu ceai din porţelan alb Spode, luă cu gingăşie o înghiţitură de Earl Gray călduţ şi-i zâmbi Jemimei, fata de la vânzări, care se învârtea în jurul ei.

- Oricând sunteţi gata, domnişoară Waldorf, chicoti ea, întinzându-i lui Blair o mapă mică, din piele bleumarin.

Blair o deschise: înăuntru erau cardul ei negru American Express, o chitanţă, un stilou pe care-l luă şi semnă pe linia punctată fără să arunce nici măcar o privire.

LOGODIT"

- Minunat! Acum o să le trimit la împachetat şi vor ajunge imediat la Claridge. Vă mai pot fi de ajutor cu ceva? Poate să vă chem un taxi?

– Nu, mulţumesc. Îi surâse graţios. Cred c-o să merg pe jos.

Stătuse comod o oră într-o încăpere exclusivistă aflată în spatele unui magazin nou, numit Kid, din West London, şi o pusese pe Jemima, o brunetă drăguţă cu o dantură impecabilă, să-i arate toate modelele de cizme pe care le aveau în stoc. Tot probând peste douăzeci de perechi, băuse două ceşti de ceai, frunzărise ultimul număr al revistei *Vogue* şi-i telefonase

A.

lordului Marcus. Îi răspunsese căsuţa poştală. Se întrebase dacă muncea sau ieşise pe undeva cu Camilla, poate ca să cumpere nişte ciocane de crochet sau...

Sau ce?

Dar Blair nu cedă uşor, fiind hotărâtă să nu se lase descurajată de ziua de dinainte. Poate că Marcus şi Camilla aveau nevoie să lase în urmă faptul că erau veri. Fără îndoială că nu va trece mult şi fiecare se va plictisi de compania celuilalt. Şi, oricum, era foarte posibil ca el să uite şi cum o *cheamă* pe Camilla, când o va zări pe Blair în noile cizme până la genunchi, din piele neagră de piton, în corsetul nou de la Gossard, din dantelă neagră, asortat cu pantalonii scurţi, aşa cum intenţiona să i se arate chiar în seara aia între felurile de mâncare, în timpul cinei cu şampanie şi ciocolată, pe care le-o va aduce room-service-ul, lucru pe care, de asemenea, îl plănuia.

După ce-şi puse cartea de credit în noul portofel Smythson, îi băgă în geanta Goyard, pictată manual şi produsă în serie limitată, pe care o luase cu o zi înainte, şi ieşi din magazin în întinderea liniştită a Press Street. Fusese la Londra o singură dată cu familia ei, când avea doisprezece ani. Stătuseră la hotelul Langham, vizavi de Regent Street, admiraseră Big Ben şi palatul Buckingham, văzuseră bijuteriile Coroanei, schimbarea gărzii, băuseră ceai şi mân- caseră plăcintă de ovăz şi grâu. Din câte îşi amintea, în cea mai mare parte a călătoriei ea ascultase Madonna la iPod. Însă aia era Londra pentru *turişti.* Acum, că locuia aici, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Toată lumea zicea că Londra e cenuşie, întunecată, ceţoasă şi deprimantă, dar cerul fusese senin, iar vremea, însorită toată săptămâna. Copacii erau în floare, în dreptul fiecărei case era o grădină bogată şi fiecare clădire era împodobită şi frumoasă. Se mai spunea că englezii sunt reci, au dinţii cariaţi şi accent gros, dar, chiar dacă dantura şi accentul lor *erau* enervante, toţi britanicii cu care vorbise Blair până atunci fuseseră în orice caz politicoşi.

Bineînţeles că fuseseră, pentru că vorbise numai cu vânzători care aveau comision.

Blair îşi verifică din nou telefonul: nici un mesaj. Îl puse înapoi în geantă. Înţelegea că un domn trebuie să-i acorde atenţie oaspetelui său - familia fiind foarte importantă pentru clasa superioară din Anglia -, iar Camilla era cu adevărat încântătoare. Chiar era. Chiar dacă arăta ca o ciudăţenie din desene animate. Dar Blair putea înţelege, chiar putea. Dar era gata să forţeze lucrurile puţin şi, cu cât lordul Marcus o făcea să aştepte mai mult, cu atât era mai

neliniştită şi mai nerăbdătoare. Poate că totul nu era decât o tehnică prin care s-o excite.

Mda, era posibil.

Mergând de-a lungul străzii spre hotel, Blair simţea că e între Julia Roberts, cea din *Frumuşica* - scena în care se duce la cumpărături, purtând o gigantică pălărie neagră, cu boruri largi, şi vânzătorii de la toate magazinele de pe Rodeo Drive îi stau la picioare -, şi Audrey Hepburn, cea din *My Fair Lady,* vagaboanda frumoasă care vorbeşte în argou Cockney, care se iveşte de nicăieri pe străzile Londrei şi ajunge mândria oraşului. Numai că Blair nu era nici prostituată, nici o vagaboandă din şanţ.

Detalii, detalii.

Se uita de jur împrejur pe stradă şi i se păreau cunoscute vitrinele tuturor magazinelor. Fusese chiar în *toate* magazinele din zonă? Era uşor să găseşti haine extraordinare la Londra şi, datorită cursului de schimb, era şi avantajos. Blair observase asta de cum ajunsese. Îi trebuiseră bani ca să ia un taxi şi fusese surprinsă când primise multe bancnote în culori deschise, pastelate, în schimbul plictisitorilor dolari americani. Tipul de la bancă îi dăduse chiar şi o grămadă de monede, inclusiv un penny, mult prea mare pentru valoarea pe care o avea, fiind echivalentul a doi cenţi, nu a unul, o monedă ciudată, de formă hexagonală, şi un pumn de fise de o liră, groase şi grele. Dacă englezii foloseau monede pentru lucrurile pe care americanii le plăteau cu bancnote, era clar că e un loc al marilor chilipiruri. Nu că ea *ar fi avut nevoie* de aşa ceva.

Blair stătea în faţa a ceea ce părea încă o casă din cărămidă din West London: o casă înaltă, bine luminată, cu ferestre curate şi ghivece de flori înflorite dedesubt. Mergând la cumpărături toată viaţa, Blair dobândise un al şaselea simţ. Pur şi simplu ştia când ceva e ascuns pe-aproape. Prin ferestrele de la nivelul străzii văzu pe o masă frumoasă, aurită, un vas chinezesc de interior, plin cu camelii albe. Nu zări nici urmă

de haine, dar era absolut convinsă că înăuntru era ceva extraordinar.

Până la urmă, oricine are un talent special.

Sună, se auzi un bâzâit, aşa că deschise uşa şi păşi în holul din marmură al unei case elegante. Pe podeaua din salonul deschis şi aerisit erau înşirate lucruri simple: un minunat sac de bowling Kelly de un verde tare, din piele de crocodil, agăţată în vârful unei

coloane corintice sparte, peste care licărea blând lumina unor spoturi, o pereche de balerini din catifea roşie pe o pernă din satin. Erau atât de lucioşi, că Blair nu se putu abţine să nu-i mângâie. Din spatele unui pupitru vechi, în stil Art Nouveau, îi zâmbea o indiancă înaltă, cu păr bogat. Blair se simţea puţin stânjenită în blugii Rock & Republic, bluza din mătase aurie Eberjey şi sandalele foarte decupate, dar nu simţi nevoia să plece.

– Eu sunt Lyla, ciripi vânzătoarea, cu un accent englezesc ascuţit. Spuneţi-mi dacă vă pot ajuta să găsiţi ce doriţi.

Blair merse în dreptul scării graţios curbate. Simţind un imbold, urcă ţanţoşă treptele din marmură. Treptele erau *exact* ca acelea pe care coboară Eliza în *My Fair Lady*, în scena în care-şi face debutul în societate.

Vedeţi? Viaţa chiar imită arta.

Primul etaj era aproape gol, cu excepţia unei oglinzi triple, de pe peretele din spate, care se întindea din podea până-n tavan. Soarele se revărsa înăuntru şi Blair se opri, închipuindu-şi c-ar fi camera ei personală de toaletă. Şi chiar în mijloc atârna, suspendată de un umeraş de sticlă, o rochie albă, lungă. Era din mătase, croită în bie, şi parcă era vie, parcă avea o viaţă a ei. Era... *încântătoare.* Oricine o va purta va deveni o stea care va trăi o poveste de dragoste eternă cu ea însăşi. Fascinată, Blair întinse mâna să atingă rochia. Oare era adevărat? Era.

Era o rochie de mireasă.

Era rochia *ei* de mireasă.

- Vreţi s-o probaţi?

Blair se întoarse şi o văzu pe Lyla, care venise de jos. N-o auzise urcând.

- Da, bineînţeles, răspunse ea, aproape în şoaptă. Cred c-o să am nevoie de aşa ceva.

Pentru ce anume?

În magazin nu intra decât un singur client o dată, aşa că nu era nevoie de cabine de probă. Lyla îi explică asta în vreme ce se întinse să dea jos umeraşul de sticlă de pe perete, iar Blair îşi azvârli hainele imediat. Inşfăcă rochia şi alunecă în ea, trăgând-o pe cap. Sifonul era moale,

luminos şi proaspăt ca frişca şi se înfioră când rochia i se aşeză pe trup, alunecând.

Nedorind să se uite în oglindă până când nu era totul gata, Blair se duse în dreptul ferestrelor şi se uită la grădina luxuriantă, privată, din spatele magazinului.

- Haideţi, să probăm şi asta.

Lyla ţinea un colier delicat din aur, pe care i-l prinse în jurul gâtului.

- Cred că acum vă puteţi uita, murmură ea, întorcând-o cu faţa la oglindă.

Blair traversă încăperea cu atenţie, ţinând rochia ridicată, ca să nu calce pe tivul delicat. În faţa oglinzii era o mică platformă pe care se urcă, evitând să se uite înainte de a se aşeza bine. Dădu drumul rochiei, îşi scutură capul ca să-i cadă părul pe spate şi apoi îşi privi reflexia.

- Ooo! exclamă, cu respiraţia tăiată.

Iată: viitorul. O rochie atât de perfectă nu mai văzuse în viaţa ei. Era uimitoare, de o frumuseţe care i se potrivea perfect. Deşi nu era machiată aşa cum trebuia, faţa nu-i fusese niciodată mai desăvârşită. Şi deşi n-avea un sutien potrivit, sânii păreau mai plini ca niciodată. Simţea că tocmai coborâse de pe coperta revistei *Town & Country's,* din numărul din vară dedicat nunţilor. Vechea teorie că pur şi simplu *ştii* când îţi găseşti rochia de mireasă care ţi se potriveşte părea să se dovedească adevărată.

Se vor căsători la biserica St Patrick de pe Fifth Avenue, vor închiria toate camerele de la St Clair pentru invitaţi şi pentru recepţie. Tatăl ei o va duce la altar cu lacrimi în ochii lui albaştri, şoptindu-i „Te iubesc, ursuleţule" în clipa în care i-o va da lui Marcus. Iar el o va ţine de mână pe tot parcursul slujbei aşa cum o ţinea el, intim, amintindu-i că sunt nu numai îndrăgostiţi nebuneşte unul de altul, ci şi cei mai buni prieteni.

- E ceva, nu? spuse Lyla, încrucişându-şi mâinile în faţă.

Stătea în spatele lui Blair şi zâmbea aprobator. Blair îi văzu privirea în oglindă.

- E perfectă, zise, cu respiraţia tăiată, ochii plini de fascinaţie neputându-se desprinde de trena nesfârşită din mătase de un alb imaculat.

- Aţi stabilit data?

Hmm, ce-ar fi să aştepte să-i ceară mâna mai întâi? Şi ce-ar fi să se ocupe mai întâi de facultate?

- O iau, declară Blair.

- Desigur, încuviinţă Lyla. N-o să vă pară rău. O să-i placă la nebunie.

Blair o aprobă dând din cap ca hipnotizată, cu ochii ţintă tot la propria ei imagine din oglindă.

– Şi colierul? o întrebă Lyla. *De ce nu?* se gândi Blair. Da, chiar aşa, de ce nu?

CU DANNY SE ÎNTÂMPLÂ CEVA

Singurul neajuns al slujbei lui Dan de la Strand era că librăriei îi lipsea o facilitate modernă esenţială: climatizarea. În dimineaţa asta se afla în subsolul fără nici un pic de aer, la biroul de informaţii şi ocupându-se de comenzile speciale, cum ar fi o cerere pentru un calendar cu fotografii care să înfăţişeze boli de piele. După câteva ore de tortură, era clar că se impunea o gură de aer proaspăt.

Dacă o ţigară se putea numi astfel.

Imediat ce-i sosi schimbul - un tip tăcut, încruntat, pe nume Brent, care lucra la magazin de vreo douăzeci de ani -, Dan o tuli pe scara îngustă şi ieşi din librărie. De-a lungul clădirii pătrate, de culoare bej, se întindea o bordură de ciment pe care se căţără, admirându-şi umbra în vreme ce-şi aprinse o ţigară.

Pe trotuar era aglomeraţie, iar trecătorii se opreau la tonetele din faţa uşilor mari ale librăriei, pline de cărţi pe care nu le voia nimeni, la preţuri reduse, precum *Monede de colecţie din Canada de azi* sau *Tiger: Povestea adevărată a câinelui care iubea o pisică.* Dan închise ochii şi alungă vacarmul vânătorilor de chilipiruri. Trase zdravăn din ţigară şi se gândi la *Siddhartha* lui Hermann Hesse: *Dragostea se aprindea în inimile tinerelor fiice ale brahmanilor când Siddhartha trecea pe străzile oraşului, cu expresia lui radiantă, cu privirea imperială şi cu şoldurile lui mlădioase.* Aşa că nu putea să nu-şi dorească să nu fie *Siddhartha* sau, cel puţin, să-i *semene* mai mult.

Ar fi vrut să aibă cu cine să stea de vorbă despre asta, mai ales după ce încercarea lui de a discuta cu Vanessa se soldase cu un eşec usturător.

O bătaie pe umăr îi întrerupse reveria. Deschise ochii.

– Dan?

Iat-o pe Bree în faţa lui, ca o fiică blondă a unui brahman, admirând asemănarea lui cu *Siddhartha.*

Cine zice că dorinţele nu se împlinesc?

– Bună, îi răspunse imediat.

Bree era îmbrăcată într-un top mulat, verde, şi pantaloni scurţi din spandex alb. Părul blond îi era prins în două codiţe, iar pielea avea o strălucire îndrăzneaţă şi sănătoasă.

- Fumezi? îl întrebă ea stupefiată.

- A, nu.

Aruncă ţigara jos şi o stinse repede.

- Steve m-a rugat să-i ţin ţigara. El a fost chemat de urgenţă.

Frumoasă piesă, Shakespeare!

- Ih, fumatul este dăunător, spuse ea, împrăştiind fumul cu mâinile.

- Da, ştiu, încuviinţă el sincer, ştergându-şi mâinile pe pantalonii de un verde pal. Chiar face rău.

- Mă bucur c-am dat de tine!

Bree ţopăi pe bordura de ciment şi începu să dea din picioare ca un copilaş care trebuie să facă pipi, dar nu vrea să renunţe la legănat.

- Voiam să-ţi spun că mi-a plăcut foarte mult *Siddhartba.*

- Da? Extraordinar! O recitesc chiar acum.

- Serios? Ce coincidenţă stranie!

Exact. O coincidenţă.

- Deci ţi s-a părut interesantă cartea? o întrebă Dan, încrucişându-şi picioarele, gândindu-se că aşa ar părea cvasiintelectual şi cvasiatletic. Şi ce mai vrei să citeşti?

- O carte la care lucrează instructorul meu de yoga. E despre cum să optimizezi comunicarea

creierului cu celelalte organe din corp prin meditaţie, yoga şi invocaţii. Are cam cincizeci de capitole, majoritatea de vreo sută de pagini. Scrie la ea de ani întregi şi-o să încerce s-o publice anul ăsta, aşa că mi-a cerut să-mi arunc un ochi pe ea. Eu! Inchipuie-ţi! Ce onoare!

Onoare? Mai degrabă un spin în fundul ei bine antrenat la yoga.

- Oricum, trebuie să-ţi mărturisesc, continuă ea, privindu-l în ochi, că n-am venit să vorbim despre cărţi.

– Nu?

Nu?

Dan se înroşi şi-şi lăsă privirea în pământ, dând cu piciorul fără chef în chiştocul despre care susţinuse că nu era al lui. Cât de mult şi-ar fi dorit să tragă câteva fumuri.

- Nu. Voiam să aflu dacă nu vrei să ne vedem cândva. Îmi dau seama că pare ceva îndrăzneţ, dar eu cred că trebuie să profităm de oportunităţi. Consider că universul răsplăteşte faptele curajoase. Tu nu?

Dan dădu din cap foarte convins.

- Oricum, sunt singură vara asta. Am crescut aici, în Greenwich Village, dar am plecat la o şcoală în Vest, aşa că nu mai cunosc pe nimeni în oraş. La toamnă o să merg la Universitatea

Santa Cruz, dar nu vreau să-mi petrec restul verii singură în oraş.

- Evident, aprobă el. Mi-ar face plăcere să ieşim.

- Super! strigă Bree, sărind de pe bordura de ciment. Tu ce program ai?

- Ziua lucrez. Deci sunt liber după ora şase.

- Super. Crezi c-am putea merge la Bikram?

- Sigur, încuviinţă Dan, deşi n-auzise niciodată de aşa ceva.

El nu prea frecventa cluburile.

- Super! chiţăi ea din nou. Dă-mi numărul de telefon şi-o să te sun să confirmi. Cel mai bine ar fi că mergem duminică.

Dan îi dictă numărul de telefon, pe care ea îl scrise în mobilul Razr, de un roz ţipător. Dar, deşi Dan stătuse în pauză mult mai mult decât avea dreptul, după ce ea se îndepărtă îşi mai aprinse o ţigară Camei ca să se calmeze. Nu prea ştia ce era Bikram - vreun club de noapte nou şi la modă? Un restaurant indian? Poate vreun film underground, o producţie independentă? Dar n-avea nici o importanţă. Vanessa era ocupată cu filmările, iar el se alesese cu o întâlnire cu o tipă super, foarte dulce, căreia-i plăcea să citească.

O, era clar c-o să fie o întâlnire încinsă!

fill, CAMERÂ, DAR NU ŞI ACŢIUNE

- Stop! lătră Ken Mogul. La dracu'!

Azvârli pe jos clipboardul verde fosforescent şi sări din scaunul cu spătar din metal în care se afundase.

- Haideţi să facem o pauză de zece minute, vă rog. Trebuie să fumez o afurisită de ţigară.

Serenei îi tremurau mâinile când îşi aprinse ţigara Gauloise de la bricheta Zippo argintie a lui Thaddeus. Trase adânc, numai că nicotină nu prea o ajută să se calmeze. Să-şi înveţe replicile pe de rost şi să le interpreteze cum trebuie se dovedise mai greu decât crezuse. Şi ceea ce punea capac era că regizorul, Ken, un extra-

ordinar şi un maniac profesionist al spectacolului, o băga în sperieţi, căci ţipa la ea din cinci în cinci secunde.

- Nu-ţi face griji din cauza lui, o linişti Thaddeus, trecându-şi mâna prin buclele blond închis şi surâzându-i cu adorabilii lui ochi bleu.

O cuprinse de umeri şi o strânse în braţe.

- Ştiu că e greu. Personal, cred că te descurci minunat, având în vedere faptul că eşti la primul film. Dar programul e strict şi el e nervos, pentru că trebuie să-i mulţumească pe producători. N-are nici o legătură cu tine, crede-mă.

Nu?

- Chiar crezi asta? întrebă Serena, simţindu-se protejată în îmbrăţişarea lui.

În mod normal, nu ar fi acceptat o asemenea apropiere cu un tip pe care-l cunoştea de câteva zile, dar Thaddeus nu era un bărbat obişnuit. Şi nu era vorba doar despre faptul că era star de cinema: ei se prefăceau că sunt îndrăgostiţi unul de celălalt. Deja se sărutaseră de opt ori pentru scena tâmpită din punctul culminant. Astfel faptul că se cuibăreau pe canapea ca nişte vechi prieteni părea ceva firesc.

- Atenţie! tună regizorul, năvălind ca o furtună în încăpere, în vreme ce-şi înghesuia pachetul de Marlboro în buzunarul din faţă al cămăşii Denim şifonate, fără mâneci, care părea mai mult vestă decât cămaşă.

Pe Serena o trecută fiorii când îi auzi vocea, dar Thaddeus îşi puse protector mâna peste a ei.

- Mi le-am pierdut pe-aici, se scuză Ken. Să ne oprim aici azi. Ce ziceţi de asta? Oricum, Vanessa şi cu mine trebuie să vedem scenele filmate. Dar vreau ca voi doi să munciţi în continuare. Haideţi să mâncăm ceva, fac eu cinste.

- Mulţumesc, Ken.

Thaddeus se ridică şi se întinse, căscând zgomotos şi emanând o aromă dumnezeiască de transpiraţie şi Carolina Herrera pentru bărbaţi.

- A fost o zi lungă. Şi chiar mi-ar prinde bine ceva de băut.

- Iar pentru tine-ar fi un prilej să mai lucrezi la chimie, nu-i aşa, Holly? Să-ţi cunoşti partenerul. Vorbeşte cu el, ascultă-l, învaţă de la el. Vreau să văd că *vă contopiţi,* pricepi?

Serena dădu din cap aprobator şi-şi stinse ţigara în scrumiera din sidef aşezată precaut pe braţul canapelei din piele maro. Putea să se contopească, în special cu Thaddeus, dar sigur nu în prezenţa lui Ken.

- Bine, mormăi regizorul nemulţumit. Aşa că roiul, duceţi-vă să băgaţi ceva în gură. Asta e tema pentru acasă.

O cină cu un star sexy de la Hollywood? Ce mai putea să-şi dorească?

După ce se îndopară cu cea mai bună friptură cu sos tartar din oraş - garnisită cu două ouă delicate de prepeliţă şi cu o porţie sănătoasă de cartofi prăjiţi cu crustă de sare de mare -, Serena şi Thaddeus ieşiră de la As Such, de pe Clinton Street, locul *cel mai* la modă şi cel mai aglomerat vara. Băuseră o sticlă de Veuve Clicquot şi împărţiseră o prăjitură cu ciocolată topită şi afine proaspete la desert, iar Serena, uşor cherchelită, se trezise că-i povesteşte cum de nu fusese chemată la Hanover Academy toamna trecută.

Îşi petrecuse vara în Europa, chefuind cu Erik, fratele ei mai mare, şi flirtând cu francezii. Erik plecase la Brown în august, iar ea mai rămăsese. Şcoala părea atât de plictisitoare şi de inutilă, iar plajele din Saint-Tropez, atât de ademenitoare, chiar şi în septembrie. Noroc cu Constance Biliard, o şcoală privată de fete din New York City, la care mersese încă de la grădiniţă şi care o acceptase.

- Mi se părea că sunt blestemată să duc o viaţă de liceană şi să locuiesc cu părinţii până la sfârşitul vieţii, recunoscu ea. Iar acum joc într-un film, locuiesc singură şi la toamnă o să mă duc la Yale.

Rânji la Thaddeus, ameţită de băutură, uşor seducător.

- Nu ştii niciodată ce-o să se întâmple.

Era un mod subtil de a-l invita s-o sărute. Dar se aflau într-un restaurant aglomerat, plin de oameni care se holbau şi bârfeau - probabil că era mai bine să n-o facă.

- Mergem? o întrebă el, parcă nerăbdător s-o ducă într-un loc mai intim.

Când ieşiră din local, pe strada aglomerată, cei doi auziră dintr-odată un strigăt insistent.

- Thad! Thad!

Un individ corpolent şi bărbos ieşi din umbră, cu un aparat de fotografiat. În vreme ce se îndrepta în fugă spre ei, făcea fotografii, iar bliţul lumina strada întunecată.

Protector, Thaddeus o luă de mijloc pe Serena, cu un zâmbet fals, dar totuşi fermecător, întipărit pe chipul lui frumos.

Serena zâmbea şi ea. Era obişnuită să fie fotografiată pentru rubricile mondene din ziare. Chiar făcuse pe modelul de câteva ori, dar să fie vânată aşa era un pic înspăimântător.

- Să mergem, oftă el.

Îi făcu cu mâna fotografului.

- Bine, omule, gata, ajunge. Acum plecăm.

Dar tipul se luă după ei, strecurându-se prin mulţime şi ţopăind ca un boxer, acţionând declanşatorul aparatului atât de repede, de parcă era răpăitul unei mitraliere. Termină un film, apoi reîncărcă aparatul în câteva secunde şi continuă să-i fotografieze.

- Ajunge! îi spuse Thaddeus, de data asta mai ferm.

O apucă de braţ pe Serena şi o îndemnă să traverseze strada:

- Hai. Să mergem.

Serena zâmbea în continuare, dar ochii ei mari şi albaştri căutau deja un taxi.

- Cine e, Thad? îl întrebă fotograful din spate. Cu ce eşti îmbrăcat în seara asta? continuă pe un ton aproape batjocoritor. Eşti chiar minunat, scumpule! Dar tu? Tu ce porţi?

De fapt, ea purta rochia ei de plajă preferată, marca Les Best, din bumbac negru, şi o pereche de balerini negri Capezio, dar era prea speriată ca să deschidă gura.

- Ajunge, prietene! strigă Thaddeus furios.

Doar n-o să scoată o Cameron Diaz!

Thaddeus traversă printre maşinile care veneau pe Clinton Street, gesticulând înnebunit, ca un supravieţuitor pe o insulă pustie, care vrea să fie văzut de un avion. Opri un taxi şi o împinse pe Serena pe bancheta din spate. Apoi sări şi el şi trânti portiera. Fotograful îşi apropiase aparatul atât de mult de geamul maşinii, că Serena îşi ascunse faţa în umărul lat al lui Thaddeus,

simţindu-se aşa cum trebuie să se fi simţit prinţesa Diana înainte să moară.

- Dă-i drumul! urlă Thaddeus la şofer.

Fotograful îi striga în vreme ce taxiul se îndepărta.

- O să fim pe coperta de la *Post* mâine!

Când au ajuns la intersecţia dintre Seventy-first şi Third, Thaddeus îi dădu bani taximetristului şi coborî ca să-i poate deschide portiera Serenei. Ecoul paşilor lor se auzea în noapte, iar

zgomotul înfundat al maşinilor care rulau pe Second Avenue se auzea vag, precum cel al oceanului. Serena urcă scara de pe veranda casei ei, apoi se întoarse. Stând acolo, îl putea privi în ochi pe Thaddeus.

- Vrei să urci să bem un pahar? îl întrebă ea, hotărâtă să nu lase urâtul incident cu fotograful să-i strice seara.

În definitiv, era prima dată când Thaddeus îi aparţinea doar ei. Nu erau prin preajmă nici un regizor supărat, nici un cineast cu ifose şi nici un scenariu pe care să-l respecte. N-avea de gând să scape ocazia.

El ridică din umeri.

- Poate ar fi bine să stăm puţin aici. Şi se aşeză pe verandă. Te simţi bine?

- Da, spuse ea, trăgându-şi rochia înainte de a i se alătura.

- Afurisitul de fotograf! bombăni el îmbufnat.

Serena îşi puse protector mâna pe piciorul lui.

A. A

- Un măgar. Îi zâmbi veselă. Nu-ţi face griji din cauza asta. Hai sus să-ţi fac un mojito rece şi bun.

- Uneori pur şi simplu obosesc... să mi se vorbească aşa, ştii... ca şi cum m-ar cunoaşte. Să mă strige Thad...

Thaddeus continuă, ignorându-i invitaţia. Serena clipea spre aşchia de lună care plutea sus, deasupra Seventy-second Street.

- Cred că ţi-e greu. Adică, probabil că oamenii au impresia că te cunosc. Te văd în filme, în reviste.

Dar n-ajung să aibă bucuria de a lua cina cu el, săracii prostuţi.

- Pe mine nici măcar nu mă cheamă Thaddeus, pentru Dumnezeu!

- Cum adică? întrebă ea nedumerită.

- Numele meu e Tim. Dar agentul meu a crezut că Thaddeus e mai interesant.

- Şi bănuiesc că a mers, încuviinţă ea, între- bându-se brusc dacă şi *ea* şi-ar putea schimba numele. I-ar putea fi de ajutor în carieră.

Da, Serena van der Woodsen nu era un nume care să prindă la public.

El se scotoci în buzunar şi scoase un pachet subţire de Parliament lights.

- Cel puţin aici e mai multă linişte, spuse Thaddeus, aprinzându-şi o ţigară.

Aşa e. Eşti în siguranţă aici, cu mine.

- Aici nu sunt fotografi, chicoti ea. Suntem numai noi doi.

- Atunci să lucrăm la chimie, zise el râzând. Să ne facem tema. Tema la chimie, înţelegi?

Mai bine ţine-te de scenariu, amice.

Era de departe cea mai uşoară temă pe care o primise vreodată Serena şi era sigură c-o să se descurce de minune. Întrebarea era cum să se cuibărească lângă el, astfel încât să-i fie clar că nu era o repetiţie pentru film. Voia să se asigure c-o vedea ca pe Serena, nu ca pe Holly şi putea face diferenţa dintre sărutările false şi cele adevărate.

- Bună din nou, se auzi un glas de deasupra lor.

Era Jason, vecinul ei, îmbrăcat într-un costum albastru în dunguliţe. Cravata albastru cu galben îi era desfăcută, iar nasturele de la gulerul cămăşii albe era descheiat. Nu-l mai văzuse de când o îndrumase în ziua în care se mutase acolo şi aproape că uitase de existenţa lui.

- Bună, Jason.

Serena încerca să fie politicoasă, dar spera însă sincer c-o să se facă nevăzut. Era prietenos şi drăguţ, dar ea şi Thaddeus aveau de făcut o temă pentru acasă.

- Salutare!

Thaddeus adoptase tonul prietenos şi frivol de la talk-show-uri. Îi întinse mâna lui Jason, dar rămase aşezat pe verandă.

- Eu sunt Thaddeus.

Jason coborî scara.

A

- ¯Îmi luam corespondenţa. Pe mine mă cheamă Jason.

Şi-i strânse mâna cu tărie.

- Mă bucur să te cunosc.

- Mai fă un pas, glumi Thaddeus, prefăcân- du-se că se ridică. E loc berechet.

- Sau am putea merge sus la mine să bem ceva, sugeră încrezătoare Serena.

- Mai bine aduc eu nişte beri, se oferi Jason. Am câteva înăuntru. Ca să nu ne mai obosim să urcăm scările.

- Minunat! Mie-mi place aici. Briza e uşoară, iar compania, plăcută.

Thaddeus rânji la Serena.

- Şi mie-mi place.

Îi zâmbi şi ea, deşi ar fi preferat să fie sus, înăuntru, doar cu el. Dacă voia briză, putea foarte bine să deschidă o fereastră.

137

Jason locuia la parter, aşa că nu îi luă decât un minut să intre în casă şi să se întoarcă cu trei sticle reci de Heineken.

- Mulţumesc, suspină Thaddeus desfăcând sticla şi aruncând capacul pe treapta următoare.

- Aţi avut o zi lungă? întrebă Jason.

- Chiar aşa, răspunse Thaddeus. Tu cu ce te ocupi?

- Pe timpul verii sunt asociat la Lowell, Bon- deroff, Foster and Wallace, îi explică el, înainte să ia o înghiţitură zdravănă.

O maşină se hurducăi cu zgomot în stradă. Serena se uită la ceas. Conversaţia chiar lâncezea şi pe bune c-ar fi preferat să se lăfăie într-o cadă cu spumă şi cu sare Bliss.

- Avocaţii mei! exclamă Thaddeus încântat, de parcă Jason ar fi fost cel mai interesant tip pe care-l cunoştea. Îl ştii pe Sam?

- Am auzit de el, răspunse Jason. E partenerul de la biroul din L.A., nu?

O pală uşoară de vânt ridică părul ciufulit de pe fruntea lui Thaddeus.

- E un adevărat pitbull. Dumnezeule, ţin minte că o dată aveam o dispută pe un contract într-un studio şi...

- Lumea e mică.

Serena căscă şi-şi întinse picioarele încălţate în balerini.

A

– În cinstea unei lumi mici, ridică Thaddeus sticla, ciocnind cu Serena şi Jason.

Ea dădu pe gât toată berea şi se trase puţin mai aproape de Thaddeus. Chiar dacă dialogul era ucigător de plictisitor, ştia că e cu doi domni tineri şi plăcuţi care, în caz c-ar bea prea mult şi nu s-ar mai putea ţine pe picioare, probabil că ar duce-o în braţe sus, urcând patru şiruri de trepte.

În definitiv, depinsese întotdeauna de amabilitatea străinilor.

MIREASA FUGARÂ

Blair Waldorf intră în holul de la Claridge ca o femeie care are o misiune, ceea ce, de fapt, şi era. Trebuia să se întoarcă-n apartamentul ei şi să ia la puricat pachetele cu cumpărături pe care le primise. Voia să vadă din nou rochia de mireasă care-i tăiase

respiraţia, cea mai consistentă pradă a ei din săptămâna respectivă. Având în vedere că dăduse zece mii de lire pe ea, era o extravaganţă chiar şi pentru ea, dar era atât de perfectă, că merita fiecare bănuţ şi ştia că şi mama ei va fi de acord cu asta. Şi, dacă n-ar fi, ştia că tatăl ei, Harold D. Waldorf, nu-i va contesta decizia. Era un tip extraordinar, un afemeiat, care trăia pe picior mare în sudul Franţei. Dacă exista cineva care putea înţelege încântarea simţită când descoperi rochia de mireasă desăvârşită, atunci el era acela.

Avusese intenţia să aranjeze un rendez-vous în weekend cu dragul şi bătrânul ei tătic la Paris - bineînţeles că venise vremea să-i prezinte pe părinţii ei lui Marcus, nu? La Paris se ajungea în câteva ore, cât dura traversarea Canalului, şi ar fi amuzant să facă o plimbare romantică cu trenul cu iubitul ei şi s-o lase în urmă pe verişoara Camilla. Străbătând holul, o zări pe recepţioneră stând în spatele biroului ei micuţ şi curat. *Perfect,* se gândi Blair. Putea s-o pună pe *ea* să aranjeze treaba! Păşi ţanţoşă pe dalele de marmură, în- dreptându-se spre locul unde se afla femeia, care mâzgălea ceva într-un registru legat în piele.

- Am nevoie de ajutor, spuse ea. De bilete la Paris.

- Madam! Doamna, domnul Beaton-Rhodes? întrebă femeia, o asiatică scundă, înţepată, etalând nişte ochelari ca ai lui John Lennon şi o coafură absurdă.

- Domnişoara Waldorf, de fapt, o corectă Blair.

Încă nu „doamna".

- Da, desigur, se scuză portăreasa. Vă confirm rezervarea pentru încă o săptămână. E în regulă?

- Bineînţeles, răspunse Blair dând din mână. Avea multe de făcut. Cum spuneam, vreau să mă duc la Paris. Adică imediat.

- E bine, atunci. Este necesar doar un card de credit. Pentru achitarea camerei.

- Nu-l puteţi contacta pe lordul Marcus? o întrebă ea iritată. El se ocupă de toată treaba.

- Înţeleg, spuse portăreasa dând din cap, notând ceva în registru. Şi lordul va sosi curând? Va trebui să semneze.

- Nu ştiu, recunoscu Blair.

Era pe punctul de a aranja o seară romantică perfectă - lenjerie, şampanie, tot tacâmul -, dar, practic, nu vorbise cu el toată ziua, aşa că el nu ştia că aveau întâlnire.

- Mă tem că trebuie să stabilim cu lordul, ca să vină să semneze actele, îi răspunse ferm portăreasa.
- Bine, o repezi Blair. O să mă gândesc la o dată.
Turiştii italieni care se plimbau prin hol o fotografiau pe Blair, care spumega.
- Deci, domnişoară...
- *Waldorf,* repetă ea.
- Domnişoară Waldorf, ne trebuie semnătura pe factură mâine sau mă tem că trebuie să eliberăm apartamentul. *Avem* un grup care vrea să-l rezerve.
- Bine, replică Blair glacială. Îl sun chiar acum.
Îşi scoase mobilul şi selectă singurul număr de telefon setat pe apelare rapidă. Telefonul sună, dar, aşa cum anticipase, lordul Marcus nu răspunse. Nu vru să-i lase un mesaj. Îi trimisese deja trei în ziua aia. Nu voia ca el să creadă că-i lipseşte o doagă.
Dar a cumpăra o rochie de mireasă nu arăta că-i lipsea o doagă?
- Nu răspunde, o informă pe portăreasă. E probabil foarte ocupat acum, dar sunt sigură c-o să dea un semn diseară. O să-i spun să vină şi să aranjeze întreaga chestiune. În regulă?
Deşi trecuseră numai câteva zile, Blair căpătase deja un accent englezesc ca al Madonnei, înghiţind consoane şi folosind sintagme de genul „întreaga chestiune".
A
- În regulă, aprobă recepţionera. Dar nu uitaţi că, dacă nu semnează mâine, vom fi obligaţi să eliberăm camera. Sper că va găsi un moment în care să se poată desprinde de soţie şi să treacă pe aici.
- Poftim? întrebă Blair.
- Poftiţi? îi replică arţăgos femeia.
- Ce aţi spus?
Blair simţea cum îi iau foc urechile de furie. O clipă uită de rochia care o aştepta în apartamentul ei luxos de sus. Şi uită şi de fata, care

i-ar fi pregătit imediat orice băutură ar fi dorit. Uită până şi de masajul din cameră după care tânjise atât. Şi uită şi de Paris.

- Am impresia că am spus că sper că va găsi un moment în care să se poate desprinde de viaţa[1] lui şi să treacă pe aici, îi răspunse recepţionera dulce.

- Ba n-aţi spus aşa, îi şopti Blair, aplecându-se peste pupitru. Aţi spus *soţie.*

- Sunt sigură c-aţi înţeles greşit, îi răspunse femeia.

- Sunt sigură că *dumneavoastră* aţi înţeles greşit! ţipă Blair, care nu fusese niciodată o timidă. Am aufit perfect ce-aţi spus.

- Da, doamnă, desigur. Nu trebuie decât ca lordul să treacă pe aici să semneze documentele şi chestiunea se va rezolva.

- Nu e căsătorit. Ea e *verişoara* lui, continuă Blair. Iar eu sunt iubita lui.

De fapt, urlă. Iar italienii din celălalt capăt al holului se întoarseră s-o privească.

Recepţionera se înroşi până în vârful urechilor.

- Dacă am putea să nu ridicăm tonul...

- Nu-mi pasă.

Blair se săturase de Anglia, de flecăreala lor politicoasă şi de cât de important era pentru britanici să fii demn şi să nu comentezi. Pe Blair n-o interesau nici demnitatea, nici să nu comenteze. La dracu' cu ticăloasa asta, la dracu' cu Anglia, la dracu' cu lordul Marcus şi cu Camilla, verişoara lui ca un cal. Dintr-odată nu-şi mai dori altceva decât să fie acasă.

- Ştiţi ceva? Nu mai vreau nici o cameră. Nu vreau decât să sunaţi la afurisita aia de companie British Airways şi să-mi rezervaţi imediat un bilet. Numai dus, la clasa I. La un zbor spre New York.

Blair scotoci în geantă şi-şi găsi cardul negru American Express, pe care-l trânti furioasă pe birou.

- Deci un bilet dus, la clasa întâi, la un zbor spre New York, repetă recepţionera. Compania Virgin are zboruri în fiecare zi la ora unsprezece. Să văd dacă vă pot rezerva un loc.

Virgin. Foarte potrivit. Nu.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Sunt convinsă că mulţi aţi văzut, dar pun pariu că nu v-a venit să credeţi, cum nu mi-a venit nici mie. Hoinăream şi eu pe Madison

---

I Joc de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre *life* („viaţă" în lb. engl.) şi *wife* („soţie" în lb. engl.) (n. tr.).

Avenue, în căutarea unor rochii de plajă din bumbac de culoare deschisă, când ce-mi văd ochii? Cel mai rău semn posibil: închis. Închis? Dar nu e ce credeţi: Se pare că directorul de imagine de la Barneys şi Graham Oliver, acel dandy-de-oraş, sunt prieteni la cataramă cu un stupid creator independent şi c-au bătut palma să închidă magazinul câteva zile pentru nişte filmări.

Sper însă să-l redeschidă conform programului stabilit: umblă vorba că prestaţia de debut a unei anumite starlete ar avea nevoie de ceva ajustări. De fapt, lucrurile stau atât de rău, încât mai întâi se filmează fiecare scenă în care nu apare, în speranţa că, în cele din urmă, toată strădania ei va da roade.

Deci, dacă la Barneys e închis momentan, mă bate gândul să părăsesc oraşul definitiv - gata cu săritul dintr-o cursă charter în alta şi dintr-un elicopter în altul. Ştiu c-am spus că acum nu prea merge treaba în Hamptons, dar - de obicei aştept până pe 4 iulie ca să mă pregătesc de sezon - am fost informată cu privire la incredibila activitate de pe insulă. S-ar putea să fiu nevoită să verific personal. E aşa de greu să fii cineva ca mine: cum pot să fiu în două locuri - sau trei, patru sau cinci - în acelaşi timp? Nu că înainte asta ar fi fost o problemă pentru mine.

GHID DE SUPRAVIEŢUIRE PE TIMP DE VARĂ

Nu voi da nume - ceea ce e neobişnuit pentru mine, ştiu -, dar veţi găsi aici o groază de lucruri ştiute, care vă vor jigni imaginaţia. Aşa că iată un curs recapitulativ, în care aveţi tot ce trebuie să ştiţi despre:

1) Bronzul

Sigur că ce e natural e cel mai bun. Dar, dacă Mama Natură nu cooperează, se poate recurge la un pulverizator, însă, fie c-o faceţi la piscină sau în cameră, trebuie să fiţi goi-puşcă: zonele rămase nebronzate sunt ceva îngrozitor. Şi nu uitaţi să vă epilaţi cu două zile înainte şi să vă curăţaţi cu ex- foliant! Dungile şi petele nu păcălesc pe nimeni!

2) Sprâncenele

Pentru început, ştiţi că trebuie să fie două, nu? Şi lăsaţi penseta pentru moment. Sau nu, aruncaţi-o. Duceţi-vă să vorbiţi cu prietena

mea Reese de la Salonul Bergdorf. Şi nu cumva să vă aud că vă plângeţi că o sprânceană costă cincizeci şi patru de dolari.

3) Epilarea

Este anotimpul costumelor de baie, aşa că e obligatoriu să oferiţi o privelişte plăcută. Dacă aveţi de gând să purtaţi costumul Eres, atunci o să avem cu toţii parte de spectacol. Personal, sunt pentru epilarea braziliană tradiţională (baba rabdă la frumuseţe). Deşi se ştie că am ales un mic cristal Swarovski ca să-l aplic ca tatuaj, chiar nu e nevoie să ne împopoţonăm, nu?

E-MAILURILE VOASTRE

Dragă GG,

Am auzit că un film super face ravagii pe Internet şi dovedeşte că o anumită persoană a mai jucat într-un film. A fost făcut la locul faptei, în Central Park, cu armăsarul ăla, N. Iar ea are păr brunet şi ondulat. Deci trebuie să fie S, nu?

– Cineasta

Dragă Cineasta,

Trebuie să-ţi clarifici lucrurile: a fost un film, acum vreun an, dar nimeni din producţie nu are nici o legătură cu ce filmează aici acum. Vedeta aia bine dotată e plecată să facă artă - şi cine mai ştie ce - la Praga. *Au revoir!*

– GG

Dragă GG,

E o tipă enervantă care vine la cursul de yoga - eu nu mă duc decât ca să încerc să fiu în formă şi să am o preocupare vara asta, când cea mai bună prietenă a mea e la o tabără de artă de la Praga - şi zice întruna că yoga e „un mod de viaţă". Acum câteva zile, după curs, îl bătea la cap pe profesor despre un nou „iubitor de carte spiritual" care e o nebunie şi care suna suspect de asemănător cu o persoană pe care o cunosc - numai că nu e. Parcă ar fi fost geamănul lui rău. Sau geamănul bun. Oricum, n-am reuşit să mă lămuresc. Sunt extratereştri prin oraş care înlocuiesc pe toată lumea cu clone?

– Speriata

Dragă Speriata, lată o evoluţie stupefiantă. Dar mă-ndoiesc că e vorba despre extratereştri - uneori e plăcut să te laşi purtat de o mică fantezie văratică. Tu nu te-ai prefăcut niciodată, în timpul vacanţei, că eşti altcineva? Să încerci o dată: cazează-te la hotel sub numele de Principesa de Medici sau ceva de genul acesta şi să nu te miri dacă direcţiunea o să-ţi trimită în cameră un coş enorm, plin cu fructe sau vreo sticlă de Dom Perignon. Uneori eşti recompensat, dacă întinzi limitele adevărului.

– GG

INSTANTANEE

B plătind taxa de extra bagaj la ghişeul companiei Virgin din Heathrow. Să fie suvenire pentru prieteni şi oameni dragi sau geanta aia mare de la rochia de mireasă? **N** cumpărând câte ceva, nişte Vişine şi nişte prezervative, de la farmacia White's din East Hampton. **D** delectându-se cu o mâncare vegetariană foarte sănătoasă, din patru legume, la Soho Natural. O vrea să fie în formă pentru sezonul costumelor de baie? **S** s-ar putea să vrea să ia o pagină din cartea lui - după ce s-a strecurat de la repetiţie devreme, s-a dus ţintă la vânzarea de mostre Tuleh, lângă F.I.T., după care a făcut o oprire nu-tocmai-scurtă la magazinul de brânzeturi Cold Stone, la te uită: dacă arăţi ca o vedetă, jumătate din muncă e gata! Nu că ea ar trebui să-şi facă vreodată griji.

Ştiţi că vă iubesc, gossip girl

MI-A ŞOPTIT 0 PĂSĂRICĂ...

- Nate Archibald! Nu-mi vine să-mi cred ochilor!
- Salut, Chuck, îngăimă Nate.

Mergând spre casă în după-amiaza aia, observase că roata din faţă era un pic dezumflată, aşa că se oprise la staţia BP pe de Springs Road. Fusese o zi toridă, în care nu adiase nici pic de briză dinspre ocean care să mai alunge dogoarea, aşa că, după ce se spetise ore bune, Nate era transpirat, ars de soare şi istovit. După expresia îngrozită de pe faţa fină, bronzată natural, a lui Chuck Bass, Nate îşi dădu seama că arăta cumplit.

Asta în primul rând.

- Ce-ai *păţit?* se minună Chuck.

A AAA

Îşi trase pană în vârful nasului ochelarii de soare vintage, marca Ray-Ban, şi-i dădu vânzătorului de la benzinărie o bancnotă de cincizeci de dolari.

- Păstrează restul.

- N-am păţit nimic, omule, îi răspunse Nate enervat.

Scoase furtunul din cauciuc şi mişcă puţin bicicleta, ca să verifice presiunea.

Deşi era o căldură toridă, Chuck purta pantaloni scurţi cu imprimeu şi o bluză din caşmir gri, cu glugă. Era elegant ca de obicei, cu sprâncenele lui groase frumos arcuite deasupra ochilor căprui pătrunzători, cu frumoasa lui bărbie pătrată, parcă-dintr-o-reclamă-la-aftershave, rasă şi fină. Întinse o mână să-l ajute pe Nate.

- Ai renunţat la maşini? îl întrebă, dând din cap spre bicicletă. Să nu-mi spui că te-ai dat de partea ecologistilor.

– Îhî.

Nate se uită încrezător spre benzinăria cu o firmă mică de lemn, pe care scria BP, în speranţa c-o să-l scape cineva de Chuck.

- Hai să te duc cu maşina.

Chuck agită cuburile de gheaţă rămase după ce băuse toată cafeaua din paharul de plastic.

- Sunt vreo patruzeci de grade şi tu parcă-ai veni din iad. Nici nu vreau să-mi închipui cum o să arăţi după ce o să faci tot drumul până la Georgica Pond pe bicicletă.

Nate îşi analiză opţiunile: o jumătate de oră de transpirat versus zece minute singur cu Chuck Bass?

Rău şi dacă accepţi, rău şi dacă nu accepţi.

- Să mergem, oftă Nate.

Îi era greu să reziste gândului de a sta în Jaguarul gri, cu aer condiţionat, al lui Chuck.

Acesta deschise portbagajul şi Nate îşi înghesui bicicleta în el - nu era sigur c-o să intre, însă portbagajul era surprinzător de mare şi reuşiră s-o aşeze în aşa fel încât numai o parte din roată să rămână puţin în afară. Nate se strecură în scaunul din piele albă şi trânti uşa grea, punându-şi centura de siguranţă şi pregătindu-se de drum.

Chuck porni motorul şi în maşină se revărsară imediat aerul condiţionat şi urletele din piesa *Houses of the Holy* a lui Zeppelin.

- Am zăcut pe plaja din Sag Harbor toată ziua şi m-am simţit retro, îi explică Chuck, dând muzica mai încet. Aşa că... să recuperăm.

- Să recuperăm, repetă Nate absent.

A

Îşi dădea seama din tonul lui Chuck că vor urma o mulţime de întrebări. Să vorbeşti cu Chuck era ca şi cum ai da un interviu ca să obţii o slujbă.

- Bănuiesc c-ai auzit de Blair.

Chuck se juca cu butonul de la aerul condiţionat, chiar dacă în maşină era frig. Ieşi spre şoseaua care lega Hampton Bays de East Hampton, drumul pe care Nate îl cunoştea deja ca-n palmă. Culturile cu viţă-de-vie alternau cu zone de case construite cu bun-gust, în stil colonial, acoperite cu şindrilă gri, şi, din când în când, se întrezărea oceanul de un albastru întunecat, dincolo de curtea din spate a vreunei case.

- Blair? întrebă Nate, când treceau pe lângă Oyster Shack, care era în stânga.

Fusese aşa de preocupat de Tawny, că simplul faptul de a auzi numele lui Blair rostit cu voce tare i se părea ciudat. Din câte ştia el, ea îşi petrecea vara în Anglia, cu noul ei iubit englez. Când se gândea la ea, i se părea departe, chiar dacă drumurile lor aveau să se întâlnească iar în curând. O fi ea îndrăgostită până peste cap de englezul ăla, dar în nici un caz n-o să-şi lase de izbelişte visul de o viaţă - să meargă la Yale din toamnă. Deci o reîntâlnire în campus va fi inevitabilă în septembrie.

- S-a înto-o-o-o-rs.

Chuck pronunţase cuvintele ca fetiţa aia sinistră din filmul *Poltergeist.* Amestecă puţin cuburile de gheaţă, care zdrăngăniră în

pahar, şi sorbi zgomotos apa cu aromă de cafea de pe fund.

- Tocmai a venit cu avionul azi-dimineaţă.

- Da?

Nate se juca acum cu cureluşa din dreptul umărului, cea de la centura de siguranţă. Blair se întorsese de la Londra? Asta chiar că *era* o noutate.

- Da, clătină Chuck din cap cu indiferenţă, dând şi mai încet muzica. Mă întreb dacă s-o fi pupat şi împăcat cu Serena. *Iar.* Dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Blair şi Serena n-ar putea rămâne supărate una pe alta pentru multă vreme, îngăimă Nate, bătând în ritmul melodiei cu degetul mare în mânerul de la uşă.

El ar şti - de obicei el era cauza certurilor dintre ele.

- Deci e o veste bună pentru Serena, adăugă Chuck timid. Chiar are nevoie de o prietenă acum.

Nate nu-i răspunse. Tot ce zicea Chuck îl făcea să se simtă inconfortabil, de parcă lumea s-ar fi mişcat fără el. Era la Hampton doar de o săptămână şi deja nu mai era la curent cu ce se întâmplă.

- Se aude c-ar avea *mici* necazuri cu treaba cu actoria, remarcă Chuck. Dar sunt sigur c-o să ajungă în vârf. Întotdeauna ajunge.

- A, da, cu actoria, repetă Nate.

Uitase de filmul Serenei. Era ceva ce părea absolut străin de viaţa lui de om care munceşte cu ziua. Dintr-odată, se simţi copleşit de dorinţa

A

de a trage un fum. Împinse bricheta electrică din maşină.

- Nu te deranjează, nu?

Chuck ridică din umeri.

- Oricâte ar fi, necazurile Serenei nu înseamnă nimic pe lângă harababura în care s-a băgat Blair.

Conducea cu viteză, viră la dreapta la o răscruce şi cauciucurile scrâşniră. Pe măsură ce înaintau, casele erau din ce în ce mai grandioase şi peluzele mai mari.

- Ce necazuri? întrebă Nate, aprinzând ţigara de iarbă pe jumătate fumată pe care o păstrase pentru o situaţie de genul ăsta.

- Blair s-a întors pe neaşteptate de la Londra. Cu nişte... *pachete.*

- Ce pachete?

Nate era împietrit. Din cauza lui însuşi sau din pricina lui Chuck, un ticălos fără pereche,

aproape că nu se mai simţea om, ci un android sau ceva asemănător.

- La Londra a cumpărat nişte chestii fără care nu putea să trăiască. Cum ar fi o rochie de mireasă. Şi un cărucior de bebeluş, din alea englezeşti, de modă veche. După care şi-a rezervat un bilet de avion spre New York.

- Ce tot încerci să-mi spui? îl întrebă Nate.

Un cort mare şi alb, instalat pe o peluză pentru vreun eveniment, îi atrase privirea. O mireasă îmbrăcată frou-frou şi un mire ofdit, cu o chitară în braţe, stăteau să li se facă fotografii lângă un stejar bătrân, nu departe de acesta. Vedete rock de genul Wannabe se căsătoreau întotdeauna în Hamptons.

- Deci Blair s-a întors pe neaşteptate, după ce a împachetat o rochie de mireasă şi un cărucior de bebeluş... Habar n-am, oftă Chuck nerăbdător. Trage tu concluzia.

Nu era greu să tragi concluzia - nici măcar pentru un zidar.

E clar că doar un eveniment major ar fi putut-o determina pe Blair Waldorf să-şi scurteze călătoria. Să fi venit acasă ca să-şi aranjeze nunta? Nate nu putea să excludă o asemenea posibilitate, dar pur şi simplu nu şi-o putea închipui îmbrăcată în rochie de mireasă, îndreptându-se spre altar, dacă nu era şi el acolo, în frac, lângă ea. Evident că ei doi nici măcar nu mai formau un cuplu, dar Nate tot nu putea să şi-o imagineze pe Blair - pe Blair *a lui* - măritându-se cu altcineva în afară de el.

Se simţi mai mult decât uşurat când maşina opri pe aleea şerpuitoare, acoperită cu pietriş, de pe domeniul Archibald. Voia să fie singur cu veştile şi cu încă o ţigară cu iarbă, una mult mai mare.

- Mulţumesc că m-ai adus, bolborosi el absent, aranjându-şi neîndemânatic părul când coborî din maşină.

- Dacă vrei să mai stăm de vorbă, îi strigă Chuck, scoţând capul prin geamul din dreptul locului pasagerului, pot să mai stau. Putem comanda sushi.

Ignorând propunerea patetică a lui Chuck, Nate îşi scoase bicicleta din portbagaj şi se îndepărtă alene. Trebuia să-şi limpezească mintea.

Şi mai trebuia să înveţe să nu creadă chiar tot ce auzea (nu că n-am face toţi o asemenea greşeală din când în când).

LA PROPRIU

Serena coborî din taxiul de un galben strident într-o zonă aglomerată a Fifth Avenue, fiind îmbrăcată cu o rochie simplă, neagră, şi purtând o pereche de[1] ochelari de soare enormi, obţinuţi prin amabilitatea designerului Bailey Winter. Era un costum - nici măcar Serena n-ar defila prin oraş în miezul zilei, îmbrăcată într-o rochie de cocktail - în care repeta scena de la începutul filmului. Holly trebuia să se uite în vitrinele celebrului magazin de bijuterii Tiffany and Company, în vreme ce lua micul dejun după o noapte petrecută în oraş, aşa cum făcea Audrey Hepburn în filmul originar.

Cu un pahar cu cafea şi o pungă din hârtie maronie, plină cu produse de patiserie, furnizată de departamentul de recuzită, Serena se îndreptă cu o mină afectată spre clădirea elegantă,

numărându-şi în gând paşii, mergând încet şi atent. *Unu, doi, trei, patru.*

- Uită-te pe unde mergi, lătră un om de afaceri în costum, care se holba în telefonul mobil, când se ciocni de ea.

- Scuze, îngăimă ea, enervându-se.

Reveni în dreptul bordurii, se întoarse şi-şi reluă paşii. Se străduia să-şi ţină spatele perfect drept, aşa cum o instruise Ken, dar trebuia să încerce să se ducă direct la magazin, ceea ce era aproape imposibil, pentru că erau o mulţime de oameni în jur. În cele din urmă reuşi, însă vitrinele erau blocate de turişti, care fotografiau cu entuziasm exponatele. Clar, asta *nu* era în scenariu.

O femeie în vârstă, durdulie, îmbrăcată într-o bluză sport, îi arătă aparatul de fotografiat, făcându-i semn c-ar vrea ca Serena să o pozeze. Aşa că ea ridică din umeri, puse punga pe trotuar şi luă aparatul. Focaliză şi o fotografie pe femeia care zâmbea şi arăta spre firma Tiffany.

- Mulţumesc. Iar acum aş putea să vă fac şi eu o fotografie? Lucraţi la magazin, nu?

Serena se indignă. Bineînţeles că arăta ca o idioată de reclamă ambulantă, angajată de firma Tiffany, în speranţa că legătura cu filmul vechi

va creşte vânzările. Îşi păstră zâmbetul în vreme ce individa se îndepărta, după care-şi luă punga din hârtie şi se întoarse în dreptul bordurii. Un autobuz trecu zgomotos pe lângă ea, împroşcân- du-i rochia cu gaze fierbinţi de eşapament.

Ah, vara în oraş!

Îşi ridică privirea spre magazin, tremurând toată din cauza frustrării. Afară erau aproape patruzeci de grade, era transpirată şi îmbrăcată prea gros, oamenii se holbau, iar ea nu voia decât să se ducă acasă - în penthouse-ul părinţilor ei, nu în ruina duhnind-a-urină-de-pisică -, să-şi pună nişte boxeri din pânză, un maiou şi nişte şlapi comozi şi să-şi petreacă după-amiaza bând Corona şi uitându-se la maratonul *Laguna Beach.* Î*ntotdeauna* reuşise să exceleze la toate cele, de la învăţătură la cursele de călărit cu băieţii, şi nici măcar nu se străduia. Fusese sigură că-i va fi uşor să joace în filme, la fel de uşor cum îi fusese să facă totul în viaţă, dar era clar că până acum Ken Mogul nu era mulţumit de prestaţia ei.

Se întrebă dacă Blair Waldorf, cea mai înfocată admiratoare din lume a filmului *Mic dejun la Tiffany,* ar fi făcut faţă tiradelor maniacale ale lui Ken Mogul.

Mai încercă o dată să se apropie de magazinul Tiffany.

- Uită-te pe unde calci, scumpete, îi strigă o individă îndesată din Sud, arătându-i-o pe Serena soţului ei burtos şi cu început de chelie, care etala o combinaţie câştigătoare, alcătuită din pantaloni scurţi care făceau cute şi un tricou Lacoste care rupea gura târgului, la care se adăugau şosetele negre în sandalele ieftine, din piele.

- Gata, am văzut tot, exclamă individul.

- E ca în *Mic dejun la Tiffany*, nu? continuă femeia, apropiindu-se de Serena. Ia te uită, drăguţă, e vreo scamatorie de reclamă?

Serena se prefăcu că nu aude. De unde să ştie că trotuarele din Manhattan erau atât de înşelătoare? Se întoarse la bordură, se mobiliză şi încercă încă o dată.

Ăsta da devotament!

Deşi poate că trecătorilor li se părea o atracţie turistică amuzantă, în sinea ei dădea în clocot, simţindu-se ca o actriţă frustrată, pe punctul de a face o criză de nervi de proporţii. Adevărul era că Serena nici măcar nu mai voia să joace, voia s-o lase baltă şi să se ducă la Barneys să vadă dacă sunt ceva noutăţi pe rafturi. Dar nu putea face aşa ceva: în primul rând, pentru că era închis pe timpul filmărilor, deci şi ea avea o vină pentru cel mai urât coşmar pe care ea însăşi îl trăia şi, în al doilea rând, pentru că niciodată

nu dăduse greş cu adevărat în ceva, fiind, în realitate, la fel de competitivă ca Blair, fata care-i era cea mai bună prietenă din când în când.

– Drăguţ posterior, blondino! strigă o voce în spatele ei.

Serena se întoarse şi văzu un tip uitându-se galeş la ea de pe bancheta din spate a unui taxi care trecea pe-acolo. Ce grosolan! Audrey Hepburn nu fusese nevoită să aibă de-a face cu o asemenea mitocănie.

Nu, numai că Audrey Hepburn avea un posterior cam plat. Dar cel puţin ştia să joace.

CU BANII NU-I DE GLUMÂ, SCUMPO

Blair nu-şi dădea seama dacă bubuitul venea din capul ei - băuse şi ea câteva pahare de whisky în avion - sau chiar se auzea de undeva, îşi înălţă capul: nu, chiar se auzea, venea dinspre uşa dormitorului în care zăcuse lată noaptea trecută, camera în care înainte stătuse Aaron Rose, hipiotul care-i era frate vitreg.

- Blair Cornelia Waldorf!

Şi iar bubuit. Era mama ei al cărei glas suna... altfel. Îi era rău? Avea ceva în gură?

Eleanor Rose deschise uşa şi intră ca vijelia în dormitorul întunecos, cocoţându-se pe marginea saltelei. Adusese o cană cu cafea şi purta ţinuta de noapte de vară, un slip Eberjey mult- prea-decoltat, cu ciucuri, şi o cămaşă asortată.

- Trezeşte-te! ţipă ea cu asprime.

Blair îşi trase cuvertura peste cap şi mormăi ceva neinteligibil. Ce-o fi apucat-o pe maică-sa cu noaptea-n cap?

- Vorbesc serios, domnişoară Blair Waldorf, şuieră Eleanor. Ieşi de acolo. Avem ceva de discutat.

- Sper că ştii că abia dacă am pus geană pe geană, o repezi Blair, ridicându-se şi înşfăcând cana de cafea.

Luă o înghiţitură zdravănă şi trase de cămaşa Hanro, albă şi subţire, în care se culcase.

- Mai întâi, rosti Eleanor apăsat, ce cauţi acasă?

Ţinându-şi cămaşa cu o mână, se aplecă să studieze faţa fiicei sale.

- Trebuia să fii la Londra!

Pentru o femeie de cincizeci şi ceva de ani, care tocmai născuse, Eleanor arăta bine dimineaţa. Blair se întrebă dacă maică-sa îşi făcuse ceva la faţă cât fusese ea plecată sau poate că era efectul unei noi creme antirid pe care trebuia neapărat să şi-o însuşească.

- A intervenit ceva.

Blair se întinse după tampoanele dema- chiante cu ceai verde, pe care le ţinea într-un sertar al noptierei de lângă pat, le luă şi le puse pe ochi.

- Poate că data viitoare o să-mi dai şi mie un telefon ca să-mi spui ce intenţionezi să faci.

Eleanor îi îndepărtă tampoanele de pe ochi.

- Azi-dimineaţă m-au sunat de la American Express. Nu-mi place ca firma de la care am cartea de credit să afle înaintea mea pe unde umblă fiică-mea.

- Poftim? întrebă Blair, ridicându-se în capul oaselor.

- M-au sunat de la American Express pentru că cineva a pus în contul meu un bilet de avion de patru mii de dolari, o certă Eleanor. Tocmai voiam să anunţ poliţia. Dar am observat în hol o valiză Hermes nouă, din piele albastră.

- Am ajuns târziu, îi explică Blair. N-am vrut să te trezesc.

- Ăsta e doar un aspect al problemei.

Eleanor se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

- Ar fi timpul să înveţi să fii responsabilă, Blair. Nu mai eşti un copil. Va *trebui* să înveţi cum să-ţi administrezi banii.

Iată ce spunea o femeie care-i cumpărase fiecărui copil al ei o insulă privată în Pacificul de Sud!

- Mamă! scânci Blair.

- Nu mă lua aşa, cu „mamă", i-o tăie scurt Eleanor. Ştii că nu le refuz niciodată nimic

copiilor mei, ştii, nu? Ţi-am dat mereu tot ce ai vrut, nu?

Dar nu era asta treaba ei?

- Da, ţi-am dat.

Eleanor nu-i mai ţinuse niciodată lecţii în calitate de părinte, dar Blair observă că o apucase acum.

- Dar asta chiar că e prea de tot! Am vorbit cu Cyrus şi am hotărât că trebuie să facem ceva.

Poftim?! De ce să discute mama ei despre treburile ei cu Cyrus Rose, tatăl ei vitreg cel prost, roşu la faţă şi prăpădit?

- Nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşti.

Blair căscă şi dădu pe gât toată cafeaua. Se întreba cât o să mai dureze discuţia asta. Era atât de... *plictisitoare.* Îi era somn, voia să facă o baie, să scape de funinginea de la Londra şi poate să se tundă şi să-şi dea cu ceva fard să-i scoată în evidenţă trăsăturile, după ce-şi curăţa şi-şi dădea cu un exfoliant pe faţă.

- Vorbesc despre factura de la American Express.

Eleanor îi arătă un fax mototolit.

- Le-am spus să mi-o trimită imediat ce tipa care m-a sunat mi-a zis despre... vitejiile tale la cumpărături.

Ups.

- Poate c-am sărit calul puţin cu rochia de mireasă, mami, recunoscu Blair, dar ştiu c-o să fii de acord în clipa în care o s-o vezi...

- *Rochia de mireasă.f* întrebă stupefiată maică-sa. Bănuiesc că aşa se explică cei optsprezece mii de dolari. E vorba despre vreo nuntă?

Se aşeză pe pat, făcându-şi vânt cu mâna cu degete pline de diamante.

- Simt c-o să leşin! Te măriţi? O, Blair! Nu ştiu ce să zic! îşi luă în braţe fiica şi izbucni zgomotos în lacrimi. Nu! Stai puţin! răbufni ea. Ştiu ce să spun: N-o să te măriţi nici peste cadavrul meu! Ţi-ai pierdut minţile?

Blair dădu ochii peste cap.

- Nu, mami, nu mă mărit. Cel puţin, nu imediat. Şi, oricum, rochia a costat numai zece, nu optsprezece mii.

A, da, aşa e mult mai bine.

- Nu, draga mea, copilul meu nevinovat, zise Eleanor, clătinând din cap. N-ai ştiut că rata de schimb e aproape de doi la unu?

A

- Uite ce e, spuse repede Blair. Îmi pare rău. Bine? Am cumpărat doar câteva lucruri şi toate sunt pentru şcoală.

Da. Toţi ne îmbrăcăm ca la nuntă când mergem la cursul pentru boboci.

Dar discuţia cu maică-sa nu părea să se îndrepte spre un final. Blair luă ultimul număr al revistei *W* pe care-l lăsase pe noptieră. Cumpărase publicaţia asta voluminoasă ca să aibă ce face în timpul unui zbor lung, dar cele câteva pahare de whisky Maker's Mark se dovediseră a fi o delectare mult mai interesantă.

- Nu mă deranjează că faci cumpărături, Blair, oftă Eleanor şi-o strânse de genunchi prin cuvertura din amestec de cânepă, de un maro-violet. Dar o rochie de mireasă?

Apoi tăcu o clipă.

- Totuşi, pun pariu că e o rochie pe cinste.

- Să ştii că e! exclamă Blair.

Asta era mama pe care o cunoştea şi o iubea.

- Chiar şi aşa, am discutat cu Cyrus şi o să-l sun şi pe taică-tău după-amiază. Dar cred c-o să fie de acord ca, din moment ce eşti acasă, să rămâi...

- Eu *nu* mă mai întorc la Londra, exclamă Blair, încercând să nu se lase cuprinsă de emoţii gândindu-se la plecarea ei dramatică din oraşul lui Marcus.

Oare el măcar observase că plecase?

- E o ocazie nemaipomenită să-ţi găseşti ceva de lucru pe timpul verii. O slujbă.

O ce? No comprende, senora.

Se învârtea camera cu ea.

- Ce-ai zis, mamă? O *slujbăf*

- Da, dragă, o slujbă.

Blair se lăsă pe spate pe perne şi-şi acoperi ochii cu braţul.

- Dar, dacă trebuie să muncesc, o să *mor.*

- Nu exagera, insistă Eleanor. O să fie o experienţă minunată înainte să începi şcoala.

- 7u ai lucrat vreodată? o întrebă scurt Blair. Începu să răsfoiască revista furioasă, aproape smulgând paginile când le întorcea. Tocmai fugise dintr-o ţară, abandonată de iubirea vieţii ei. Iar *ultimul* lucru de care avea nevoie era ca mama ei care-nu-lucrase-nici-o-zi-în-viaţa-ei să-i ţină o lecţie despre avantajele angajării şi s-o scuture bine.

- Asta n-are nici o legătură cu subiectul discuţiei noastre, îi replică Eleanor calm. Nu e vorba despre mine, ci despre tine, care trebuie să mă ajuţi să plătesc câteva dintre facturile astea exorbitante. Dacă ai de gând să cheltuieşti atât de mult, va trebui să şi câştigi ceva.

Să lucreze vara? Blair închise ochii - niciunul dintre cunoscuţii ei nu lucrase în ultima vacanţă de vară. Niciunul! Bine, în afară de Nate, dar fusese o pedeapsă. Şi Serena, dar la ea nu era o slujbă obişnuită - fusese împlinirea unui vis.

Deodată ochii i se opriră pe pagina pe care o avea în faţă. Vorbeşti de lup şi afurisitul de lup era la uşă! La loc de cinste printre cele mai recente articole mondene ale lui Suzy despre toate bârfele din lume era o fotografie în care Serena van der Woodsen apărea braţ la braţ cu designerul Bailey Winter. Blair îşi aduse aminte când fusese făcută, la prezentarea colecţiei lui Winter în sezonul trecut. Stătuse cu Serena în primul rând - normal - şi, la sfârşit, când ieşise să salute publicul, creatorul o zărise pe Serena şi o trăsese pe podium lângă el.

Nemaibăgând-o în seamă pe Eleanor, care dădea din gură, Blair cercetă pagina să vadă dacă sunt ceva noutăţi despre Serena. Şi erau, într-ade- văr: toată rubrica lui Suzy era despre cum Bailey Winter bătuse palma cu Ken Mogul ca să creeze costumele pentru noul proiect cinematografic al acestuia, *Mic dejun la Fred.* Nu era de ajuns că Serena juca într-un film cu Thaddeus Smith; trebuia să poarte şi costume realizate de unul dintre cei mai buni designeri americani în viaţă?

– Pur şi simplu cred că e o chestiune de responsabilitate, Blair, zise maică-sa. Când o să împlineşti douăzeci şi unu de ani, o să ai acces la fondul tău, iar tatăl tău, Cyrus şi cu mine trebuie să fim convinşi că o să-ţi administrezi banii cu responsabilitate. Credem că, dacă-ţi iei o slujbă, o să fie ocazia perfectă să înveţi să faci asta şi să îndeplineşti şi dorinţele altora, nu numai pe ale tale.

Blair privea cu ostentaţie cuvertura hidoasă, de culoarea vinetei. Bine, o să-şi ia o slujbă pe timpul verii. Dar n-o să accepte nici în ruptul capului decât cea mai tare slujbă pe vară imaginabilă.

- Ştii, spuse ea gânditoare, poate că ai dreptate. Poate că o slujbă e tocmai ce-mi trebuie ca să am ce face la vară.

- Da! strigă maică-sa fericită. Eram sigură c-o să-ţi vii în fire!

- Şi poate mă ajuţi tu să mi-o găsesc? o întrebă Blair mieros.

- Bineînţeles! încuviinţă Eleanor. O să dau nişte telefoane şi sunt sigură că o să-ţi găsesc ceva extraordinar cât ai clipi.

Dar, evident, mama ei nu trebuia să dea decât un singur telefon. Era fiica lui Eleanor Rose, cea mai fidelă clientă a lui Bailey Winter, ceea ce era, desigur, la îndemână, din moment ce era vorba despre un post de asistent pe platoul de filmare la *Mic dejun la Fred.*

Dacă nu-i poţi învinge, dă-te de partea lor!

m

'mm

SE ÎNCINGE ATMOSFERA

Palmând ţigara, Dan a tras un ultim fum, lung, după care a aruncat chiştocul pe jos şi a suflat fumul înspre briză. Stătea pe o bancă la intersecţia dintre Sixth Avenue şi Houston, loc de unde o putea vedea pe Bree traversând strada. Nu voia să-l prindă iar fumând.

- Dan! îl strigă ea, ocolind şirul de taxiuri care se târau pe bulevard şi făcându-i cu mâna încântată. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi, negri şi mulaţi, dar nu foarte strânşi pe gambă, avea un sutien sport de culoare turcoaz şi căra o sticlă de apă Nalgene, gri. Şi-a croit sprintenă drum printre maşini şi s-a îndreptat spre bancă.

- Bună. Mă bucur să te văd.

- Şi eu, îi răspunde Dan, prefăcându-se că închide cartea cu un aer firesc, cu un zâmbet întipărit pe faţă.

- Uau! Citeşti *Calea artistului*[1]*!* exclamă ea. *Ador* cartea asta.

- Serios? Dan era convins că aşa şi era. Iată o coincidenţă bizară. Bineînţeles că e.

- Absolut, chicoti Bree. Întâi *Siddhartha,* iar acum *Calea artistului?* Pesemne că eşti expertul într-ale spiritului de la Strand.

- Evident, minţi el. Fiecare om pe care-l angajează e specializat într-un anumit domeniu.

- Super! Bree îl luă de mână şi-l trase de pe bancă. Hai! O să întârziem.

- Bine, se supuse el bucuros. Urăsc să pierd prezentările de la început.

- Ce prezentări? întrebă ea. Nu mergem la film. Ai uitat! Mergem la Bikram.

- A, da, răspunse el neliniştit.

Bikram, Bikram, Bikram. Deci nu e un film. O fi vreun restaurant?

- Bine. Mi-e... o foame de lup.

Bree râse.

- Şi mie mi-e cam foame de nişte exerciţii. Să ne grăbim ca să nu pierdem cursul. Alea de seară sunt chiar mai intense decât cele la care merg de obicei. Poate o să-ţi cumpăr un Jamba Juice după.

Curs? jamba Juice? Dacă i-ar fi vorbit în swa- hili, tot aia ar fi fost. Dan n-avea nici cea mai vagă idee unde se duceau, dar o urmă pe Bree în josul străzii, flecărind cu dezinvoltură despre cărţi pe care, de fapt, nu le citise şi fiind din ce în ce mai îngrijorat. Puţin probabil să se îndrepte spre un restaurant. După care s-a uitat în sus şi a văzut-o ivindu-se în depărtare: o firmă pictată manual, cu litere scrise ciudat, în stil indian, care chipurile erau în sanscrită şi proclamau cu mândrie BIKRAM. Nu era un film. Şi nici un restaurant. Bikram era un fel de *yoga.* Bree îl ducea la un curs de yoga.

Namaste![1]

---

1 Formulă de salut din limba sanscrită, folosită frecvent în India, cu sensul de „Plecăciune!", „Mă înclin în faţa dumneavoastră" (n. tr.).

Bree urca scările nerăbdătoare ca un copil în dimineaţa din ziua de Crăciun. Se întoarse să-i arunce o privire peste umăr lui Dan, care mergea după ea fără entuziasm, încercând să găsească o scuză ca să nu participe. Hotărî să se prefacă lovit, gândindu-se despre ce parte a corpului să spună că-l doare. Poate o coastă ruptă, că ridicase prea multe dicţionare. Sau poate îl lovise o maşină când se îndrepta spre librărie de dimineaţă şi era sigur că păţise ceva la cap. Sau suferea de o tulburare nervoasă din cauza căreia leşina în spaţiile mici şi aglomerate, pline de oameni transpiraţi, întinşi pe saltele din cauciuc colorat.

- Încă ceva, Dan, îi strigă Bree. Mă bucur că nu te-ai apucat să-ţi schimbi hainele. La cursurile de seară, guru face mai cald decât de obicei, aşa că stăm dezbrăcaţi.

Iată că situaţia se complica. În primul rând, nici prin cap nu-i trecea să facă yoga şi, în al doilea rând, afurisit să fie dac-o să facă yoga *dezbrăcat.* Pe de altă parte, avea să fie şi Bree de faţă, ceea ce însemna c-ar vedea-o goală chiar de la prima întâlnire.

- Minunat! se înflăcără el, respirând întretăiat din cauza scărilor.

Dan nu făcuse în viaţa lui asemenea exerciţii, dar priveliştea pe care i-o oferea posteriorul rotund şi ferm, de yoghin, al lui Bree, aflat câteva trepte mai sus, era singura motivaţie de care avea nevoie. Şi ce dacă nu făcuse aşa ceva niciodată, ce dacă era clar c-o să fie umilit? Şi la naiba cu şirul de trepte, care părea interminabil! O să se aşeze în tot felul de poziţii, ca nişte covrigi, cu Bree *goală.* Cum să nu-i placă?

Asta era ideea!

– Haide! îl îndemnă ea.

Dan ajunse în capul scărilor şi o urmă în Studioul Yoga Liniştii, un spaţiu larg deschis, cu o podea strălucitoare, din scânduri mari, din lemn de pin. Încăperea era aproape numai ferestre, scăldată în soarele de după-amiază târzie, ale cărui raze nu făceau decât să aducă şi mai multă căldură. Probabil că temperatura ajunsese undeva pe la cincizeci de grade, iar din cauza luminii soarelui şi a trupurilor goale, atmosfera era şi umedă, şi foarte... mirositoare.

Un indian ofilit, cu o piele strălucitoare, dată cu ulei din belşug, purtând doar o robă din bumbac alb, încheiată foarte lejer, stătea jos pe podiumul din faţa sălii, cu picioarele ca nişte fuse încrucişate. Ochii de sub sprâncenele subţiri, pensate, erau închişi şi pe chip avea întipărit un zâmbet extatic. În faţa lui se afla o femeie care

semăna cu Katie Couric[1] la patruzeci de ani, care îşi făcea mişcările de încălzire, cu burtoiul atârnându-i peste şoldurile despuiate, cu vene proeminente.

Nişte tipi făceau acelaşi lucru în dreptul ferestrelor - unul avea muşchi viguroşi, alungiţi, care-i arcuiau spatele într-un fel nefiresc, iar celălalt era un bunic cu părul argintiu, pentru care era floare la ureche să se aplece şi să-şi atingă degetele de la picioare. Şi Dan chiar că se ruşină... în toate privinţele.

– Mai bine-ţi scoţi hainele, îi spuse Bree, făcându-i cu ochiul. Maestrului nu-i place să întârzie începerea cursului nici măcar un minut. Iar pe cei care nu s-au dezbrăcat şi nu sunt gata îi dă afară.

Dan fusese pe punctul de a-i spune că suferă de epilepsie şi uitase să-şi ia medicamentele, când se trezi că ea tocmai se descotorosea de sutienul sport cel turcoaz, trăgându-l peste cap. Uau! Ce putea face?

Să se dezbrace!

Îşi trase peste cap tricoul murdar, lăsându-l să cadă pe podea. Apoi îşi desfăcu cureaua şi îşi scoase pantofii şi blugii. Era singurul de acolo care purta boxeri, dar se încăpăţână să nu renunţe la ei.

De parcă nu ieşea în evidenţă suficient din cauza pielii albe, ca de stafie, şi a braţelor slăbănoage.

Îşi rulă şosetele şi le înghesui în pantofi, după care respiră adânc şi o urmă pe Bree de podea, unde ea se întinse. Pielea ei perfectă era bronzată *peste tot,* ştia el sigur, pentru că vedea *tot.* Părul blond şi lung îi cădea peste sânii care încăpeau bine în două mâini, însă Dan trebui să-şi reamintească faptul că nu se putea duce să-i apuce chiar atunci. Ea se aplecă şi atinse podeaua cu palmele. El se strădui să facă la fel, dar abia dacă ajunse la genunchi. Era un coşmar.

- Nu te apleca, îi şopti Bree. Intinde-te, întinde-te.

Era peste poate să vadă corpul ei perfect, gol-goluţ întinzându-se şi contorsionându-se fără ca boxerii lui să nu ia proporţii jenante. Şi se holbă când Bree îşi apucă piciorul lung în mână şi şi-l întinse peste cap. Dan închise ochii şi încercă să se gândească la lucruri deloc sexy, de pildă la resturile de mâncare dintre dinţii mătuşii Sophia sau la mirosul de urină de câine al trotuarului din faţa clădirii în care locuia. Deşi încă nu făcuseră nimic, de pe faţă îi picu-

---

I Katherine Anne Couric, jurnalistă de origine americană, care a câştigat popularitate odată cu prezentarea emisiunii *Today* a canalului de televiziune NBC (n. tr.).

rau deja broboane de sudoare. Îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu antebraţul.

- Nu, Dan! şopti Bree. Să nu cumva să te vadă maestrul că faci aşa ceva. Ideea e să elimini transpiraţia, nu s-o ştergi. E împotriva învăţăturilor pe care le propovăduieşte.

De ce nu era Bikram un film străin haios? Acum ar fi putut sta într-o sală de cinema întunecată şi cu aer condiţionat, mâncând floricele şi descifrând ce e pe ecran, în loc să asude într-o sală în care atmosfera e înăbuşitoare şi să se supună poruncilor pe care le dădea un sadic. Profesorul se ridică în picioare dintr-odată pe platforma din faţa încăperii, lăsându-şi roba să cadă jos.

- *Namaste!* strigă el cu o voce zglobie, plină de avânt şi se înclină uşor.

- *Namaste!* răspunseră cursanţii, înclinân- du-se şi ei.

Cei mai mulţi dintre ei.

- Să încep cu poziţiile în pereche. Le făcu semn tuturor să-şi aleagă un partener. Fiţi gata pentru poziţia umărului. Începeţi de la poziţia câinelui cu capul în jos şi a trepiedului, dacă vreţi.

- Eşti gata? îi şopti Bree. Lângă buric avea un semn din naştere, cât unghia de la degetul mare, care semăna cu harta Texasului.

Ea se aplecă în faţă şi-şi puse palmele pe podea, după care îşi mişcă fundul, ca şi cum s-ar fi pregătit de decolare. Dan se uită în jur speriat,

dar toată lumea făcea la fel. Fiecare-şi ţinea uşor

A

partenerul de şolduri. Îndrăzni să se apropie de talia lui Bree, iar ea-şi ridică genunchiul drept până la cotul braţului drept, apoi făcu acelaşi lucru şi cu genunchiul stâng.

- Ţine-mă bine, îi spuse lui Dan. El se aplecă lângă ea, cu mâinile în jurul mijlocului ei încordat, iar ea-şi ridică picioarele lungi şi bronzate, zâmbindu-i cu capul întors.

- Cred c-am reuşit.

- În regulă, îi răspunse el, retrăgându-se. Însă ridicându-se îşi dădu seama că i se desfăcuse şliţul de la boxeri şi „amicul" lui era complet la vedere... şi absolut excitat. Aşa că se aplecă pe jumătate, făcând eforturi disperate să-şi închipuie dinţii plini de resturi de mâncare ai mătuşii Sophia.

- Tinere!

Înspăimântătorul maestru de yoga, dezbrăcat, arăta spre Dan.

Eu? Dan, tot pe jumătate aplecat, întrebă cu un gest dacă e vorba despre el. Şi toată lumea se întoarse să se uite la el.

- Da, tu. Vino încoace, fiule, spuse guru, che- mându-l pe Dan cu degetele lui ca nişte gheare.

- Du-te, îi şopti Bree, care stătea cu capul în jos. Ce onoare-ţi face! Nu-mi vine să cred. Şi e şi primul curs la care vii.

Dan traversă podeaua de lemn încercând să pară relaxat, acoperindu-şi însă disperat şliţul cu mâinile. Ajunse la baza podiumului şi maestrul îi zâmbi blajin.

– Haide, fiule, îi spuse el. Azi o să lucrezi cu mine. E prima dată când vii, nu-i aşa?

Dan dădu din cap nervos. Când păşi pe podium, îi tremura tot trupul. Yoghinul se aplecă şi-şi puse palmele calde pe podea, oferindu-i lui Dan un prim-plan îngrozitor cu posteriorul lui ridat ca pielea de elefant. Toţi cursanţii îl imitară. Timp de câteva clipe, Dan reuşi să arunce o privire suprarealistă la sânii goi ai lui Bree, cu susul în jos, printre picioarele pe care ea şi le ţinea larg desfăcute. Dar reveria lui fu întreruptă când profesorul îl înşfăcă din spate, lipindu-şi burta goală de spatele lui gol şi slăbănog şi împingându-i uşor capul în jos, aşa că Dan nu putea vedea decât propriile lui picioare, precum şi pe cele ale individului despuiat care-l crăcăna. Dan nu intrase niciodată într-un contact atât de intim cu cineva mai în vârstă şi în nici un caz cu un bătrânel indian practicant de yoga.

Dar, când îşi doreşte cu adevărat o fată, orice tip uită de ruşine.

..^IP[1]

N DEVINE DE-AL LOCULUI

- Ştiu un loc super unde putem merge după, anunţă Tawny. Apoi îşi linse degetul şi îl strecură în coşul unsuros cu floricele, ca să ia câteva boabe prăjite.

Nate lua o ultimă înghiţitură, lungă, din Corona cu lămâie şi dădu aprobator din cap.

- Sunt de acord.

Înghesuiţi în jurul unei mese minuscule din dreptul ferestrelor murdare ale Oyster Shack, mâncau cu mâna, beau bere şi vorbeau - de fapt, Tawny vorbea mai mult. Despre cum învăţa ea să facă surfing. Despre taică-său, care fusese căpitan de pompieri, dar se lovise căzând de pe o scară şi se pensionase. Despre cum fusese ea la Disney World de patru ori. Despre părul ei, care era ondulat natural, dar despre care toată lumea credea că e făcut permanent.

Despre cât de încântată era că anul viitor va absolvi, în sfârşit.

Nat abia dacă asculta ce zicea ea. Era al naibii de sexy şi pur şi simplu-i plăcea să stea şi s-o privească. Nu găseai multe fete ca Tawny în Upper East Side, adică tipe împlinite, blonde, cu părul mirosind puternic a caramel, cu umeri pistruiaţi, buze roz cu gust de ruj cu aromă de cireşe, ochi albaştri, strălucitori, cu gene lungi şi degete subţiri şi bronzate, pline cu inele de argint.

Blair îl tot chestiona despre cântecul lui preferat, despre cea mai veche amintire, despre ce voia să facă atunci când va creşte mare. Ea zicea că nu vrea decât să-l cunoască, însă el se simţea ca şi cum ar fi picat la un examen. Dar Tawny părea mulţumită să-l lase pe Nate să fie aşa cum era el.

Un fumător de marijuana, atrăgător şi arogant?

După ce terminară cina, Tawny se cocoţă pe ghidonul bicicletei lui şi-i spuse lui Nate pe unde s-o ia. Îşi lăsă capul pe spate, iar părul ei lung şi ondulat îi gâdilă nasul.

- Mai încet! Ba nu, mai tare! urla ea.

- Unde mă duci? strigă Nate, când bicicleta intră în nişte rădăcini de copac şi pietre.

185

Tawny îi aruncă o privire peste umăr.

- O să vezi. Opreşte! Lasă-mă să mă dau jos.

Nate puse frână la un stop, iar Tawny sări jos. Pantalonii ei sexy, de culoarea lavandei, se ridicaseră, oferindu-i minunata privelişte a gropiţelor de pe pulpele ei bronzate şi întărite de surfing. La naiba, ce şmecheră era!

- A fost super, zise ea râzând, croindu-şi drum spre plajă prin nişte tufişuri mici. Să laşi bicicleta. E în siguranţă aici.

Şi Nate o sprijini de un copac de acolo. Printre crengile de deasupra se strecura soarele de după-amiază târzie, însă era răcoare şi foarte linişte în pădure.

Mergând după Tawny, Nate se gândea în ce măsură i se schimbase viaţa, deşi trecuseră doar câteva săptămâni de când se terminase şcoala. Lucra în construcţii şi se întâlnea cu o tipă sexy de la Hamptons. Ei bine, de ce nu? Dacă Blair putea schimba totul - doar se mărita, pentru Dumnezeu! -, el de ce să nu poată? Era mai uşor să fie cu Tawny decât cu oricare altă fată cu care fusese vreodată. Nu era atât de exigentă şi de preocupată de propria persoană ca Blair, nu era atât de naivă şi de dornică să i se acorde

atenţie ca Jenny, nu era imprevizibilă şi distrată ca Serena. Ea pur şi simplu... era.

Mentalitate tipică de zidar.

- Hai! îl îndemnă Tawny, întorcându-se să-l ia de mână şi trăgându-l prin tufişuri.

Il duse într-un luminiş scăldat de soare, unde doi copaci impunători se prăbuşiseră unul peste altul şi astfel se formaseră nişte bănci naturale pe care era evident că cei din partea locului le ştiau prea bine, de vreme ce în jurul lor erau o mulţime de cutii de bere goale şi chiştoace. Pe unul dintre butucii căzuţi erau trei tipi care stăteau pe vine şi treceau o ţigară de la unul la altul. În spatele lor, printre pomi, licărea şi se umfla apa de un negru-albăstrui.

- Salut! strigă Tawny.

Şi trei capete se întoarseră spre ei. Tipi în blugi cu turul lăsat, cu sprâncene pensate, păr dat cu gel, în nişte cămăşi dungate de nătărăi - genul de care-şi băteau joc Nate şi ai lui, dacă dădeau de aşa ceva prin oraş. Erau din ăia care se iau la bătaie ca fanfaronii şi îşi dau cu tone de apă de colonie de la farmacie ca să fie gigea.

- Nate, ţi-i prezint pe Greg, Tony şi Vince.

- Salutare, răspunse Nate, înclinând uşor capul spre ei.

Tawny se căţără pe trunchiul de copac şi se aşeză lângă Greg, un tip foarte bronzat care palma o ţigară, scoţându-şi pieptul în afară

Într-un fel care pe Nate îl făcea să se gândească la un buldog.

- Avem nişte iarbă, golanule, anunţă Vince, care părea frate geamăn cu Greg. Ia loc.

Nate a prins imediat oferta. Nu-i plăcea ca nişte indivizi pe care nici măcar nu-i cunoştea să-i spună „golanule", aşa cum nu-i plăceau nici tipii care făceau pe şmecherii, dar care, de fapt, erau nişte rataţi. Însă n-avu încotro şi trebui să admită că a trage un fum - chiar şi în compania unor tâmpiţi - era un desert pe gustul lui.

Tawny trase un fum şi pasă ţigara. Nate inhala cu lăcomie.

- Marfă bună, nu? întrebă dur tipul pe nume Greg. O am de la omu' meu. Vara e foarte ocupat, dar ce e mai bun păstrează pentru clienţii fideli, care cumpără tot anu'.

Marfa nu era cine ştie ce - aia hawaiiană pe care o ascunsese Nate în dormitor era mult mai bună -, dar nici nu se putea plânge.

- Afurisiţii de orăşeni, bombăni Vince, luând ţigara de la Nate. Totul e bulit vara. Circulaţia, cluburile. A dracului pacoste!

Foarte bine exprimat!

- E mare îmbulzeală vara, amice, mormăi Tony, care nu deschisese gura până atunci. Se uita fix la Nate, analizându-l bănuitor pe sub coama încreţită a căştii de baseball Coney Island Cyclones.

Nate era absent, ca de obicei, căci aşa-i plăcea să fie ori de câte ori fuma iarbă, dar auzi ce spuseseră băieţii. Tare şi clar.

- Absolut. Tawny căscă, aşezându-şi leneşă capul cu bucle blonde pe umărul lui Nate.

Acesta se uită în jos la salopeta zdrenţuită de muncitor cu care era îmbrăcat. Era evident că lui Tawny nu-i plăcea gloata de oameni avuţi care se înghesuiau la Hamptons în fiecare vară şi era clar că şi Nate făcea parte din mulţimea aia. Pentru că era bronzat ca un muncitor şi avea şi haine asemenea, probabil că ea o fi crezut că e un tip din ăia care trebuie să-şi *câştige* pâinea vara ca să-şi plătească cursurile la Yale toamna. Şi se simţi vinovat. Nu fusese tocmai sincer cu ea.

E greu să renunţi la vechile obiceiuri.

- În fiecare an e la fel, continuă Tony. De ce nu se duc în altă parte, în Franţa sau dracu' ştie unde?

- Hai că nu sunt chiar atât de nasoli, îndrăzni Nate să spună. Adică şi eu sunt de la oraş, într-un fel...

- Da? îl întrebă Tawny, ridicând capul.

Ochii ei albaştri, de obicei mari, se îngustară.

- Nu mi-ai spus asta.

- Nu m-ai întrebat, remarcă Nate.

Ceilalţi scoaseră un murmur. Iar Vince scuipă în nisip. Pe apă se zăreau licărind luminile unei bărci de pescuit.

- Ştiam eu, spuse Tony, scuipând şi el. Te-am mirosit.

- Da' nu e cine ştie ce, spuse Nate, dând din cap. Adică... nu sunt ca puştii ăia.

- Bănuiesc.

Tawny se lăsă pe el, punându-şi capul pe pieptul lui călit de muncă.

- Poate că o să mă duci înapoi în oraş odată?

- Bineînţeles.

Nate îi cuprinse mijlocul cu braţul lui bronzat.

- Ar fi distractiv.

Câtă vreme va reuşi s-o ţină departe de Blair Waldorf, care nu se comporta foarte frumos atunci când era geloasă.

TRECI PE LA MINE ODATÂ

În seara de după şedinţa de pregătire şi după o altă zi descurajatoare de repetiţie, Serena stătea pe bancheta din spate a unui taxi care o aducea înapoi la Chelsea Hotel. Îşi verifica din nou mesajele din telefon, mai ales pentru că voia să recitească ce-i scrisese Thaddeus. *Treci pe la mine. Mi-e dor de tine. xx* începuse să aibă îndoieli cu privire la propria ei persoană după toate jignirile cu care o gratulase Ken Mogul, dar iată dovada: irefutabilă, digitală, arătând că ea, Serena van der Woodsen, încă mai putea.

Maşina întoarse larg în Twenty-third Street, iar Serena simţi că inima începe să-i bată mai tare - în câteva minute o să fie la hotel. Mai fusese cu tipi arătoşi şi înainte, însă niciodată nu îi cedase unuia precum Thaddeus. Evident că era splendid, dar mai avea ceva. Serena simţea că ei doi ar putea fi mai mult decât protagoniştii aceleiaşi producţii, mai mult decât iubiţi - puteau fi şi cei mai buni prieteni din lume.

Nu c-ar avea nevoie de un alt cel mai bun prieten. Sau avea? Nu putea să-şi dea seama.

Când în sfârşit au ajuns la Chelsea Hotel, îndesă o bancnotă de douăzeci de dolari în mâna şoferului, ţâşni de pe bancheta din spate şi se repezi în holul hotelului. Deşi începuseră filmările la Barneys, Ken îi zisese Serenei că trebuie să repete cât mai mult în afara platoului. Coridoarele întunecoase, pe care le ştia atât de bine, înţesate cu tablouri celebre, o făceau să simtă cum i se strânge stomacul, dar se străduia să uite toate lucrurile urâte pe care i le strigase Ken în clădire şi să se concentreze pe ce avea să se întâmple: urma să fie cu Thaddeus Smith.

Ciocăni uşor la uşa camerei lui şi el deschise aproape imediat, cu o expresie de surpriză întipărită pe faţă. Pantalonii scurţi, lălâi, îi alunecaseră şi acum i se vedeau boxerii simpli, de culoare gri.

- Serena! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, răspunse ea dintr-o suflare, trecând pe lângă el şi intrând în cameră.

Îşi azvârli jos geanta de plajă Marc Jacobs kaki, un sac strâns cu un şnur, după care se trânti pe canapea.

Thaddeus închise uşa şi-şi trase pantalonii, roşind.

- Deci, zise el, s-a întâmplat ceva? Sau erai prin zonă?

- Cam aşa ceva, răspunse ea râzând.

Ce drăguţ era să vezi un actor celebru în toată lumea neştiind ce să facă. Doamne, ce-i mai plăcea să flirteze cu el!

- Deci, mormăi el, luând un tricou de pe jos şi îmbrăcându-l.

Se aşeză în fotoliu şi-şi întinse picioarele pe măsuţa de cafea.

- Ai repetat singură?

- A fost înfiorător, suspină ea. Dar Ken se poartă de parcă n-o să reuşesc niciodată să fac cum trebuie.

- Eu spun mereu că e o muncă mai grea decât cred oamenii, încuviinţă Thaddeus. Ei îşi închipuie că e vorba numai de strălucire, petreceri şi premiere. Eu chiar *muncesc* pentru banii pe care-i câştig. Dar bănuiesc că nu e cazul să-ţi explic ţie asta.

Fără îndoială că e greu să câştigi trei milioane pe un film.

- Mi-aş fi dorit să-mi spună cineva toate astea.

Serena îşi luă geanta de jos şi-şi strecură mâna înăuntru. Fusese atât de tensionată venind aici, că acum avea nevoie să se relaxeze.

- Te deranjează dacă fumez?

- Nu, evident că nu, spune el, invitând-o cu un gest ce arăta spre măsuţa de cafea, pe care erau deja o scrumieră şi câteva brichete. Problema e că nu e un moment tocmai potrivit. Trebuie să vină Serge, amicul meu.

Serena nu făcu nici o mişcare. Oare de ce era atât de greu să rămână singură cu el o clipă?

- Citind mesajul, nu mi s-a părut c-ai fi prea ocupat.

Zâmbi nervos. Gestul lui timid o nedumerea puţin.

Doar puţin?

- Fir-ar! exclamă el. *Tu* ai primit mesajul meu?

- Ihî, mormăi ea, răsuflând zgomotos.

- Mă bucur, se bâlbâi Thaddeus. M-am gândit că n-ar fi rău, că poate mai lucrăm ceva.

De ce era atât de agitat? Greu de crezut că un om minunat ca Thaddeus Smith, care avea un asemenea succes, era timid cu fetele! *Lucrăm.*

Serena se bosumflă.

- Eu m-am gândit că poate vrei, ştii... să ne distrăm un pic.

- Să ne distrăm, repetă el. Munca poate fi...

Dar îl întrerupse ciripitul scos de telefonul lui mobil. Se uită la ce scria pe ecran.

- Scuze, trebuie să vorbesc. Durează numai o clipă.

O zbughi în baie, aşa că Serena nu auzi decât „Alo".

Ea îşi stinse ţigara fumată pe jumătate. Comportamentul ciudat al lui Thaddeus începea s-o cam enerveze. Oare fusese ea prea repezită? Sau prea moale? Doar el îi trimisese mesajul. De ce să invite un prieten la el? Sau poate avea gusturi mai excentrice? Dar asta nu era tocmai pe placul ei.

Serios?

- Îmi pare rău, se scuză Thaddeus, năpustin- du-se în cameră.

Îşi azvârli mobilul pe măsuţa de cafea, unde acesta ateriză cu un zgomot surd.

- Şi, dacă tot eşti aici, hai să lucrăm câteva replici.
- Replici? se minună Serena.
- Poţi folosi scnptul meu, spuse el, afundân- du-se în fotoliu cu un oftat.
- Replicile mele sunt jos.

195

– Hai să-ncepem cu scena 17, propuse ea, plină de speranţă. Ştii, scena de dragoste...

Să repete o scenă de dragoste era maximul pe care îl putea obţine.

CEAI PENTRU DOUÂ PERSOANE

- Te simţi bine? îl întrebă Vanessa pe Dan care se întinsese pe pat, înfiorându-se de durere. Covorul maro, jerpelit, era înţesat de chiştoace de Camei, de parcă nu s-ar fi putut obosi să se ridice să ia una din cănile de cafea, pline pe jumătate, pe care le folosea de obicei pe post de scrumieră.

- La dracu'! bodogăni el. Cred c-am tras ceva.

Vanessa ridică de sub patul nefăcut un exemplar de culoare bej din *Bbagavad-Gita,* cu colţurile îndoite. Ştia că era un fel de scriere sacră din India, dar n-o interesase niciodată să afle mai mult. După care văzu că Dan lucra la o poezie pe un caiet mare şi negru. Iar el se întoarse pe spate.

- Ce scrii? întrebă ea, luând blocnotesul.

Şi citi primele câteva versuri:

Iubire pură. Dorinţă pură. Încredere încredere.

Buddha n-a fost Iisus. Nici eu nu sunt.

Sunt doar un om.

Ştirile: Yoga Bikram ucide celulele creatoare din creier şi din cauza asta poeţii care scriu poezie de proastă calitate vor scrie *chiar* poezie de proastă calitate.

- Nu vreau să citeşti! spuse el smulgându-i caietul din mâini. E ceva personal. Vrei ceai? o întrebă apoi, ridicându-se în pat. Tocmai am cumpărat nişte Mint Meltdown. Se zice că de- toxifică trupul şi îl ajută să *respire.*

Vanessa pufni.

- Glumeşti, nu? Las-o încolo!

Dan căscă. Se ridică în picioare nehotărât, iar Vanessa îl urmă. O uimea faptul că Dan mergea ca un bătrân. Ieşiră din cameră în holul întunecos şi, trecând de uşa batantă, intrară în bucătăria plină de vase nespălate. Masa era plină de firimituri, iar prăjitorul de pâine, răsturnat. Rufus lăsase în mijlocul tăbliei pe care se mânca o porţie de *fondue*[1] cu o groază de brânză.

Vanessa luă o furculiţă cu care rupse crusta groasă, în vreme ce Dan încălzi două căni cu apă în cuptorul cu microunde.

Apoi puse două pliculeţe de ceai Mint Meltdown în ele şi-i întinse una Vanessei. Ea încercă să-i prindă privirea, dar, bizar, el nu se uită la ea. Pe de o parte, pentru că era atrăgătoare în rochia ei cea nouă, neagră, cu mânecă scurtă. Pe de altă parte, pentru că-l mustra conştiinţa că se distrase cu Bree şi nici măcar nu-i spusese celei despre care se presupunea că era iubita lui.

- Deci, începu ea, abia dacă ajung să te mai văd.

- Am avut multă treabă, îi replică el, băgân- du-şi nasul în cană. Chiar au nevoie de mine la Strand. Şi mi-am făcut şi nişte prieteni noi.

Vanessa chicoti.

- Observ că lumea comerţului cu amănuntul în domeniul cărţilor second-hand, care implică atâtea riscuri, nu se dă bătută niciodată.

Oare de ce s-o fi purtând aşa de ciudat? Acum câteva zile simţise că era dezamăgit pentru că ea muncea atât de mult, dar după ce se mutase cu el fuseseră ca nişte colegi de cameră care abia se cunoscuseră şi nu ştiau prea multe unul despre celălalt.

- Nu trebuie să fii necioplită, şuieră el, lovind cu linguriţa pe marginea cănii pe care o lua în

---

[1] Fel de mâncare de provenienţă elveţiană, preparat din brânză topită amestecată cu vin alb, kirsch şi verdeţuri. Se serveşte caldă, cu bucăţi de pâine înmuiate în ea (n. tr.).

călătorii şi pe care scria POEŢII BEAT[II] O FAC PE DRUM. Judecata te duce numai pe calea energiei negative.

- Poftim?! şopti ea cutremurată de un fior. Vrei să repeţi?

- Nici nu mă aştept să înţelegi, zise el, sorbind din ceai, deşi era încă fierbinte. E unul dintre principiile de bază din filozofia yoghinului.

- Singurul yoghin pe care-l cunosc e un urs care fură coşurile când mergi la picnic. Nu ştiu de unde ai dobândit discursul ăsta gen New Age[2], dar acel Dan Humphrey pe care-l ştiam şi-l iubeam eu şi de care mă simţeam atrasă ar zice că spui numai tâmpenii.

- Ei bine, nici acea Vanessa Abrams pe care o ştiam şi o iubeam eu nu s-ar fi pretat la orice de dragul banilor de la Hollywood, îi replică el furios, renunţând la partea cu „de care mă simţeam atras", din moment ce în clipa aia era atras de altcineva.

- Poftim? spuse ea, lăsând jos cana de ceai.

Era chiar nedrept. El *ştia* că Ruby o dăduse afară şi că avea nevoie de bani. Şi nu era mândru că ea lucra la un film, deşi nu avea decât optsprezece ani?

- Cel puţin pentru o slujbă ca a mea trebuie să ştii să faci mai mult decât să silabiseşti numele autorului pe cărţi vechi şi prăfuite.

Dan închise încet ochii şi expiră zgomotos pe nările dilatate, chestie pe care o învăţase la cursul de yoga la care fusese cu o zi în urmă. *Intră binele, iese râul.*

- Am crezut c-o să fie minunat să locuim împreună. Dar mi se pare că te-ai schimbat.

Vanessa oftă deasupra ceştii de ceai din care ieşeau aburi. Avea gust de pastă de dinţi Aqua- fresh şi Pine-Sol.

- Ba tu te-ai schimbat, i-o întoarse ea. Poate c-ar trebui pur şi simplu să nu te mai calc pe nervi.

Şi suflă în cană.

- Scuteşte-mă, îi replică el furios. Tu ai vrut ca *eu* să nu te mai calc pe nervi, nu invers. *Eu* am fost cel care a vrut să petrecem vara asta împreună. *Ţie* nu-ţi pasă decât de slujba aia a ta.

– Şi iată că amândoi primim ce vrem.

IIGrup de scriitori americani din anii cincizeci ai secolului XX, care respingeau valorile americane tradiţionale, recurgând la droguri, propovăduind libertatea sexuală şi fiind preocupaţi de filozofia orientală. Printre ei s-au numărat Allen Ginsberg, Wiliam Burroughs şi Jack Kerouac, ultimul fiind autorul celebrului roman *Pe drum* (n. tr.).

Vanessa mai luă o înghiţitură de Mint Meltdown înainte de a lăsa cana pe masă, printre ziare vechi şi farfurii nespălate. Apoi ieşi năvalnic din bucătărie şi din casă, dornică să bea un ceai civilizat la ceainăria aia unsuroasă de pe Broadway.

Dan îşi trecu mâinile prin părul şaten, ciufulit. Elimina toxinele, foarte bine, dar nu aşa cum îşi închipuise. Scoase un pachet de Camei din buzunarul pantalonilor negri decoloraţi şi-şi aprinse o ţigară de la ochiul din faţă al plitei.

Bineînţeles că yoghinul n-ar fi fost de acord cu aşa ceva.

IMITAŢIA E CEA MAI SINCERA

FORMA DE LINGUŞIRE

i

Blair îşi strecură picioarele în pantofii din piele de viţel de culoarea fildeşului, cu tocuri cui, Bailey Winter, pe care-i alese ca ultim detaliu al ţinutei în care urma să se prezinte la interviu. Era puţin cam mult, poate, dar trebuia să poarte ceva făcut chiar de individul ăla. Ar fi fost o prostie să se ducă îmbrăcată cu haine de la el, însă pantofii erau o modalitate abilă, subtilă, de a-i recunoaşte măreţia fără să pară o proastă ahtiată după modă.

Se afla în „pepiniera" de la Yale - fosta ei cameră - şi se admira în oglinzile de mărime naturală, lumina fiind mult mai bună decât cea din sufrageria lui Aaron, unde pereţii erau îmbibaţi cu duhoarea ţigărilor lui din iarbă. Dădu din cap aprobator, privindu-se în oglindă.

Părea încrezătoare, dar era emoţionată. Ghinionul ei la interviuri avea o întreagă istorie - când aplicase la Yale, chiar îl *sărutase* pe tipul care-o chestiona. După care, atunci când ceruse un al doilea interviu cu un absolvent de Yale, aproape că *se culcase* cu el. Dar erau slabe şanse să se dea la Bailey Winter, deşi era suficient de atrăgător, cu tenul lui foarte bronzat şi cu dantura de un alb orbitor, însă era clar că Blair nu era genul lui.

Nu şi dacă îşi schimba numele în *domnul* Blair!

Se întoarse şi se uită peste umăr ca să-şi vadă reflexia din oglindă dintr-un alt unghi. Îi fusese mai uşor decât crezuse să obţină interviul acesta, căci nu fusese nevoie decât de un telefon de la Eleanor Rose, iar acum era marea ei şansă şi nu voia s-o rateze.

Serena n-avea decât să fie star la Hollywood. Foarte bine, Blair va face carieră în modă. Îi ştia pe toţi designerii buni, toate

magazinele şi toate revistele de marcă: chiar înţelegea cum stă treaba cu hainele şi cum trebuie purtate. Nu va trece mult până va ajunge o muză în modă, celebră în lumea întreagă. Va sta în primul rând la fiecare prezentare a lui Bailey Winter, vor apărea parfumuri cu numele ei şi se va implica în campaniile lui publicitare. Relaţia dintre ei va fi asemenea celei dintre Audrey Hepburn şi casa Givenchy - subiect de legendă. Serena n-are decât s-o joace pe Audrey Hepburn pe ecran: Blair *va fi* Audrey Hepburn în viaţa reală.

Dar nu exista *deja* un parfum cu numele Serenei? Ups.

Clinchetul insistent al mobilului ei Vertu se auzea din fosta cameră a lui Aaron, întreru- pându-i reveria. Se întorsese la New York de patruzeci şi opt de ore, dar n-o sunase nimeni, nici pe linia din Anglia, al cărei număr îl avea doar lordul Marcus, nici pe numărul obişnuit, pe care-o căuta toată lumea. Trăieşte în exil, îşi spuse ea, şi refuză să i se alăture iarăşi societăţii înainte să poată face vreo afirmaţie teatrală - de exemplu, că se întorsese din Anglia, la cererea expresă a lui Bailey Winter. Nu putea în niciun caz să recunoască că se afla acolo fiindcă pe lordul Marcus îl interesa mai mult să se holbeze la verişoara lui cu faţă de cal decât s-o dezmierde pe Blair în imensul pat din camera de la hotel.

De parcă n-am avea cum să aflăm adevărul.

Se năpusti înapoi în camera lui Aaron şi trase mobilul de pe birou. Pe ecran scria MARCUS. Maria Sa în persoană.

Apăsă butonul de acceptare a convorbirii.

– Ce vrei? întrebă ea, deloc politicos.

- Ce s-a întâmplat, dragă Blair? Tot încerc să dau te tine.

- Nu văd ce-am mai avea de vorbit, îi răspunse ea glacial. Dacă ai fi vrut să vorbeşti cu mine, ai fi avut o groază de timp când eram încă pe acelaşi *continent.*

- Adică ai plecat? întrebă lordul Marcus, evident surprins. M-am gândit că doar te-ai dus la alt hotel sau te-ai dus la Paris să-l vezi pe tatăl tău sau mai ştiu eu ce. Chiar mi-am făcut griji.

- Sunt sigură, i-o tăie Blair maliţioasă, îndrep- tându-se din nou spre camera Yale.

- Nu e vorba despre Camilla, nu-i aşa, draga mea? Vezi tu, suntem veri de gradul al doilea, aşa că bineînţeles că...

- Că *ce?* întrebă ea, văzând în oglindă că se înroşeşte la faţă. Ca să fiu sinceră, prefer să nu aflu. Pe bune. Dacă vrei să fie ca-n *Flori*

în pod,[1], te priveşte. Şi oricum n-am timp de aşa ceva. Sunt o femeie căutată. Sunt o muză!

- Te amuzi, iubire? Atunci înseamnă că totul a fost doar o neînţelegere, reacţionă el bucuros.

Blair aştepta între cele două rulote, împreună cu Jasmine, umbra/asistenta ei fidelă. De umărul fetei atârna o geantă verde deschis, pe care se vedea marca împodobită a designerului Bailey Winter, Jasmine urmând să aibă grijă de costumul Serenei după ce se filma scena.

Trebuie să fie drăguţ să ai un asistent.

- Pe platou, Serena! strigă al doilea asistent de regie şi numeroşii membri ai echipei lui Ken începură să mişune ca nişte furnici.

Imediat ce o văzu pe doamna din rolul principal, Ken Mogul sări din scaun şi aproape că se ciocni de un angajat cu patru ochi. În spatele regizorului, Serena zări profilul ca sculptat al lui Thaddeus Smith, sprijinindu-se de rulota lui - una veche, marca Airstream, exact ca a ei, numai că de culoare bleu - şi ciripind la un celular mic şi negru.

- Holly, draga mea, gânguri Ken, punându-şi BlackBerry-ul în buzunarul din spate al pantalonilor lui de frac, care se potriveau ca nuca-n perete. Eşti de o frumuseţe răpitoare. Costumul e absolut perfect.

Serena purta o rochie din catifea bleuma- rin-închis, creată de Bailey Winter, şi cei mai frumoşi pantofi din lume, nişte balerini cu

Şi Camilla a întrebat de tine. O să se simtă de-a dreptul uşurată.

- Transmite-i salutările mele, îl ironiză ea. După care închise telefonul, apoi îi scoase bateria, aşa că aparatul sucombă. După ce-l analiză cu atenţie, să fie sigură că nu cade nici o piesu- lică, îl aruncă în pătuţul Yale.

Pentru că niciodată nu eşti prea mic ca să primeşti primul tău telefon mobil.

Blair îşi privi ceasul cu brăţară de la Chanel. Mai era puţin până la întrevederea cu Bailey Winter şi nu trebuia să întârzie. Merse pe holul cel lung spre bucătărie, unde maică-sa stătea în dreptul mesei acoperite cu o placă de marmură, ciugulind dintr-un sandvici cu pateu, deşi trebuiau să plece imediat. Tyler, fratele mai mic al lui Blair, şi Jasmine, prietena lui, stăteau în jurul ei pe nişte taburete cu spătar mic şi beau coca-cola.

I Titlul unui roman de V.C. Andrews, apărut în 1979, primul dm sena Dollanganger. Adaptarea cinematografică, regizată de Jeffrey Bloom şi realizată în 1987, a fost considerată un eşec, în comparaţie cu romanul (n. tr.).

- Mă bucur să te revăd, Blair, îi spuse Jasmine, cu un zâmbet de adoraţie ce străluci în bucătăria de un alb plăcut.

Jasmine încerca s-o imite pe Blair, ceea ce fusese foarte limpede când apăruse la petrecerea de absolvire, când venise îmbrăcată cu un costum alb Oscar de la Renta, identic cu cel pe care-l purta Blair. Părul ei, aproape negru, era foarte

lucios şi părea sănătos, dar probabil că ea rămânea cel mai enervant om din lume.

- Lasă sandviciul, mami, îi porunci Blair, ignorând-o pe Jasmine. Trebuie să plecăm.

- Da' de unde! o mustră maică-sa, curăţând nişte firimituri invizibile de pe masă. E timp. Şi, oricum, merg la Bailey Winter de ani buni. Individul întârzie întotdeauna zece minute. E lucru ştiut.

Şi muşcă încă o dată din sandvici.

- La Bailey Winter? exclamă Jasmine încântată, trăgând cu ochiul la pantofii lui Blair. *Ăştia* sunt de la Bailey Winter! Am şi eu, dar negri. Ar fi trebuit să iau perechea de culoarea fildeşului.

Blair o fixă cu privirea.

- Blair! zise Tyler, care descărca nişte melodii în iPod şi scria în acelaşi timp un mesaj pe mobil. Îşi muta ochii de la un ecran la altul.

– Ce e?

Sora lui bătea nerăbdătoare din picior. De ce nu s-or căra naibii de-aici?

- Chiar ai fost la Londra şi nu mi-ai adus nici un cadou?

A

- Îmi pare rău, oftă ea. Am plecat pe nepusă masă.

- Dar e clar c-ai avut timp să-ţi cumperi şi tu una, alta, remarcă Eleanor, care zdrobea între buze o măslină picholine.

- Eu sunt Jasmine.

Prietena lui Tyler sări de pe scaun şi întinse mâna spre Blair.

- Şi tu eşti Blair, evident. De fapt, ne-am cunoscut deja. Dar la petrecerea de absolvire erai gazdă, aşa că se poate să nu mă mai ţii minte.

De parcă Blair ar fi putut-o uita pe mica ei imitatoare.

O fată de treisprezece ani, atât de bine-crescută, era ceva neobişnuit. De fapt, era ciudat că Tyler avea o prietenă. Înainte nu manifestase nici cel mai mic interes faţă de fete, preferând să stea

în compania calculatorului, a narghilelei şi a colecţiei de discuri de vinii.

- Hai să mergem, mamă, comandă Blair. Nu vreau să întârzii. Asta e şansa mea să fac o impresie foarte bună.

- Draga mea, spuse Eleanor, terminând de mâncat sandviciul şi lăsând resturile pe masă ca să le cureţe Myrtle, mă bucur enorm să văd c-o iei în serios.

- Staţi! Vă întâlniţi cu Bailey Winter? întrebă Jasmine.

N-ar vrea să ştie.

- Intenţionează să mă angajeze, o informă Blair glacial.

- *Ador* hainele pe care le face, izbucni Jasmine. Bineînţeles că n-am voie că cumpăr nimic pe care nu scrie B, de la Bailey Winter. Mama zice că trebuie să aştept să ajung la liceu şi-atunci o să am voie să pun mâna pe marfa bună. Dar nu mă deranjează. Şi, oricum, trebuie să port uniforma, aşa că...

- Da, bine, i-o tăie Blair.

Ce, ea îi ceruse puştoaicei să-i spună povestea vieţii ei?

- Cobor să-i zic portarului să găsească un taxi. Şi, mamă, să ştii că plec fără tine, dacă nu eşti gata în cinci minute.

Blair coborî în hol singură şi rămase în faţa clădirii, fumând şi uitându-se întruna la ceasul Chanel. După exact cinci minute, Eleanor ţâşni afară, îmbrăcată într-o rochie strânsă pe talie, de culoarea grepfruitului, marca Bailey Winter, şi încălţată cu o pereche de balerini bej de la

A

Tod's. Însă nu era singură: Jasmine se gudura pe lângă ea ca un pici de trei ani aflat în faţa primei sale reprezentaţii cu *Spărgătorul de nuci*[1].

Iar Blair era nedumerită. În capul ei rula un film: muza diafană mergea într-o vizită la genialul ei creator de modă. Deci nici măcar Jasmine nu putea să-i ruineze viitorul.

După ce ajunseră la reşedinţa impunătoare, în stil Beaux Arts, a lui Bailey Winter, aflată pe Park Avenue, Blair ieşi din maşină prima. Mama ei şi Jasmine o urmară ca nişte domnişoare de onoare. Şi când veni vremea să editeze filmul pe care şi-l imagina, se descotorosi uşor de amănuntele minore.

La uşă le întâmpină un majordom englez, smerit, purtând ţinuta de dimineaţă, care le anunţă, conducându-le în salonul de la etaj.

I Balet celebru, în două acte, compus de Piotr Ilici Ceaikovski în 1891-1892 (n. tr.).

„Domnişoara Eleanor Rose, domnişoara Blair Waldorf şi domnişoara Jasmine James-Morgan!" strigă el cu o voce puternică. Iar Blair îşi aminti de lordul Marcus, dar orice gând la el pieri în clipa când păşi în cea mai spaţioasă încăpere pe care o văzuse vreodată. De-a lungul pereţilor erau lambriuri de mahon şi multe picturi mari în ulei, înfăţişând aristocrate frumoase care su- râdeau liniştite, în toalete de vis, numai dantelă şi mătase. Se mai vedeau piedestale de marmură ce susţineau sculpturi de un alb imaculat, reprezentând un tors sau un cap de bărbat. Iar sus, încastrat în peretele ce nu lăsa gălăgia de pe

Park Avenue să pătrundă înăuntru, era un vitraliu grandios.

- Dumnezeule! se auzi exclamând cunoscuta voce stridentă a lui Bailey Winter.

Cunoscutul designer din Park Avenue năvăli în cameră ca o şcolăriţă, cu părul lui de un galben albicios sculat, de parcă s-ar fi electrocutat cu uscătorul. Era şocant de scund, parcă un om în miniatură, îmbrăcat cu un blazer albastru cu nasturi de alamă, o cămaşă descheiată, pantaloni din pânză albă şi având picioarele goale îndesate în nişte pantofi uşori, din piele crem, care scâr- ţâiau ciudat când păşea pe podeaua din lemn masiv. De gât îi atârna neglijent o lavalieră de un galben ţipător, cu imprimeul pe care-l folosise la cea mai recentă colecţie pe care o crease.

- Ce slabă eşti, Eleanor Rose, netrebnico!
- Bailey! strigă Eleanor.

Se îmbrăţişară zgomotos şi se sărutară zdravăn pe obraz.

Uau! Uau! Uau!

- Şi făpturile astea minunate cine sunt? întrebă el scoţându-şi cu un gest teatral ochelarii de soare şi ducându-şi mâna la bărbie.

Le studie cu mare interes pe Blair şi Jasmine.

- Extraordinare! Sunt pur şi simplu extraordinare, nu? întrebă, fără să se adreseze cuiva anume.

- Fiica mea, Blair, şi Jasmine, prietena fiului meu, Tyler, le prezentă Eleanor mândră.

- Aha! scoase el un ţipăt ascuţit.

Blair nu auzise în viaţa ei un adult care să producă asemenea sunete.

- Sunt ireale, se extazie Bailey Winter. Haideţi, luaţi loc. Doamnelor, să turnăm nişte ceai şi să stăm de vorbă.

Apoi chemă majordomul fluturând puternic din mână, de parcă acesta s-ar fi desprins din încheietură. Le conduse spre o canapea imensă, dar încremeni dintr-odată.

- Şşşş! sâsâi el, întorcându-se spre Blair şi rânjind la ea ca un maniac. *Ceai* e doar un nume de cod pentru *martini.*

Şi-i făcu cu ochiul.

Blair îi răspunse în acelaşi fel, iar pe faţă i se ivi încet un zâmbet. Nu la asta se aşteptase ea.

Era mult, *mult* mai bine.

OARE ***V*** VA MAI PRÂNZI VREODATĂ

ÎN ORAŞUL ĂSTA? /

– Bine. Hai să tragem o scenă, îi spuse Ken Mogul asistentului principal de regie. Se trânti posac pe scaunul înalt, din pânză, pe care erau scrise iniţialele lui, strângând un pix ros între dinţi.

Vanessa fixă camera de luat vederi asupra mesei unde filmaseră. La *Fred's,* restaurantul din Barneys unde se desfăşura cea mai mare parte a acţiunii, urma să fie filmată o scenă a mulţimii. Şi în loc să fie plin de o groază de oameni care iau prânzul, era scăldat de o lumină tare, industrială, şi în el se înghesuiau cei o sută de oameni din echipa *Mic dejun la Fred's.* Se renunţase la majoritatea scaunelor şi a meselor ca să aibă loc toată lumea care colabora: machiori, recuziteri, coafeze, cei de la sistemul de lumini, tehnicieni, asistenţi de regie, asistenţii asistenţilor de regie, interni.

Era ca la raionul de încălţăminte în timpul reducerilor de sfârşit de sezon.

- Hai să tragem o scenă, strigă asistentul.

Toţi o tuliseră, iar Ken Mogul îi făcu semn

Vanessei, care stătea în dreapta lui, uitându-se la imaginile pe care le filmase.

- La treabă, Vanessa. Filmează.

- Păi, asta fac, strigă ea înţepată.

Dintotdeauna se visase spunând cuvintele astea, deşi îşi închipuise că le va rosti în vreo morgă sau într-un alt loc sumbru unde se vor face filmările pentru prima ei producţie independentă. Oricum, nu la Barneys, cu Thaddeus Smith în rolul principal. Şi,

oricum, învăţase multe de când regizase o adaptare după *Război şi pace* la şcoală.

Azi era a doua zi de filmare şi se preconiza să se realizeze scena cinei, cu Thaddeus, care-l interpreta pe Jeremy, şi Miranda Grace, o starletă care-o juca pe Helena cea ticăloasă. *Mic dejun la Fred's* era primul film la care nu lucra împreună cu sora ei geamănă, Coco. Oficial, Miranda era pe cont propriu, dar în realitate Coco era la dezintoxicare. Fusese înlocuită cu o fată pe nume Courtney Pinard, pe care Ken o văzuse făcând skateboard în Washington Square Park, care chiar putea face figurile de patinaj pe care Coco nu fusese în stare să le înveţe.

Pe platou, Miranda ridică paharul înalt de cocktail, plin de cuburi de gheaţă, îl agită, după care-l goli dintr-o singură înghiţitură. Apoi îşi drese glasul' zgomotos şi întinse mâna peste masă ca să o prindă pe a lui Thaddeus.

- Crezi în soartă, dragul meu? întrebă.

Cuvintele rostite produseră ecou pe platoul de filmare, unde era o linişte desăvârşită, de vreme ce Vanessa auzea cum se ciocnesc cuburile de gheaţă din paharul Mirandei.

- Nu sunt sigur că mai cred, răspunse Thaddeus încet. Dar un lucru ştiu sigur.

Şi făcu o pauză.

De clipa asta se temuseră cumplit şi Vanessa, şi toţi cei din studio. Acum Serena trebuie să năvălească în restaurant, târând după ea un guler zdrenţuit din blană de nurcă, şi să se aşeze la masă lângă cei doi.

A trecut o clipă. Şi încă una.

Nici picior de Serena. Nici picior de Holly. Nu apăru niciuna.

- Opreşte, fir-ar al dracului! urlă Ken Mogul.

- Opriţi cu toţii, repetă asistentul principal calm şi platoul prinse viaţă dintr-odată: din umbră se iviră un roi de machiori şi hairstylişti care-i aranjară podoaba capilară a lui Thaddeus şi îi mai puseră nişte luciu de buze Mirandei. Un asistent recuziter umplu din nou paharul pe care-l tot învârtise Miranda şi şterse urmele de ruj de pe margine.

- V-aş ruga să se ducă cineva, şopti Ken, să-i spună domnişoarei Lua-o-ar-dracu-sau-cum- dracului-o-fi-chemând-o să vină dracului şi să facă dracului filmu' ăsta.

- Scuze! Scuze! strigă Serena, năvălind în platou, împiedicându-se însă imediat, din cauza tocurilor cui, marca Bailey Winter. Eram tot la garderobă. Îmi pare rău, pantofii ăştia sunt...
- Pe platou, Serena! urlă al doilea asistent de regie.
Mulţumesc că mi-ai adus aminte.
- Holly, Holly... Ken Mogul clătină din cap. La locul tău, clar? Hai, încă o dată.
Hoarda de asistenţi se retrase în umbră şi filmară scena încă o dată. Iar de data asta, când Thaddeus era pe punctul de a răspunde la întrebarea Mirandei, Serena ţâşni în restaurant, exact la timp, potrivindu-şi blana care-i alunecase de pe umărul gol.
- Iată-mă, ciripi ea, trecând pe lângă celelalte mese, cu rochia din şifon Bailex Winter fâşâind

la fiecare mişcare. Îşi trase un scaun de la o masă la care nu stătea nimeni şi se aşeză.
- Cu ce vă pot ajuta? se repezi Miranda.
- Tăiaţi! Chiar acum! bodogăni Ken Mogul.
- Tăiaţi! repetă asistentul lui cu glas puternic.
- Miranda şi Serena, vă rog frumos să ţineţi minte că acum sunteţi Helena şi Holly. Trebuie să ne faceţi să credem, spuse el. Miranda, vreau să mă faci să cred că eşti o femeie care poate conduce lumea.
Miranda, absentă, dădu din cap în semn că a priceput, clipind din genele false. Era din Lower East Side. Urmase o şcoală catolică fără prejudecăţi. Mâncarea ei preferată era Kraft mac & cheese. Era limpede că habar n-avea ce tot îndrugă individul.
Dar oare avea cineva?
La a treia încercare, lucrurile se legară. Thaddeus şi Miranda fură ireproşabili, rostindu-şi replicile perfect şi chiar improvizând câteva cuvinte despre specialităţile din meniu. Lumina era frumoasă şi părea naturală, fără să licărească sau să scânteieze din greşeală, iar calitatea sunetului era fără cusur. Iar Serena sosi la timp, fără să-şi uite replicile sau ce avea de făcut, iar atunci când Ken strigă „Tăiaţi!" scena era gata.
- Poate că n-o să iasă chiar aşa de rău, până la urmă, îi şopti regizorul de platou Vanessei. Ajunge, pentru moment, strigă. Luăm o pauză de cincisprezece minute.
Apoi se întoarse spre Vanessa şi-i zise pe un ton normal:
- Gata, copilu'. Să vedem ce avem.

Nici o problemă, se gândi ea. Chiar dacă situaţia era dezastruoasă pe toate celelalte planuri - cum ar fi relaţia cu Dan -, cu camera de luat vederi chiar se pricepea să umble.

Ken Mogul îşi trase scaunul de pânză lângă monitorul de playback, unde putea vedea scenele care tocmai fuseseră filmate. Asistentul Vanessei derulă secvenţele înregistrate, iar ea se duse lângă regizor, urmărindu-i reacţiile din spate, peste umăr.

La prima încercare de a filma scena, Vanessa folosise o abordare directă, mişcând camera de luat vederi din interior spre exterior, reuşind astfel să surprindă nuanţele interpretării actoriceşti, filmându-i pe protagonişti de la distanţa tradiţională. Ei, personal, i se părea o manieră greoaie şi rigidă, scenele erau filmate curat, dar fără imaginaţie. A doua oară încercase cu totul altceva, focalizând mai întâi pe buzele lui Thaddeus, apoi mergând în sus cu aparatul

şi oprindu-se la gene. Aplicase aceeaşi strategie şi în cazul Mirandei, ca să creeze rapid un efect de videoclip de factură impresionistă. Era mult mai provocator decât ceea ce se vedea, de obicei, într-un film, dar era şi mai de calitate. La a treia încercare mersese şi mai departe, lăsând camera de luat vederi să zăbovească pe gheaţa care dansa în paharul cu apă de pe masă. I se păruse că era potrivit ca astfel să exprime relaţiile complexe dintre personaje. Era unul dintre cele mai reuşite lucruri pe care le făcuse.

- Ce naiba e asta? întrebă Ken Mogul calm.

Vanessa îi aruncă o privire. Nu reuşise să-i interpreteze tonul.

- Te-am întrebat ceva, repetă el, întorcân- du-se să se uite la ea. Ce naiba e aia, Vanessa? Ce e *aia?*

- Ce am filmat, răspunse ea mândră, dar cu glasul tremurându-i un pic.

A

- Îţi baţi joc de mine? urlă Ken Mogul.

Deşi ceilalţi membri ai echipei se topiseră în umbre, Vanessa le simţea ochii aţintiţi asupra ei.

- Ce e porcăria asta experimentală? Nu pentru aşa ceva te-am angajat.

Exact pentru aşa ceva o angajase! De fapt, rostise *exact* vorbele alea. Vanessa se uita la el înmărmurită.

- E ultimul lucru care-mi lipsea! Am o actriţă care nu e în stare să joace, rod nişte afurisite de pixuri pentru că n-am voie să fumez în

propriul meu platou şi acum alta: Domnişoara Film Independent filmează o porcărie. N-am nevoie de aşa ceva. Eşti concediată!

Ken se întoarse cu spatele la Vanessa şi se lăsă în scaun.

- Şi tu, continuă, uitându-se spre un tehnician, să le spui lui Thad, Serena şi Miranda să fie gata. Trebuie să o luăm de la capăt, pentru că ea a filmat o mizerie.

Vanessa deschise gura să răspundă, dar nu reuşi să articuleze niciun cuvânt. Era furioasă, al naibii de furioasă, dar, mai mult decât atât, se simţea *rănită.* Ochii i se umplură de lacrimi, i se puse un nod în gât şi simţi nevoia să tuşească. Nu-i venea să creadă că se întâmplase una ca asta. Abia începuseră să filmeze şi deja era concediată? Mai întâi Ruby îi dăduse un şut în fund, după care Dan se purtase ca un măgar budist, iar acum *asta?*

- Ce e, Vanessa? întrebă Ken aspru. Eşti surdă? Am spus că eşti concediată. Cară-te din platoul meu.

Îşi trânti echipamentul în geantă şi se îndreptă vijelios spre lift. Primul ei film de la NYU urma

să fie despre un regizor de film ţăcănit, pe care îl mutilase un coiot turbat. După care îl lovise o garnitură de metrou.

Să vezi ce-o să-i mai placă *imaginile filmate.*

DIN NOU ÎMPREUNĂ... SI E ATÂT DE BINE

/

Era o atmosferă lugubră când a coborât din liftul de la Barneys la etajul nouă, unde domnea liniştea şi era beznă. Era ca unul dintre momentele alea izbitor de reale pe care le trăieşti când ai un coşmar extrem de palpabil, la sfârşitul căruia te trezeşti într-un loc cunoscut, dar totul e

A " A

greşit, ceea ce e îngrozitor. Însă acesta nu era un coşmar, ci opusul unui coşmar, un vis împlinit.

Cu numai douăzeci de minute în urmă, Blair luase inocent „ceaiul" cu Bailey Winter şi cu mama ei, dar fusese trimisă la Barneys înainte să apuce să-şi termine primul pahar de martini.

– Moda nu aşteaptă! ţipase Bailey, cu vocea lui de şcolăriţă. Fugi! Ia-o din loc!

Presupun c-a obţinut slujba.

Voia ca Blair să se ducă la Barneys şi să se consulte cu creatorul costumelor pentru pelicula

Mic dejun la Fred's şi să ia măsurile actorilor din rolurile principale. Croitoresele din atelierele lui aveau nevoie de ele pentru a face în timp util costumele pentru scena petrecerii, punctul culminat al filmului. Până acum slujba corespundea orizontului de aşteptare din imaginaţia lui Blair Waldorf: modă, strălucire, puţin teatru. Singurul minus era Jasmine.

A, da. *Ea.*

Bailey Winter înţelesese greşit că iubita lui Tyler ar fi *prietena* lui Blair şi insistase să le angajeze pe *amândouă* ca să fie ochii şi urechile lui pe platoul de filmare. Însă lui Blair nici prin cap nu-i trecea să îngăduie ca prezenţa micii ei imitatoare să-i ştirbească în vreun fel victoria. De fapt, avea de gând să se folosească de ea în avantajul său. Era limpede c-o putea face pe Jasmine să-i cânte în strună.

Blair începu chiar din taxi, instruind-o cum să se poarte pe platou.

– Mă laşi pe mine să vorbesc. Genialului n-o să-i placă dacă apari tu, o dăscăli ea, de parcă ar fi fost expertă cu state vechi. Blair renunţase la accentul britanic, pe care-l căpătase foarte uşor, în favoarea jargonului hollywoodian, din care nu-i scăpase nimic.

Jasmine mergea în spatele ei ca un căţeluş adorabil şi aşa ieşiră din ascensor, îndreptân- du-se spre Fred's de-a lungul etajului al nouălea, pe un hol placat cu marmură neagră. Mergeau cu o asemenea determinare încât nu reuşiră să evite un personaj chel, care alerga, îmbrăcat în negru, cu urme de lacrimi pe faţă, care se materializase parcă din neant. Şi aşa, Vanessa se ciocni de Blair, care se ciocni de Jasmine, care se trezi atât de aproape de călcâiele lui Blair, încât se prăbuşi la pământ cu un zgomot surd, sandalele BCBG alunecând pe podeaua de marmură.

- La dracu'! înjură Blair, înainte de a-şi recunoaşte fosta colegă de cameră.

- Doamne! Scuze! se bâlbâi Vanessa.

Obrajii, şi chiar şi pielea capului, îi erau umflaţi, lacrimile adunându-i-se în bărbie.

- Ai păţit ceva? Eşti... roşie, spuse Blair cu blândeţe.

Era clar că Vanessa era supărată, numai că Blair trebuia să ajungă pe platoul de filmare şi să-i ia măsura lui Thaddeus Smith pentru pantaloni!

Şi ştim cu toţii unde ajungi dacă iei măsura pentru pantaloni...

- E în regulă, murmură Jasmine, ridicându-se în picioare, deşi n-o întrebase nimeni nimic.

- Ea e Jasmine, ea e Vanessa, făcu Blair prezentările.

Apoi o îmbrăţişă pe Vanessa şi o sărută scurt pe obraji.

- Dar ce s-a întâmplat de fapt?

Dar Vanessa răspunse doar cu un oftat. Era atât de supărată, c-o părăsise parcă şi vocea. Ce-ar trebui să facă acum? Unde să se ducă?

- Bine, Jasmine, porunci Blair, intrând în rolul de şefă. Rămâi aici şi ai grijă de Vanessa. Eu trebuie să mă duc. Ce vrei, ordin de la Bailey!

O strânse de umăr pe Vanessa, ca să-i arate că era alături de ea, şi zâmbi vag.

- Ştii că te iubesc! îi strigă, năpustindu-se de-a lungul holului şi apoi, prin uşile batante, în platoul de la Fred's.

- Scuzaţi-mă, spuse ea tare, odată ajunsă înăuntru, fără a i se adresa cuiva anume. Mă numesc Blair Waldorf. Lucrez pentru Bailey Winter. Trebuie să vorbesc cu cine se ocupă de asta.

Nimeni nu se mişcă şi nimeni nu-i răspunse. După care simţi c-o bate cineva pe umăr şi auzi o voce cunoscută.

- Cred că te pot ajuta, se oferi Serena.

- Bună, spuse Blair, întorcându-se să vadă rânjetul de pe faţa celei mai bune prietene ale sale.

Sau nu mai erau prietene acum? Trecuseră împreună prin atâtea suişuri şi coborâşuri, încât, sincer, uneori Blair de-abia îşi aducea aminte dacă acum o place pe Serena sau dacă iar nu-şi vorbeau.

- Te-i întors! exclamă Serena.

Şi o strânse pe Blair în braţe.

Păreau că vor fi prietene pentru totdeauna.

- M-am întors, răspunse ca un ecou Blair, privind cu invidie rochia din şifon negru ca abanosul, marca Bailey Winter, pe care o purta prietena ei.

- Să-mi povesteşti tot, insistă Serena, făcând câţiva paşi înapoi, ca să s-o cerceteze atent pe Blair. De când eşti angajata lui Bailey Winter? Credeam că eşti la Londra!

- Am făcut rost de o slujbă, explică Blair serioasă. Mi s-a părut că aşa o să învăţ să mă port responsabil, ştii. M-am gândit că e bine să acumulez ceva experienţă.

- Minunat! exclamă sau, mai bine zis, ţipă Serena.

- M-am tot gândit la o carieră în modă, adăugă Blair foarte relaxată.

Cei o sută de ciudaţi din echipa de la *Mic dejun la Fred's* se holbară la ea, aşteptându-se ca regizorul Ken Mogul s-o scalpeze la propriu. Dar Blair continuă să vorbească tare, atrăgând atenţia.

227

- Fiecare om are o vocaţie şi cred că a mea e moda.

- Dar cu Londra cum rămâne? Şi cu lordul nu-ştiu-cum? întrebă Serena.

Să fie adevărate zvonurile despre logodnica lui englezoaică? Ea nu prea apleca urechea la bârfe, dar existase un motiv pentru care Blair renunţase la o poveste de dragoste aristocrată la Londra ca să se întoarcă acasă şi să-şi ia o slujbă pe timpul verii.

- E o poveste lungă, oftă Blair teatral.

Era o femeie care avea o slujbă şi un trecut.

Şi dacă Serena i-ar împrumuta rochia aia...

- Lasă că-mi povesteşti diseară, îi şopti prietena ei încântată. Ken o să-mi dea un apartament. Să treci pe la mine. Ba nu! Chiar să te muţi la mine!

- Păi... ezită Blair.

Se tot mutase în ultima vreme: la Piaza Hotel, la Williamsburg, la Yale Club, la Londra. Şi nu se presupunea că ar trebui să fie acasă, ca să stea cu sora ei mai mică?

- Nu ţi-am zis că acum locuiesc pe East Seventy-first Street?

Serena ştia prea bine că, dintre toţi oamenii, Blair Waldorf, va recunoaşte adresa.

Să se mute în apartamentul de la *Mic dejun la Tiffany?*

– Numai să-mi fac bagajele, răspunse Blair stoic, de parc-ar fi putut ascunde cât era de încântată. O să fiu acolo diseară.

O îmbrăţişă pe Serena într-un acces de entuziasm impetuos. Cumva, lucrurile luau întotdeauna o întorsătură fericită, mai ales când era vorba şi despre Serena. De data asta chiar că vor rămâne prietene pe vecie.

Asta doar dacă „pe vecie" însemna următoarele câteva zile!

Dan Humphrey se strecură în dezgustătoarea toaletă a personalului, aflată într-un colţ igrasios al subsolului de la Strand, având o gentuţă neagră pe care era imprimat logoul revistei literare *Red, Herring.* Verificând de două ori dacă uşa e închisă bine, şi-

a tras pe cap jerpelitul tricou Bauhaus, descheindu-şi nasturii de la blugii Levi's, lăsându-i apoi să cadă pe podea. Făcu abstracţie de graffiti-urile de pe pereţi, mesajele unei întregi generaţii de angajaţi nemulţumiţi de la Strand. Se spunea că un fost funcţionar acru scrisese chiar numărul de telefon din New Hampshire al lui J.D. Salinger, celebru pentru viaţa sa retrasă. Mai avea doar zece minute până la întâlnirea cu Bree din Union Square şi trebuia să-şi schimbe hainele de zi cu zi, care duhneau a fum, şi să-şi pună ceva mai curat şi mai prietenos.

Nu era cel mai atletic tip din lume. Relaţia sau legătura, ori cum s-o fi numind, a lui cu Bree se baza mai mult pe hainele cu fir Lycra şi pe cursuri de yoga pe dezbrăcate. Bree îi deschisese ochii lui Dan, ajutându-l să perceapă lumea într-un fel în care n-o mai făcuse niciodată. Să te apleci şi să stai în diverse poziţii într-o sală încinsă, cu un tip transpirat care se sprijină de tine, nu era tocmai modul în care Dan îşi închipuia o seară romantică, însă i se păruse stimulator să citească cărţile preferate ale lui Bree şi ele îi dăduseră de gândit. Făcuse deja multe lucruri la viaţa lui - publicase o poezie în *New Yorker,* lucrase la *Red Herring*, cântase cu The Raves melodii compuse de el -, dar era palpitant să descopere ceva mai profund şi mai plin de sens decât celebritatea trecătoare.

Fără îndoială că era un fel de record mondial să ajungi la iluminare în mai puţin de o săptămână.

Îşi puse un tricou curat American Apparel, de un verde-luminos, îşi aranjă părul brunet deschis şi-şi legă şireturile de la pantofii sport New Balance, de un albastru-gheaţă. Luă o pastilă de gumă de mestecat foarte mentolată şi apoi suflă în palmă să vadă cum îi miroase gura: nu se mai

simţea nici urmă de tutun. Îşi îndesă hainele de serviciu în vestiar, după care sări pe scări şi ieşi din librărie, îndreptându-se spre Union Square.

Bree îl aştepta lângă statuia lui Gandhi care surâdea placid, aflată la colţul din partea de nord-vest al parcului aglomerat, lângă Fourteenth Street, o stradă-mizerabilă-care-se-schimba- în-bine.

- Câteodată îmi place să merg acolo, îi spusese ea la telefon. Ca să citesc şi să mă gândesc la mesajul de pace al lui Gandhi.

Oare nu ne place tuturor?

Bree îşi împletise părul de un blond platinat, strângându-şi-l într-un coc în dreptul cefei. Purta un tricou alb Adidas, curat, şi nişte

pantaloni de un albastru irizat, de alergare, care-i scoteau în evidenţă picioarele musculoase şi lungi. Când îl zări pe Dan, îi făcu încântată cu mâna.

- Exact la timp!

Când ajunse lângă ea, Bree îl îmbrăţişă cu multă căldură.

- *Namaste,* şopti ea. Miroşi frumos.

- Mulţam', răspunse el uşurat, desfătându-se cu parfumul ei de deodorant ecologic şi în aroma uleiului de paciuli cu care-şi dăduse după urechi.

- Hai să ne încălzim, îi spuse ea.

Se trase din braţele lui, se întoarse, îşi puse piciorul drept pe banca pe care stătuse, lăsându-şi toată greutatea corpului pe el.

Dan o imită, înfiorându-se de durere în încercarea de a-şi trezi la viaţă muşchii de la picioare. Era mult mai solicitant decât ce făcea de obicei, adică o plimbare până la colţ ca să tragă un fum.

- E un sentiment super, nu? zâmbi ea emoţionată, în timp ce se întindea, ca şi cum asta i-ar fi făcut mai bine decât o baie fierbinte.

- Da, şuieră el. Extraordinar!

- M-am gândit să începem de aici, explică Bree, dând jos piciorul.

Îşi întinse genunchii, apoi se aplecă şi atinse pământul cu palmele.

- Hai s-o luăm pe Fourteenth Street spre Hudson şi apoi spre centru, spre Battery Park.

Dan făcu un calcul mental. Asta însemna cel puţin trei kilometri, adică trei kilometri mai mult decât alergase el vreodată în viaţă...

A

În ce se băgase?

La început i se păru că totul va fi în ordine - parcurseră prima parte fără nici un incident. Dan venea în urma fundului sexy al lui Bree, care se mişca când încoace, când încolo în timp ce posesoarea lui alerga pe trotuar, ocolind pietonii şi pe cei care se plimbau.

Ce distractiv! *îşi spuse el.* E un sentiment minunat.

Când ajunseră la intersecţia cu Fifth Avenue, se opriră la semafor, iar Bree se întoarse spre el.

- Eşti OK? Părea îngrijorată.

Dan simţea că-l înţeapă pielea. Transpiraţia i se scurgea de pe frunte pe nas şi apoi pe trotuar. Îi bătea soarele. Era sigur că până la asfinţit o să-şi dea duhul.

Sigur, reuşi el să îngaime. Sunt OK. Câtă vreme erau în mişcare, senzaţia că-i ard picioarele şi că i se sparge pieptul era oarecum suportabilă. Dar acum, că se opriseră, simţi că o să-l lase genunchii.

Lumina semaforului se schimbă şi Bree o porni de-a lungul străzii.

- Hai! îi strigă ea veselă peste umăr.

Dan respiră adânc şi se împiedică în momentul când ajunse pe trotuar, aproape dărâmând o doamnă în vârstă cu o pălărie de paie mare, care trăgea un cărucior de cumpărături.

Fii atent, neghiobule! ţipă ea. Neluând-o în seamă, Dan continuă să alerge, urmând-o pe Bree ca un câine care urmăreşte un

A

iepure mecanic pe pistă. Îşi auzea bătăile inimii în urechi, pe măsură ce treceau de Sixth, apoi de

Seventh, de Eighth şi, în sfârşit, de Ninth Avenue.

A

Între această din urmă stradă şi Greenwich nu era cine ştie ce trafic, aşa că Bree alergă pe carosabil. Ignorând gazele fierbinţi emanate de ţevile de eşapament ale autobuzelor care treceau pe acolo, Dan o urma, alergând spre râul Hudson, care strălucea, la o depărtare de doar două blocuri.

Rezistă, se încurajă el. *Trebuie să ajungi la râu. Nu te opri.* Nu avea nici cea mai vagă idee cum de reuşise să ajungă până la Battery Park, la capătul Manhattanului, dar trebuia să ia lucrurile în ordinea priorităţilor: trebuia să ajungă la râu. Picioarele îi pulsau în adidaşii New Balance nu-tocmai-rupţi, de un albastru de gheaţă, pe-care-i-luase-la-reducerile-la-pantofii-sport-de-la-A

Paragon-Sports cu zece dolari. Îşi tot ştersese transpiraţia de pe frunte, aşa că acum se temea că e complet deshidratat. Şi-ar fi dat viaţa pentru o gură de apă. Şi-ar fi dat viaţa să se oprească şi să stea jos.

Sau poate pur şi simplu *îşi dădea viaţa?*

Au năvălit în West Side Highway, apoi în parcul de lângă râul Hudson, unde exista un culoar pentru cei care fac jogging/se dau cu rolele/se plimbă cu bicicleta, culoar ce pornea din centrul oraşului şi se termina la Tribeca. Nu erau singurii care profitau de o zi însorită şi frumoasă, căci erau sute de oameni care alergau, se dădeau cu rolele, mergeau cu bicicleta sau se plimbau mână în mână. Bree îi făcu semn de pe cealaltă parte a străzii, din mulţime, până ce el ajunse la gardul de sârmă care se presupunea că are scopul de a-i

împiedica pe oameni să se scalde în râu. Alerga pe loc, aşteptând ca Dan să i se alăture. Deşi era cald, Bree abia dacă transpirase.

Dan se aruncă cu ultimele puteri spre ea. *E minunat*, îşi spuse. Se simţea minunat! Soarele strălucea, aerul era proaspăt şi un vânt uşor bătea dinspre râu. A scos un rânjet sălbatic. Putea să facă asta!

Însă picioarele îi cedară chiar atunci şi ate- riză zgomotos pe trotuar.

- Dan! strigă Bree, aplecându-se deasupra lui. Eşti teafăr?

Se uită în sus la faţa ei roşie, încadrată de bucle bălaie. Dar începu s-o vadă ca prin ceaţă.

- Sunt pe moarte? întrebă el. Iar tu eşti un înger?

- Cred că trebuie să-ţi administrez un *bouche-â-bouche,* anunţă Bree grav, lăsându-se pe vine şi lipindu-şi gura de gura lui.

De parcă aşa ceva nu i-ar fi putut provoca un atac de cord şi mai masiv.

DIN LAC ÎN PUT

i

Nesimţindu-se chiar în largul ei, şovăind, Vanessa Abrams se apucă de balustrada din fier forjat şi urcă treptele joase, din marmură, din faţa casei acoperite cu iederă de pe Eighty-seventh Street. Scoase un râgâit zgomotos şi apăsă de patru-cinci ori pe soneria iluminată de la intrare înainte de a reuşi, în sfârşit, să sune. Poate că nu fusese cea mai înţeleaptă hotărâre să se consoleze bând o sticlă de Pinot Grigio rece ca gheaţa, mai ales că peste scurt timp trebuia să se prezinte la un interviu în vederea obţinerii unei slujbe.

După ce fusese dată afară fără niciun fel de menajamente de pe platoul în care se filma *Mic dejun la Fred's,* luase liftul împreună cu Blair Waldorf-care-o-pregătea-pe-Jasmine, Blair fiind, se prea poate, o reprezentantă a humanoizilor.

Jasmine o informă pe Vanessa că mama ei tocmai căuta o persoană foarte calificată, energică şi plină de entuziasm pentru o slujbă importantă. Vanessa fusese mult prea supărată ca să fie atentă la detalii, însă Jasmine rupsese o foaie din agenda ei Louis Vuitton şi mâzgălise adresa, sfătuind-o să nu dea cu piciorul la o asemenea ocazie.

După câteva pahare de vin şterpelit din rezerva secretă a lui Rufus Humphrey, Vanessa începuse să vadă lucrurile mai limpede.

Ken Mogul era un individ fără inimă. Făcea o telenovelă pentru adolescenţi, în stilul holly- woodian obişnuit, în vreme ce ea era adepta artei experimentale! Aşa că nu era nevoie să-şi irosească timpul şi talentul cu o asemenea porcărie. Destinaţia ei era NYU, cel mai bun institut cinematografic din ţară. Va avea acces la cei mai buni profesori, la echipamentul cel mai performant din lume şi la un întreg program de actorie, la care participau cei mai talentaţi studenţi. De ce şi-ar pierde timpul ca o simplă angajată, lucrând la un proiect în care nu credea, când putea foarte bine să trudească din greu ca să strângă teancul de bancnote necesar pentru a-şi produce propriul film la toamnă? Deja îi venise o idee pentru o peliculă independentă, despre o tânără artistă măcinată de un conflict interior, care trebuie să aleagă între a-şi urma muza sau a rămâne într-o relaţie care se degradează rapid, cea cu prietenul ei, un scriitor sărit de pe fix, dependent de tămâie şi de ceai de plante.

Părea una dintre situaţiile în care arta imită viaţa.

O slujnică acră, îmbrăcată într-o fustă neagră tipică, peste care avea un şorţ alb, şi purtând pe cap o bonetă, ca un fel de milieu mic din dantelă albă, deschise uşa grea din sticlă.

- Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea destul de suspicioasă.

- Am venit pentru slujbă, îngăimă Vanessa. Am aflat de la fiica doamnei.

După care se întrerupse o clipă, încercând să-şi aducă aminte numele fetei.

- Jasmine! Asta e. Mi-a zis să vin şi să mă întâlnesc cu mama ei în legătură cu o slujbă. Aşa că am venit.

Slujnica se încruntă.

- Am înţeles. Poftiţi. Doamna vă va primi în birou.

Vanessa păşi greoi în holul din marmură, trecu pe lângă o scară impresionantă, luminată de un candelabru masiv din cristal, după care

intră într-o încăpere lambrisată în mahon, de-a lungul căreia erau înşirate rafturi de cărţi şi piese de mobilier vechi. Habar n-avea despre ce fel de slujbă era vorba, dar era limpede că doamna era o femeie de afaceri de succes. Probabil că era vreun director executiv foarte ocupat, care avea nevoie disperată de un asistent personal competent. O porcărie de slujbă, e adevărat, însă artiştii trebuiau întotdeauna să sufere de dragul artei lor, asta dacă nu voiau să facă artă comercială, asemenea lui Ken Mogul.

- Vă rog să aşteptaţi aici, îi spuse slujnica.

Vanessa se cocoţă pe marginea unui scaun de lemn, ornamentat în stilul Art Deco. Camera se învârtea uşor cu ea, aşa că se apucă strâns de scaun. *Numai să nu vomiţi,* îşi zise ea.

- Tu eşti noua mea prietenă?

Vanessa îşi ridică privirea. Dar nu era nimeni acolo.

Super! Sunt atât de distrusă, că aud voci!

- Tu eşti noua mea prietenă? se auzi din nou glasul, înainte de a se transforma într-un şir de chicoteli.

- Cine... cine e acolo? întrebă Vanessa încordată.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie surprinsă vorbind de una singură, în faţa noii şefe.

- Eşti fată? o chestionă o altă voce.

- Dar de ce n-ai păr? se interesă glasul pe care-l auzise prima dată.

Erau *două* voci? Oare cât de mult băuse?

Vanessa îşi ţinu respiraţia şi ascultă. Se ridică în picioare. De unde veneau vocile? Se aşeză în genunchi, lipindu-şi obrazul de podeaua rece din lemn lustruit fără cusur, scrutând încăperea din unghiul acela. Şi figura îi reuşi: sub o canapea din lemn aurit desluşi silueta unui băieţel firav, cu un păr creţ aranjat perfect.

- M-ai găsit! scânci el, ieşind din ascunzătoare.

- Bună, îi spuse ea. Mami e acasă?

- Miroşi a vin, o anunţă puştiul, încrun- tându-se. Eu am patru ani. Tu câţi ai?

- Găseşte-mă şi pe mine! strigă celălalt glas.

Ce era să facă?

- Unde eşti? întrebă ea sprijinindu-se în mâini şi genunchi.

Se uită sub un alt obiect de mobilier.

- Găseşte-mă! Găseşte-mă! ţipă vocea.

Se luă după direcţia din care se auzea glasul şi ajunse în colţul bibliotecii, unde se afla un glob pământesc mare, aşezat pe o masă rotundă, cu tăblia din sticlă. Ridică faţa de masă şi iată că dedesubt era un băieţel care arăta şi era îmbrăcat exact ca celălalt puşti.

- M-ai găsit! strigă el.

Ţâşni de sub masă şi se năpusti spre canapea, unde fratele lui continua să se legene. Ajuns acolo, se aruncă asupra lui. Şi amândoi se prăvăliră pe podea.

- Băieţi! se auzi o voce.

O femeie cu păr roşcat, purtând un costum Chanel, de un roz-purpuriu, intră în bibliotecă, ţinând în mână un celular Treo şi o revistă *Vogue.*

- Cred că tu eşti Vanessa, remarcă ea imediat. Jasmine a zis că s-ar putea să suni. Sunt puţin surprinsă că te-ai hotărât să vii direct, dar bănuiesc că e în regulă. Se vede că ai iniţiativă, ceea ce îmi place.

Ups!

- Da, răspunse Vanessa, ridicându-se şi încercând să pară absolut trează. Sunteţi doamna...?

Se întrerupse, dându-şi seama că habar n-avea care era numele de familie al lui Jasmine.

- Doamna Morgan, replică femeia. Nu am luat numele soţului. În definitiv, trăim în secolul XXI.

- Scuze, mormăi Vanessa.

Un interviu pentru slujbă atât de ciudat nici că mai pomenise.

– Nu-i nimic, continuă doamna. E limpede că ai mare lipici la băieţi.

- La băieţi? întrebă Vanessa.

Gemenii se apropiară de ea prin spate, trăgând-o de mâini cu toată puterea.

- Joacă-te cu noi! strigară ei.

- Cred că ai aflat că este vorba despre o slujbă destul de obişnuită, spuse doamna Morgan, ju- cându-se cu telefonul Treo. Câteva zile pe săptămână şi numai după-amiaza. Îi iei pe băieţi de la casa din pădure, îi duci la terapeut, îi însoţeşti când se întâlnesc cu prietenii de joacă. Lucruri obişnuite. Fără îndoială că ştii prea bine.

Apoi îşi puse telefonul la ureche.

Casa din pădure? *Prietenii dejoacă?* Poftim?!

- Cred c-a fost o neînţelegere, se bâlbâi Vanessa, străduindu-se să stea dreaptă, căci era îmbibată de vin, iar puştii o trăgeau în jos.

Se resemnase cu ideea că trebuie să sufere de dragul de a face artă, dar nu era chiar Doamna Doubtfire[I].

I Personajul principal al comediei americane *Doamna Doubtfire,* realizată în 1993, inspirată din romanul *Madame Doubtfire* de Anne Fine şi regizată de Chris Columbus. Doamna Doubtfire este numele pe care şi-1 ia Daniel, soţul de care divorţează Miranda. Pus în situaţia neplăcută de a petrece puţin timp cu cei trei copii ai săi, Daniel se prezintă deghizat în doamna Doubtfire la fosta soţie şi reuşeşte să fie angajat ca baby-sitter, pentru a fi aproape de copiii lui (n. tr.).

- Stai! strigară cei doi gemeni. Mami, Vanessa e noua noastră prietenă?

- Da, răspunse femeia, cu urechea încă lipită de telefonul voluminos. E noua voastră prietenă.

Era?

- O să primeşti optsprezece dolari pe oră, adăugă doamna Morgan, ieşind în hol şi pornind pe scările impunătoare. Poţi începe chiar acum.

Bineînţeles că *era* noua lor prietenă.

B ŞI ARE

5 HOTÂRÂSC CÂ FIEC DREPTURILE LUI

Urcase şi coborâse de trei ori, dar Blair tot nu reuşise să-şi care bagajele pe cele cinci rânduri de scări. N-aveau nici portar, nici aer condiţionat, nici lift, dar n-o deranja, pentru că totul era atât de... cinematografic.

Blair îşi făcuse un plan de viaţă şi voia să-l urmeze întocmai. Dar multe din câte se întâmplaseră până atunci - îşi cumpărase rochie de mireasă, îl părăsise pe lordul Marcus, fusese angajată de Bailey Winter şi acum se muta cu Serena - nu fuseseră prevăzute. Dacă i-ar fi spus cineva acum o săptămână că va trebui să-şi ia o slujbă pe timpul verii, ar fi urlat şi s-ar fi revoltat - evident că o slujbă pe timpul verii nu făcea parte din povestea vieţii ei -, dar iată că lui Blair nu-i venea să urle. Se simţea... fericită. Poate că

era o lecţie, poate că ar trebui să se lase dusă de val, în loc să se străduiască să-şi conducă viaţa după un plan? Poate că era adevărat că în cele din urmă lucrurile se aranjau de la sine întotdeauna.

Exact ca-n filme.

Sărind pe ultima scară să-şi recupereze şi cea din urmă geantă, una din piele de crocodil de la Paul Smith, pe care-o luase de la Londra cu doar câteva zile în urmă, Blair fu surprinsă să vadă un tip brunet, uscăţiv, într-un costum Hugo Boss de un albastru-marin, venind dinspre etajul unde era salonul. Şi încremeni pe dată.

Nu era un vecin chipeş, la un etaj inferior, în povestea din *Mic dejun la Fred's?*

- Bună, strigă ea, cu cel mai bun accent de care era în stare, vag est-european, unul de genul Audrey-Hepburn-jucând-o-pe-Holly-Golightly.
- Bună, îi răspunse tipul timid.
Părul brunet şi ciufulit îi acoperea ochii albaştri. Îşi strecură mâinile în buzunarele pantalonilor de la costum şi îşi îndreptă spatele.
- Bună seara, continuă Blair, coborând scările în spaţiul îngust şi slab luminat care juca rolul de hol.
Se atinse în trecere de străinul zâmbăreţ şi se aplecă să-şi ia bagajul.
- Scuze, îi spuse ea, aruncându-şi pe umăr geanta plină de pantofi.
- Nu-i nimic, replică el, sprijinindu-şi spatele de uşa apartamentului. Pot să te ajut?
- Mă descurc, îi răspunse Blair cu stoicism. Apoi îi oferi cel mai fermecător surâs. Ne cunoaştem?
- Eu sunt Jason. Şi-i întinse mâna. Ai venit în vizită în weekend?
- Mă mut cu vechea şi draga mea prietenă Serena, îi explică ea. Cea de la etajul patru.
- A, o cunosc, spuse el şi tăcu o clipă. Am ieşit în oraş acum câteva seri şi-am băut bere. Dar n-a spus nimic despre frumoasa ei colegă de cameră.
Şi nici despre noul şi arătosul vecin nu spusese nimic.
Tipic.
- A fost un impuls de moment, explică ea. E o poveste lungă.
- Am timp.
Şi buzele lui frumoase, numai bune pentru sărutat, schiţară un mic surâs. Îşi strecură degetele lungi în buzunarele de la spate.
- Şi ştiu să ascult.
- Serios?

Blair îşi trecu geanta pe celălalt umăr. *Era* cam grea.
- Mai mult, continuă Jason, tocmai ieşeam să cumpăr o sticlă de vin roze rece. Ai fost pe acoperiş? Poate vii cu mine să bem un pahar în semn de bun venit.
- Nu ştiam că se poate urca acolo!
Un pahar de vin roze rece cu un străin cu ochi albaştri şi umeri laţi părea modalitatea perfectă de a sărbători o zi a schimbărilor: o slujbă nouă, o locuinţă nouă...

O poveste de dragoste nouă?

Serena se străduia să-şi înveţe replicile pentru a doua zi. Şi, dacă se ducea să bea un pahar cu Jason, Blair n-avea cum s-o deranjeze.

- Ştiu eu cum, îi spuse el, făcându-i cu ochiul. Ne vedem peste un sfert de oră?

A

În mod normal, într-un sfert de oră Blair Waldorf n-ar fi reuşit să se pregătească pentru o seară în doi, dar acum era o altă Blair Waldorf, o variantă nouă şi îmbunătăţită: fată-cu-slujbă, mereu-la-modă, relaxată şi estivală.

- Chiar în zece minute.

Şi se strecură pe scări, întorcându-şi capul ca să-i zâmbească.

- Apropo, mă cheamă Blair.

După ce-şi puse la repezeală un costum nepretenţios Lilly Pulitzer, cu imprimeu floral roz, şi nişte şlapi împodobiţi cu scoici albe, Blair se duse jos. Jason o aştepta acolo, cu o pătură aruncată pe umăr şi ţinând o sticlă în mână. Urcă pe scara ruginită şi deschise trapa neagră din oţel. Apoi se aplecă s-o ajute pe Blair cu mai multă graţie decât avusese Marcus vreodată. Blair îl luă de mână nerăbdătoare, lăsându-l s-o tragă pe acoperiş.

- Sper să nu plouă în seara asta, comentă ea învârtindu-se ca să se uite de jur împrejur, pentru a avea o perspectivă de trei sute şaizeci de grade asupra cerului din Manhattan. Pentru că eu n-am *să cobor* în viaţa mea pe scara aia.

Glumea doar pe jumătate.

- Ţi-am zis că e o privelişte minunată, o ta- chină Jason, îngropând tirbuşonul în dop şi apoi scoţându-l cu zgomot.

Nu era o privelişte la fel de impunătoare ca asupra Central Park văzut de pe terasa de la penthouse-ul lui Blair din Fifth Avenue, dar aburul de vară fierbinte ce zăbovea deasupra blocurilor prietenoase de locuinţe, aflate în preajmă, avea ceva magic. Copacii nu erau la fel de îngrijiţi ca stejarii şi ulmii din jurul parcului, dar crengile ramificate care se iţeau deasupra

acoperişului erau verzi şi pline de sevă. Upper East Side, îşi dădu seama Blair, era ca linia de vestimentaţie creată de Bailey Winter: de la Fifth Avenue până la Park Avenue era Bailey Winter Conture, tot ce se afla între Park şi Lexington era asemenea colecţiei Bailey Winter şi tot ce exista între locul în care se aflau ei şi râu era Bailey by Bailey Winter.

Lucrurile puteau fi privite şi aşa.

- E chiar drăguţ, încuviinţă ea, luând un pahar de plastic plin cu vin rece şi aşezându-se pe cuvertura din bumbac albastru pe care Jason o întinsese pe acoperişul smolit şi încins. Nu era moale ca pătura ei de picnic preferată, din caşmir Asprey, însă era îmbrăcată într-o ţinută perfectă de vară, lângă ea stătea un bărbat minunat şi cariera ei în lumea modei urma să explodeze. Cine avea nevoie de mărunţişurile pe care le cerea eticheta englezească regală? Blair era un spirit newyorkez şi acum trăia o clipă dintr-o vară tipic newyorkeză.

A

În comparaţie cu oraşul ăsta, Londra nu era decât o mahala jilavă şi urât mirositoare.

- Cum se face că Serena n-a pomenit niciodată de tine? întrebă Jason.

- Poate că voia să te păstreze doar pentru ea, răspunse Blair răutăcios, respectând probabil adevărul. Pentru o vară nebună!

Blair îşi ciocni paharul de plastic plin cu vin de al lui Jason.

- Până acum, adăugă jucăuş.

- Pentru o vară nebună! repetă el, sorbind din pahar. Nu cred c-o interesez pe Serena, oricum. Am hoinărit puţin cu câteva seri în urmă şi mi s-a părut că e luată, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- Luată de Thaddeus Smith, vrei să spui?

Blair şi Serena încă nu avuseseră ocazia să se pună la curent cu tot ce se întâmplase în viaţa fiecăreia în ultima vreme, dar ea ştia, pur şi simplu *ştia,* că între Serena şi Thaddeus se întâmplă ceva.

De vreme ce ea şi toţi cei din jur credeau tot ce citeau.

- De unicul, confirmă Jason. Dar ştii, Blair, continuă el, pironindu-şi ochii albaştri în ochii ei, nu sunt genul care umblă cu vedete de cinema. Mie-mi plac fetele obişnuite.

Voia să spună că ea - Blair Waldorf - e *obişnuită?* Cât de amarnic se înşela!

- Stai un pic. Nu cumva lucrezi şi tu în industria filmului?

O privi bănuitor.

- După cum arăţi, s-ar putea.

- Sunt mai mult genul fata-din-spatele-scenei, bolborosi ea, fluturându-şi genele date cu rimei Chanel ca să pară enigmatică.

- N-am nimic împotrivă, bătu Jason în retragere. Să nu mă înţelegi greşit. Pur şi simplu mă preocupă alte lucruri, cum ar fi dreptul. Asta mă interesează în primul rând.

- Când m-am înscris la Yale astă-toamnă, mi-a trecut prin cap să studiez dreptul.

Oricând putea să fie şi avocată, *şi* muză în lumea modei. Putea purta haine de firmă pe sub roba de judecător al Curţii Supreme.

- Frumoasă şi inteligentă, spuse Jason. Aproape că eşti prea mult ca să fii adevărată.

Blair se grăbi să ia o gură de vin. Serena n-avea decât să fie star de cinema. Jason era exact genul de tip cu care *ar trebui* să se încurce o tipă care face facultatea la Yale.

Sau, cel puţin, genul de tipă cu care ar trebui să se încurce săptămâna asta o tipă care face facultatea la Yale.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Nu mi-e ruşine să recunosc că *Summer Loviri* (din iubitul nostru *Grease,* filmul-care-te-face- să-stai-acasă-vineri-seara) e una dintre cele mai bune melodii pe care le-am auzit în viaţa mea. Nu e numai atrăgătoare, ci şi adevărată: că doar vara înseamnă iubire şi să ai pe cineva care să te iubească, nu? Dar se pare că în vara asta e penurie.

Au trecut aproape trei săptămâni şi prietena noastră S e tot interpretă solo! Şi ce? A fost văzută prin oraş cu T, dar nu e nici o lege care să spună că doi prieteni n-au voie să ia cina împreună, nu? Şi, oricum, credem că T ar putea să fi pus ochii pe altcineva. Aici aţi auzit asta prima dată.

253

Între timp, B se îngroapă în muncă - umblă vorba că e deja a doua - şi c-a devenit cel mai temut om de pe platoul de filmare. Am ajuns suficient de aproape ca să verific zvonul c-ar etala un inel de logodnă la mâna dreaptă - ca să se descotorosească de paparazzi, exact ca vedetele. Se mai zvoneşte că **B** e cam îmbujorată în obraji: să fie roşeaţa femeii-care-aşteaptă-un-copil, vreo iubire secretă sau un nou şi foarte bun expert în îngrijire facială? Aşa că fiţi pe fază cu telefoanele să faceţi poze, oameni buni: avem nevoie de dovezi!

Alte informaţii despre ce s-a mai întâmplat recent cu amorurile de vară: se pare că **D** şi **V** s-au înstrăinat pe bune, ceea ce aţi auzit aici prima dată. El e surprinzător de bronzat şi pare în formă. Dar **N** şi iubita din vara asta? Poate spune că nu e ca restul muritorilor de la oraş, dar nu e în stare decât să renunţe o perioadă atât de lungă la serviciile unor creaturi cum ar fi cei care aduc sticlele în cluburile de noapte, indivizii cu cravată neagră care strâng fonduri în Lilypond Lane sau la zborurile înapoi în oraş cu elicopterul privat...

PROBLEME

Spionii mei de la Michael's mi-au vândut un pont despre o întâlnire foarte tensionată între un anumit fotograf-devenit-producător-de-film la mare preţ şi greii Hollywoodului (doi fraţi grei la propriu), care-i finanţează cea mai recentă producţie. Pare-se că producătorii cu buzunare adânci nu sunt tocmai entuziasmaţi de imaginile filmate, încă nemontate, şi se gândesc să schimbe distribuţia. Asta poate însemna că **V** nu va fi singura care-o să fie dată afară? Fiţi pe fază.

INSTANTANEE

Având în mână un Frappuccino şi o mapă, **B** încercă disperată să facă rost de un taxi pe Park Avenue. Ce-o fi păţit cadoul de absolvire? O fi adevărat că n-are licenţă, de fapt? Ups! **N** e la piaţa fermierilor de la Amagansett, târguindu-se pentru nişte flori sălbatice. Ştiam că e un romantic de doi bani! **T** plimbă prin platoul de filmare un invitat special neidentificat-se aude că acest tur privat a inclus şi o vizită lunguţă în rulota vedetei. **V** la Planeta Interzisă, cu nasul în cărţi de benzi desenate, dar clar fără să se ducă să-l vadă pe **D** la Strand, care, în definitiv, e chiar peste drum. Interesant...

ŞI I SE SPUNE IUBIRE DE CĂŢEL...

Apropo de iubire, am cunoscut pe cineva, în sfârşit. De fapt, am cunoscut doi indivizi/amândoi sunt irezistibili şi amândoi mă albesc cu pupăturile lor. Ştiu că nu e în regulă să te bagi între doi fraţi, dar niciodată n-aş fi în stare să aleg între dragul de Luke şi dragul de Owen.

Poate-aţi văzut articolul acela mare despre ei, care a apărut în *Sunday Styles* săptămâna trecută: sunt nişte corcituri, dar pentru mine singurul hibrid e că sunt jumătate copoi, jumătate mopşi şi 100% iubire. Îmi plac la nebunie animalele pierdute, cu maniere impecabile. O nouă modă, aşa că să nu vă pierdeţi timpul cu vreun chihuahua îngâmfat sau cu vreun buldog francez snob.

E-MAILURILE VOASTRE

jjjj Dragă GG,
Sunt avocat-asistent la o firmă de avocatură din centru şi de săptămâni întregi mă dau în vânt după un coleg. Ieşea cu noi în oraş după serviciu, dar a devenit casnic din senin - pur şi simplu o tuleşte acasă după serviciu. O fi vorba despre ceva jenant, ca filmele porno?
– Zdrobita

Dragă Zdrobita,
Evident că e dependent de ceva - sau de cineva - de acasă. Dar nu există decât un singur motiv serios pentru care un amator de distracţie să devină un armăsar casnic: o fată. Iată sfatul meu: propune-i să-l legi cu cravata nouă pe care e imprimată o raţă sălbatică şi vezi ce zice. Da = dependenţă de filme porno. Nu, mulţumesc = prietenă. Succes!
– GG

Ce veşti mai aveţi, oameni buni? Trimiteţi-mi noutăţi de senzaţie: bârfe de budoar, mostre de la ultimele reduceri, informaţii despre unde se află buticul acela nou As Four, care e secret, despre mizeriile care se întâmplă pe platou. Şi, vă rog frumos, e cineva care mi-ar putea spune data şi locul la care e programată petrecerea care se va da când se termină filmările la *Mic dejun la Fred's?* Va trebui să rezerv dinainte un coif de la domnul Fekkai în persoană, evident. Aşa că ciripiţi!

Ştiţi că vă iubesc,
Af VINE ÎN ORAS /

- Să vă ia mama dracului pe toţi!

Cântăreţul de origine britanică al trupei numite caraghios Sunshine Experience îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu mâna şi aruncă picăturile înspre mulţime. La bustul gol, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni mulaţi, din piele neagră, solistul cel slăbănog, cunoscut mai mult pentru că dă iama în modele şi actriţe decât pentru cântat, scuipă furios pe scenă şi ieşi vijelios, dispărând în gloata de petrecăreţi.

- A-Dumnezeule! Îi ador! strigă Tawny, strân- gându-l pe Nate de şold şi vărsând ca o gâscă jumătate din vodca Smirnov rece ca briza mării pe bancheta Ultrasuede şi pe pantalonii trei sferturi, pe care scria XOXO, o imitaţie Pucci.

Ce păcat!

Nate dădu din cap aprobator şi luă a treia înghiţitură de bere neagră Newcastle din seara aia. Privi de jur împrejur în salonul principal, foarte aglomerat, din Resort, un club de noapte din East Hampton: ringul de dans era înţesat de blonde în rochii Diane von Furstenberg şi de tipi care păreau agenţi de bursă, puşi la patru ace, îmbrăcaţi în pantaloni bej şi cămăşi Thomas Pink - nu tocmai genul de persoane care veneau de obicei la spectacolele Sunshine Experience.

Celor din Hampton le ajunsese la ureche ceva despre concertul „surpriză" al trupei punk din Anglia cu vreo săptămână în urmă şi, când Tawny propusese să meargă şi ei, entuziasmul lui Nate îl surprinsese chiar şi pe el însuşi. Nu mai fusese la Resort în vara aia - de fapt, nu prea făcuse nimic, doar curăţase jgheaburi, tunsese iarbă, reparase şindrile şi fumase iarbă cu Tawny. Era bine că ieşea în oraş, acolo unde era acţiune, cu o bere rece şi cu o blondă fierbinte, fără nici o grijă.

- Archibald!

Tawny se împinse uşor cu umărul în Nate.

- E un amic de-al tău?

Anthony Avuldsen le făcea cu mâna prin mulţime, ţinându-şi sus paharul de whisky cu apă ca să nu se verse. Părul lui blond era tuns

aproape zero şi etala un bronz de vară pe cinste, astfel că avea un zâmbet mai strălucitor ca de obicei. Namila - un tip mătăhălos, căruia nu i se vedea nici urmă de gât - îl salută rapid cu o înclinare a capului, dându-i voie să urce pe podiumul care era un fel de spaţiu pentru VIP-uri al clubului.

- Archibald, ticălosule! spuse zâmbind Anthony, ciocnindu-şi paharul de sticla lui Nate în semn de salut. Unde naiba te-ai ascuns?

- Salut, îi răspunse Nate.

- Antrenorul te cam pune din greu la muncă? Anthony se trânti pe banchetă lângă Nate, dând din cap în ritmul basului.

- Cam aşa ceva, recunoscu Nate.

- Camarade, continuă Anthony, care urla ca să acopere muzica asurzitoare, aud că s-a întors Blair în oraş. Care-i treaba?

Nate se încruntă, după care o cuprinse pe Tawny cu o mână şi-o trase mai aproape de el.

- Habar n-am, ridică el din umeri.

- Eu sunt Tawny, spuse fata, aplecându-se peste picioarele lui Nate şi zâmbind spre Anthony.

- Salutare! îi răspunse el. Pe mine mă cheamă Anthony.

- Vă ştiţi din şcoală? vru ea să afle.

- Ihî, zise el. Dar voi cum v-aţi cunoscut?

Nate îi făcu semn chelneriţei. Trebuia să mai bea ceva şi asta imediat.

- Nate pur şi simplu mi-a căzut la picioare într-o zi, răspunse Tawny, luând ultima gură de cocktail. Bănuiesc că sunt o norocoasă.

Anthony o cercetă atent, după care ţipă la Nate:

- Tu eşti ăla norocos, ticălosule.

Chelneriţa, care arăta exact ca Jessica Simpson în rolul lui Daisy din *Ducele de Hazzard,* se apropie.

- Încă un rând? întrebă ea.

- Te rog, îi zise Nate.

Dacă Anthony avea de gând să-l mai descoasă, va avea nevoie de ceva mai tare.

- Nu te-am văzut prin oraş, continuă Anthony. La ce şcoală mergi?

- Nu sunt din oraş, îi explică Tawny. Locuiesc în Hampton Bays.

- Super, exclamă el. Nu cred c-am mai cunoscut pe nimeni care nu învaţă în oraş.

Nate îl împunse tare cu umărul pe Anthony.

- Poftim? întrebă amicul. E mişto. Nu e nici o jignire, omule.

- Ce? se interesă Tawny, ducând mâna la ureche, în semn că n-aude. E aşa de tare!

- Prietene, continuă Anthony, trecând peste incident, Isabel dă o petrecere mâine. Cică vine şi Serena. Ai mai văzut-o în ultima vreme?

Ultima dată când o văzuse, Nate tocmai se sărutase cu Jenny la petrecerea de absolvire a lui Blair. Fusese doar un sărut „de dragul vremurilor de altădată", dar era sigur că ea şi Blair bârfiseră despre cât de furioase erau pe el.

Alte noutăţi?

Nate clătină din cap. Pierduse legătura cu toţi cei împreună cu care crescuse.

- Staţi puţin! *Serena?* întrebă Tawny încântată, sprijinindu-se de Nate.

Din poziţia în care stătea, acesta avea o vedere neobstrucţionată în bluza ei, până la buricul cu inel, şi vedea *tot.*

- Adică Serena aia cu un nume de familie care părea străin?

Ea se aplecă şi mai mult în faţă, oferindu-le ochilor lui Nate încă o fărâmă din Tărâmul Făgăduinţei.

O face dinadins? se întrebă Nate.

Apoi aruncă o privire la Anthony ca să se asigure că nu trăgea şi el cu ochiul, doar văzu că acesta se întorsese să stea de vorbă cu o frumuseţe brună, despre care Nate îşi aminti vag că învăţa la Grafton şi era mai mică decât ei cu un an.

- Bănuiesc că da, îşi răspunse Nate, căruia-i plăcu expresia de surprindere de pe faţa lui Tawny.

Numele Serenei chiar părea străin? Nu remarcase asta. Dar s-o lăsăm pe Serena - Tawny era impresionată, clar. Iar el rareori se simţea aşa; fetele îl considerau drăguţ, sau mişto, sau cunoscut, sau ceva de genu' ăsta, însă ea se uita la el având în ochi ceva ce el nu văzuse niciodată cu adevărat în cei ai lui Blair sau ai Serenei. Părea... fascinată.

- Păi, am cam ieşit împreună, se lăudă Nate.

Şi aşa şi era, dar era deja prea mult.

- Eşti atât de secretos, Nate Archibald! ţipă Tawny, aplecându-se încă o dată peste masă, şi sânii i se legănară ispititor.

- O cunoşti şi tu pe Serena? întrebă Anthony, intervenind din nou în discuţie şi încercând în mod evident să tragă cu ochiul în bluza lui Tawny. O să cam fie o nebunie petrecerea aia care va fi organizată după terminarea filmului. Să vii şi tu. Neapărat! îi strigă el, încercând să acopere muzica.

- *Adică* Mic dejun la Fred's?

Tawny părea că mai are puţin şi-i ies ochii din cap.

263

- Sunt fânul numărul 1 al lui Thaddeus Smith.

Pe viaţă!

Chelneriţa se întoarse cu băuturile şi Nate o luă pe-a lui nerăbdător.

- Habar n-am.

El clătină din cap. Deodată simţi că merge pe apă într-o piscină foarte întunecoasă şi adâncă. Mintea i se cam înceţoşase de la iarba pe care o fumase înainte să iasă în oraş şi de la cele trei beri pe care le băuse, dar chiar şi aşa ştia că nu e o idee măreaţă să apară de braţ cu Tawny la petrecerea care se va da când se vor termina filmările la pelicula la care lucra Serena. Era clar că Blair o să fie acolo şi nu voia ca ea să aibă impresia că el trecuse mai departe la altcineva.

Dar asta făcuse? Şi nu făcuse şi *ea* la fel?

- Te rog! îl imploră Tawny. Mi-aş da *viaţa* să-l cunosc pe Thaddeus Smith. *Viaţa!*

- Nu poţi refuza o fată drăguţă, camarade, îl necăji Anthony.

Deci Nate Archibald n-ar fi putut s-o refuze niciodată. Punct.

B PREIA CONTROLUL

Ecoul zgomotului pe care-l făcu uşa trântită răsună de-a lungul pereţilor apartamentului nemobilat. Era greu să năvăleşti furios după ce-ai urcat atâtea scări - şi purtând şlapi dar Serena se strădui şi păşi apăsat pe podeaua de lemn, trân- tindu-şi geanta prea mare, din piele albă de la Jill Sander, fără să-i pese de iPodul Nano şi de ochelarii de soare Dolce & Gabbana care erau înăuntru.

- Ai venit, colega? strigă Blair din singurul dormitor al apartamentului, pe care hotărâseră să-l împartă. Erau ca surorile, oricum.

Cert e că se păruiau ca şi cum ar fi fost surori.

- Da, răspunse Serena.

Inşfăcă o bere Corona din frigider şi se cocoţă pe pervazul ferestrei care dădea în spatele casei, cu picioarele atârnându-i afară, peste scara de incendiu.

265

- Cum a fost la muncă?

Blair intră în bucătărie înfăşurată într-un imens prosop alb Frette pe care-l şterpelise din dulapul bine aprovizionat al maică-sii.

Scoase un pachet de Merits fin din geanta pe care o trântise Serena şi-şi aprinse o ţigară la ochiul de la aragaz.

- La muncă-i ca la muncă.

Serena se uita posacă la placa de ardezie din spatele casei printre barele scării de incendiu. Şi suspină.

- Pe bune, Blair, e o porcărie.

- Adică?

Blair îşi petrecuse ziua de muncă ducând mostre de material de la croitor la locuinţa lui Bailey Winter de pe Thirty-ninth Street, unde el se delecta cu un „ceai" într-o întrevedere particulară cu o prinţesă arabă.

Blair deschise fereastra de lângă cea din dreptul Serenei şi se aplecă în exterior. Suflă fumul în vânt şi privi spre colega ei. În vreme ce-şi bâţâia picioarele desculţe şi se încrunta, vântul îi mişca uşor părul blond.

- Nu ştiu, oftă Serena, luând zgomotos o înghiţitură de bere.

Fusese una dintre cele mai proaste zile de filmare de până atunci. Îi auzise pe câţiva membri ai echipei numind-o Holly Uşurică, după care

Ken uriaşe „Fir-ar! Fir-ar! Fir-ar!" chiar în mijlocul scenei pe care-o juca ea.

- A fost o zi lungă.

- Povesteşte-mi de-a fir a păr, o îndemnă Blair.

Serena şovăi. Nu vorbiseră niciodată cu adevărat despre asta, dar o cunoştea pe Blair suficient de bine ca să ştie că nu era tocmai încântată că ea joacă în *Mic dejun la Fred's.* În definitiv, fusese visul de o viaţă al lui Blair, nu al Serenei. Cum ar reacţiona Blair dac-ar auzi-o pe Serena plângându-se?

- Nu reuşesc să mă descurc cu rolul ăsta, recunoscu Serena timid.

Era un eufemisn.

- Am crezut că sunt în stare. Am mai făcut aşa ceva, dar a fost altfel, fără zeci de experţi şi zeci de oameni care să alerge de colo-colo prin platou, cu ochii ţintă la tine, şi fără camera aia imensă de luat vederi care să se holbeze la tine ca... Darth Vader[1] sau ceva de genul ăsta.

- Continuă!

---

1 Personaj din *Războiul stelelor,* întruchipându-1 pe neînfricatul lord al Ordinului Sith, fiind, în acelaşi timp, ucenicul lui Darth Sidious. Acesta îl va ucide în cele din urmă cu fulgerele sale, care urmăresc să-i vină de hac fiului lui Anakin (n. tr.).

Blair se aplecă în afara ferestrei, suflând fumul în noaptea fierbinte de vară. Îi plăcea să le dea o mână de ajutor oamenilor când aveau necazuri.

Sau mai degrabă pur şi simplu-i plăcea să audă că alţii *au* necazuri.

- Nu sunt în stare, se văită Serena.

Apoi îşi lăsă privirea în jos, la papucii Marc Jacobs.

- Nu mă prinde.

- Ştii cum arăţi, Serena? spuse Blair visătoare.

- Cum? îşi ridică ea ochii.

Blair avea capul în afara ferestrei, înfăşurat tot în prosop, cu o ţigară pe care n-o fuma, dar care arsese, iar scrumul stătea să cadă. Părea un geniu nebun de pe Madison Avenue, în transă din cauza băuturii îngurgitate.

- Arăţi exact, răspunse Blair, dar *exact* ca Holly Golightly. Scara de incendiu, şuviţele, lumina - totul e perfect. Aproape că-ţi dă fiori.

- Mulţam', zise Serena.

Erau unele dintre cele mai frumoase cuvinte pe care i le adresase în toţii anii în care fuseseră prietene.

- Pe bune. Sunt expertă. Doar lucrez în domeniu, nu? Mă pricep la modă, la înfăţişare, la strălucire şi tu ai aşa ceva. Nu dau doi bani pe ce spune Ken Mogul. Tu eşti Holly Golightly, continuă ea hotărâtă. În caz că am vreo treabă cu chestia asta.

- Cum adică? o întrebă Serena.

- Cine e cel mai bun expert în Holly Golightly din lume? o chestionă Blair.

Serena râse.

- Tu, evident.

- Atunci, eşti al naibii de norocoasă că mă cunoşti, nu? comentă Blair.

Dacă nu putea fi Holly Golightly, ei bine, o putea ajuta pe Serena să fie. Ceea ce ar fi destul de satisfăcător.

- Hai!

Îşi stinse ţigara şi o luă de mână pe prietena ei.

- Avem treabă.

Prima oprire se-nţelegea de la sine: trotuarul din faţă de la Tiffany.

Blair îşi pusese în grabă un top cu o broderie vag mexicană pe care-l cumpărase vara trecută de la Scoop şi o pereche de blugi,

insistând ca şi Serena să se îmbrace cu ceva lejer. Când taxiul opri în faţa magazinului, Blair practic o împinse pe Serena în stradă.

- Vreau să te văd cum mergi, se răţoi la ea.

Blair se opri în dreptul vitrinelor magazinului şi se uită la prietena ei. Pe fundalul conturat

de maşinile care treceau prin spatele ei şi de clădirile înalte care se profilau pe cer, Serena părea foarte mică, foarte vulnerabilă. Deloc Serena. Deloc, dar deloc Holly.

Stângace, se îndreptă spre magazin, cu paşi mici, caraghioşi, de parc-ar fi fost o domnişoară de onoare care are grijă de flori la nuntă.

- Opreşte-te! urlă Blair şi se duse în mijlocul trotuarului. Ce-a fost asta?

- Cum adică?

Vocea Serenei abia dacă se auzea în vacarmul traficului şi al gălăgiei pe care-o făceau oamenii veniţi la cumpărături şi turiştii care se foiau în zonă.

- Nu-ţi dai silinţa, spuse Blair, purtându-se ca un antrenor dur, dar adorabil pe care-l văzuse într-un film cu sportivi, pe HBO. Arată-mi, vreau să văd! *Ştii* că poţi merge mai convingător.

- Mă simt aşa de prost! recunoscu Serena. Toată lumea se uită la mine şi mă simt ciudată şi complexată.

Complexată, Domnişoara-care-a-dansat-pe- bancheta-din-Bungalow-ul-8?

- Nu se poate, îi replică Blair imediat. Trebuie să ai încredere. Trebuie să te simţi confortabil. Trebuie să crezi că ai toată lumea la picioare, că tu conduci, că tu controlezi situaţia.

Şi asta se numea *actorie?*

- Dar trebuie doar să merg, nu? întrebă Serena.

Nu se compara cu mersul pe podium la o prezentare de modă, ceea ce făcuse, bineînţeles.

- Mă simt stupidă.

- Prefă-te că eşti din nou în ziua absolvirii, îi sugeră Blair, amintindu-şi-o năpustindu-se nesuferită în biserica Brick în ultima clipă, îmbrăcată într-un costum Oscar de la Renta identic cu cel pe care-l purta ea.

- Am să încerc, oftă Serena.

Blair se întoarse la locul ei pe trotuar, în faţă la Tiffany. Avea mult de lucru, dar trebuia să admită că era destul de distractiv să facă pe şefa cu Serena ca să producă o schimbare.

Şi totul în numele prieteniei.

TĂCÂNITĂ

/

D

Cu Nils trăgând-o de mâna stângă şi cu Edgar smucind-o de dreapta - sau o fi fost Nils la dreapta şi Edgar la stânga? Vanessa Abrams îşi aminti de ce nu era bine niciodată ca doi băieţi să se lupte pentru a atrage atenţia unei singure fete.

De parcă n-ar fi învăţat deja lecţia *asta.*

– Hai! se văită unul dintre puşti - cui îi mai păsa care?

DUMINICA

ÎN PARC CU ***V...*** SI

/

Aveau mânuţele lipicioase şi glăscioarele lor de copii erau plângăcioase, dar, oricum, aveau forţă. O strângeau cu putere şi, pentru că nu voiau să meargă mai încet, Vanessa pe jumătate mergea şi pe jumătate se lăsa târâtă pe aleile de asfalt umbrit din Central Park, ceea ce-i amintea de vremurile în care îşi plimba împreună cu Aaron boxerul cu pedigri, cafeniu-cu-alb, pe nume Mookie, numai că gemenii erau chiar mai nerăbdători decât câinele să iasă din casă. Dac-ar fi avut codiţe, ar fi dat din ele nebuneşte.

- Doamne, murmură Vanessa. Mai încet, vă rog!

Optsprezece dolari pe oră, optsprezece dolari pe oră. Câştigase deja treizeci şi şase de dolari în ziua aia. Nu era o avere, dar va strânge banii pentru următorul proiect.

Dar de ce nu pentru următorul *apartament?*

Vanessa se împiedică uşor când puştii se opriră brusc în faţa unei tonete de sub o umbrelă.

- Putem să cumpărăm îngheţată?

Avea mari îndoieli că cei doi fuseseră vreodată în parc cu mama lor, ca să nu mai vorbim de îngheţată. Vanessa nici măcar n-o mai zărise de la interviul acela ciudat prin care obţinuse slujba, iar doamna Morgan nu părea genul care ar accepta urme de îngheţată pe costumul ei boucle de la Chanel. Cât despre Vanessa şi Ruby, în copilărie familia Abrams îi ţinuse mereu pe un regim strict, fără

zahăr, preferând să le dea Tofutti şi fructe în loc de îngheţată, dar ei nu-i păsa ce mănâncă gemenii.

- Bine, luăm îngheţată, încuviinţă, eliberân- du-se din strânsoarea ca de menghină a puştilor şi scoţând din buzunarul de la blugi o bancnotă

mototolită de douăzeci de dolari. Trei îngheţate, vă rog, îi spuse vânzătorului, care avea o mustaţă în furculiţă şi un tricou de prin 1972.

Ţopăind nerăbdători, puştii înşfăcară îngheţata. Aruncară ambalajul pofticioşi şi se năpustiră imediat spre terenul de joacă pentru copii, ţipând şi râzând cu gura lipicioasă, plină de îngheţată.

- Staţi! le strigă Vanessa cu jumătate de gură.

Nu era sigură că-i pasă dacă dispar şi-şi pierde slujba şi ajunge la închisoare. Oare chiar trecuseră trei zile de când începuse să lucreze ca operator principal la o producţie hollywoodiană de primă mână? Sau totul nu era decât un coşmar îngrozitor?

Se lăsă pe o bancă de sub un stejar înalt şi maiestuos, urmărindu-i pe gemenii care-şi hăpăiau îngheţata, aruncând ambalajul pe jos. Ups. După care începu un joc ameţitor alergându-se pe sub tobogan, printre leagăne, abia reuşind să nu se ciocnească de bebeluşii care făceau primii paşi, încălţaţi în botoşi minusculi, supravegheaţi de bone cu un aer ameninţător.

- Staţi lângă mine! le strigă Vanessa nu tocmai convingător.

A ^

Îşi termină îngheţata şi se lăsă pe spate pe banca din lemn-şi-ciment, surprinzător de comodă. Maşinile alunecau pe lângă ei prin parc în Ninety-seventh Street, cu un sunet plăcut, adormitor. Soarele strălucea puternic, dar era multă umbră şi o clipă i s-a părut că n-o deranjează că e acolo pe post de bonă, simţind că e un om obişnuit, care se bucură că e în parc într-o frumoasă după-amiază de duminică. Ochii i se închiseră şi aţipi câteva clipe.

Apoi auzi un ţipăt ce-i părea familiar şi ochii i se deschiseră.

Cine ştia că are instinct matern?

Nu departe se vedea o grămadă ordonată, iar Venassa recunoscu două căpşoare cu păr blond.

Se ridică şi iuţi pasul spre locul în care unul dintre gemeni era întins pe caldarâm, ţinându-se cu mâna de genunchiul julit şi plângând. Frate-său stătea lângă el, arătând mânios cu degetul spre un tip pe role, trântit pe burtă pe asfalt.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Vanessa, încercând să pară autoritară.

- Băiatu' ăla mare a intrat în Edgar! ţipă Nils.

Şi în scenă intră atletic o nimfetă blondă, pistruiată, genul majoretă, îmbrăcată în pantaloni scurţi, roz şi sexy, şi o bustieră complicată, de un albastru-electrizant.

- Ce s-a întâmplat? se repezi ea. Pentru că n-ai grijă de copii, iar noi încercăm să ne antrenăm!

- Nu sunt copiii *mei*, îi replică Vanessa, aple- cându-se să-l mângâie pe cap pe Edgar, care suspina. Şi nu trebuie să fii necioplită.

- Hai să mergem acasă, Vanessa, se tângui Nils, trăgând-o de mână.

- Poate că nu e o idee rea, comentă Fata Lycra, îngenunchind să se uite la camaradul ei prăbuşit la pământ.

Parcă ieşise pe role din reclama Coors Light.

Vanessa n-avea nici un chef să asculte tâmpeniile unei târfuliţe necunoscute.

- Data viitoare să te uiţi pe unde mergi.

- Vanessa? întrebă domnul-pe-role-care-că- zuse-în-fund, încercând să se ridice.

Iar Vanessa clipi des, nevenindu-i să creadă. O fi având vedenii?

Prăbuşit pe asfaltul de sub stejari, chiar în mijlocul Central Park, având în picioare role şi purtând nişte pantaloni scurţi sport, lălâi, un tricou sintetic, alb şi lipicios, plus manşete, ge- nunchiere şi cotiere, roşu la faţă şi cu hainele în neorânduială, cu părul ud de transpiraţie, era chiar Dan. Dan al ei.

- *Dan?* rosti ea cu atâta groază şi nedumerire în glas, că până şi Edgar se opri din smiorcăială şi se ridică.

- Bună.

Îi zâmbi timid.

Târfuliţa bălaie, cu bustieră sport strâmtă îi întinse mâna şi-l ajută să se ridice. Iar el se legăna pe role, fără să-şi găsească echilibrul.

- Ce... faci, Vanessa?

- Păi ce să facă, n-are grijă de lighioanele astea care aleargă pe- aici, începu blonda, rulân- du-şi pantalonii atât de sus, că risca să-şi arate aparatul genital. Şi eu chiar încerc să aplic atitudinea zen, dar...

- Tu cine *eşti?* întrebă Vanessa.
- Cine eşti *tu?* îi replică individa cu tupeu.
- Eu sunt *prietena* lui, răspunse Vanesa.
Fundul de Lycra dădu înapoi puţin.
- Staţi un pic, continuă Vanesa. Ce *faci?*
Îl privi pe Dan cu un ochi critic. Echipamentul lui era absolut ridicol, abia dacă se putea uita la el. Apoi se întoarse iar spre tipă.
- Tu trebuie să fii motivul pentru care nu-l prea mai văd pe Dan pe-acasă.
- *Locuiţi* împreună?
Iar Vanessa auzi în urechi cuvintele din poezia lui Dan:

Iubire pură. Dorinţă pură. Încredere încredere.
Buddha n-a fost Iisus. Nici eu nu sunt.
Sunt doar un om.

- Dar copiii cine sunt? se întrebă el cu voce tare.
- Suntem prietenii ei, se repezi unul dintre gemeni - Vanessa tot nu-i putea deosebi - şi scoase limba la Dan.
- Prietenii? repetă Dan.
- Da, răspunse Vanessa imediat. Aşa cum şi *ea e* prietena ta, nu?
Se auzi un clopot bătând pe Fifth Avenue. Un sunet atât de curat, atât de nepotrivit în clipa aia, că Vanessei îi veni să urle.
- Nu prea mă simt bine, Vanessa, o trase de mână celălalt puşti.
- Nu acum, i-o tăia ea cu asprime.
- Sunt cam nedumerit, îngăimă Dan. De ce nu eşti pe platoul de filmare acum?
- Am fost concediată. Nu că ţi-ar păsa.
- Să ne oprim aici, înainte de a spune lucruri pe care vom regreta că le-am spus, îi întrerupse Pantaloni Scurţi.
Porumbeii ciuguleau din masa lipicioasă care rămăsese din îngheţata gemenilor. Dacă măcar unul ar fi ciupit-o pe ticăloasa de blondă de fund.
- Vanessa, se smiorcăi acelaşi puşti, *chiar VM....*
Dar înainte să termine propoziţia, vomită pe rolele vernil, marca Nike, ale lui Dan îngheţata pe care o înfulecase.
Deci *asta* înseamnă karma negativă.

A RÂMAS FĂRĂ SENTIMENT![1] ĂLA DE IUBIRE

Lui Nate îi tremurau puţin picioarele, ca atunci când îl prinsese antrenorul eschivându-se de la exerciţii la antrenament şi-i dăduse câteva ture drept pedeapsă. Fusese o zi lungă în care căraseră alţi stâlpi de gard de la şosea, unde grămada era mai mare decât el, în diverse locuri din curte. Intră împleticindu-se în casă, simţind că-l dor braţele şi că-l lasă genunchii.

I se înmuiaseră genunchii - şi nici măcar nu era din cauza unei fete.

În drum spre baie se opri în bucătăria strălucitoare, toată numai alb şi oţel, şi se uită în frigider. Regina, menajera/femeia de serviciu/bucătăreasa părinţilor lui, îl aproviziona mereu, dar Nate dădu la o parte castronul cu pate de casă şi salata tradiţională a familiei, din roşii şi paste orzo, şi luă o sticlă de suc de oranjadă Lorina. În copilărie fusese băutura lui preferată, dar dintr-un motiv sau altul nu avea parte de ea decât atunci când ieşeau în East Hampton, aşa că în mintea lui gustul uşor, efervescent, se asocia cu verile fără griji de când era copil, când dăduse nişte petreceri trăsnet, cu slăbănogi care se aruncau în piscină, şi curăţase pivniţa de vinuri a părinţilor.

Aşa era odată, se gândea în timp ce se îndrepta spre dormitor. Pe-atunci singura grijă era dacă o să fie vreme însorită ca să-şi poată petrece după-amiaza pe plajă sau dacă e suficient de înalt sau dac-o să reuşească vreodată să fie cu Blair.

Acum viaţa era mult mai complicată. Chiar dacă era vacanţa de vară. Nate era neliniştit din câteva motive: ce i-ar face prietenii lui Tawny, care nu învăţau în oraş, dacă l-ar prinde vreodată când ea n-ar fi de faţă, ce i-ar spune lui Blair, dacă s-ar întâlni cu ea la Yale, dacă era adevărat ce-i zisese Chuck Bass despre ea.

Nate desfăcu sticla şi se părbuşi cu un geamăt în patul lui moale şi nefăcut. Închise ochii şi încercă să-şi limpezească mintea, însă exista un om pe care nu şi-l putea scoate din minte.

Ghici cine?

Deodată simţi c-ar fi fost mai bine să nu-i fi înapoiat lui Blair bluza din caşmir, cu anchior, de un verde intens, pe care ea i-o dăduse în primăvara de acum doi ani, când tatăl ei îi luase la schi în Sun Valley. S-ar îmbrăca cu ea, ar închide ochii şi şi-ar aduce aminte de momentele mai simple, când era cu Blair şi totul părea să fie în regulă cu lumea. În afară de situaţiile când o călca pe nervi

spunând ce nu trebuie, făcându-şi de cap cu altele sau renunţând la toate planurile, Nate se simţea împlinit alături de Blair, oricât de dificilă era, având sentimentul că tot e exact aşa cum trebuie să fie. Acum, Blair urma să se mărite cu un englez. Chiar era adevărat? Deodată simţi nevoia să afle.

Se ridică, luă o gură de oranjadă din sticla rece şi întinse mâna până la telefonul Bang & Olufsen, aflat pe masa din dreptul patului. Ezită o secundă înainte de a forma numărul atât de cunoscut.

- Blair la telefon.

Ea răspunse după ce telefonul sunase de câteva ori. Vorbise scurt, pe un ton profesionist, de parcă n-ar fi recunoscut numărul.

- Bună.

Nate se întoarse pe burtă, strângând cearşaful între degete de emoţie.

- Nate? întrebă ea căscând, ca şi cum s-ar fi plictisit deja. Dumnezeule! Scuze. Sunt atât de *obosită!*

- Da, eu sunt, răspunse el timid.

Brusc nu-şi mai amintea de ce crezuse c-ar fi o idee bună s-o sune.

- Sunt ocupată. Am avut o săptămână nebună.

- Super.

Blair avea o *slujbă?* Uau, chiar că se schimbaseră lucrurile.

- Da, încuviinţă ea. Bailey Winter chiar că mi-a frecat ridichea.

Nate habar n-avea despre ce vorbea ea, dar se hotărî să încerce să se arate înţelegător.

- Cam nasol.

- Aşa e viaţa în modă. Dar tu unde eşti?

- În East Hampton. La ai mei. Îl ajut pe antrenor la casă.

- Aş vrea să pot pleca, răspunse Blair visătoare. Numai un minut. Dar ştii cum e...

- Da, recunoscu el. Aşa e când eşti angajat.

- Ţi-am zis că mă ocup de costumele pentru filmul ăla nou, *Mic dejun la Fred's?*

- Super, continuă el pe acelaşi ton.

Dar de ce nu-i zisese nimic despre logodnă?

- Aşa deci, te-ai întors de la Londra.

- A, da. Blair oftă din toţi rărunchii. A trebuit să vin înapoi la New York. Mi-am dat seama că aşa e cel mai bine ca să pot să adun

ceva pentru CV înainte să încep şcoala la Yale. Ştii cum e, să acumulez puţină experienţă adevărată în domeniu.

- Pare o idee bună, fu el de acord, simţind brusc c-ar fi fost mai bine să fumeze o ţigară cu iarbă înainte s-o sune. Mai ales acum, când îţi faci planuri de viitor.

- Tu nu-ţi faci? îl întrebă ea. Trebuie să te gândeşti la ce urmează, ştii, nu?

- Da, încuviinţă Nate, deşi el arareori se gândea la ce urmează după un burrito sau o pizza pentru cina din ziua respectivă. Da... Oricum, cred că te-am sunat să te felicit.

- A, n-ai pentru ce. E doar o slujbă pe timpul verii, la unul dintre cei mai buni designeri din America.

- Mă referеam la logodnă. Am aflat tot.

- Logodnă? repetă Blair. Cu cine-ai vorbit?

- Mi-a spus Chuck, recunoscu el, punându-şi o pernă-n cap.

- Ţi-a zis Chuck că m-am logodit? se răsti ea. A înţeles total aiurea, ca de obicei.

- Cum adică?

Nate azvârli perna şi se ridică.

- Păi, m-am întors, sublinie ea. Nu prea mi-a mers bine la Londra. N-am putut să mă căsătoresc cu el. Trebuie să mă gândesc la viitorul meu.

De parcă i-ar fi cerut cineva mâna! De parcă.

- Deci *nu* te măriţi? Ar trebui să-l pun la punct pe Chuck.

Ce noroc avea.

- E un idiot, declară Blair. Cui îi pasă de ce crede el? De ce ai plecat urechea la ce zice el?

Nate scutură din umeri, deşi ea nu-l putea vedea prin telefon.

- Pur şi simplu n-am ştiut, înţelegi? Nu mai vorbisem cu tine. Dar mă bucur că te-ai întors. Ştiu că ai visat dintotdeauna să fii Katharine Hepburn, dar e bine că măcar te apropii puţin de acţiune...

- *Audrey* Hepburn, îl corectă ea. Şi nu *mă apropii* de acţiune. Chiar iau parte la acţiune. Lucrez la un film de primă mână, pentru care costumele sunt foarte importante.

- Mai ţii minte când ne-am uitat la filmul ăla şi tu-l tot opreai ca să repet replicile cu tine?

Nate se lăsă pradă amintirilor, într-un acces de melancolie. Ninsese în ziua aia şi nu se mai ţinuseră ore la şcoală, aşa că îşi

petrecuseră după-amiaza în patul ei, strângându-se în braţe şi uitându-se *la Mic dejun la Tiffany.* Numai că Blair tot întrerupea filmul ca să spună replicile, încercând să-l convingă să intre şi el în joc. Iar el făcuse o tentativă, pentru că era mai simplu să-i facă o bucurie. Acum el era în East Hampton şi ea la New York, iar relaţia lor se terminase - nici dormitorul nu mai exista, se transformase într-o cameră de copii, decorată într-o mulţine de culori pastelate, pentru sora cea mică a lui Blair.

- M-am hotărât că e mult mai bine să mă concentrez pe o carieră pe termen lung în modă, în culise, explică ea.

- Da, încuviinţă el. Şi, oricum, Serena e singura care are stofă de star de cinema.

Ah.

Blair nu rosti nici un cuvânt o clipă.

- Chiar trebuie să plec, Nate. Trebuie să duc nişte mostre în studioul de filmare.

- Bine.

Nate fu dezamăgit.

- Pare ceva important.

- Păi chiar e. Distracţie plăcută la plajă!

Nate apăsă pe butonul de încheiere a convorbirii şi trânti receptorul, apoi se întoarse şi se holbă în tavan. *Distracţie plăcută?* Şi brusc i se păru că n-are nici un haz să stea la ai lui.

Avea o vară întreagă în faţă, dar se simţea însingurat şi izolat. Îi era dor de oraş, de prieteni, de Blair.

Şi nici o insulă din lume nu-l putea face să uite aşa ceva.

V FACE ROST DE UN TATÂ

Vanessa intră ca vijelia în holul casei lui Humphrey, trântind uşa, azvârlindu-şi pe parchetul care scârţâia rucsacul milităresc boţit şi deranjând un teanc de ziare vechi.

- Fir-ar!

Ingenunche şi aşeză ziarele cum se pricepu mai bine, deşi în casă domnea întotdeauna aşa o harababură, că abia dacă avea vreo importanţă.

- Ce se întâmplă? se auzi un glas tunător. Cine e acolo?

Vanessa rămase pe loc şi privi în jur cu un aer vinovat. Era atât de epuizată după ce-şi petrecuse după-amiaza cu gemenii aparent

neobosiţi, aşa de umilită şi de scârbită de întâlnirea întâmplătoare cu Dan şi piţipoanca lui pe role, cu pantaloni mulaţi, aşa de furioasă c-o dăduse afară nevroticul de Ken Mogul, că şi uitase că nu e acasă la ea: nu putea să se plimbe pe-acolo în voie, trântind uşa. Era doar un musafir.

- Ce e tevatura asta?

Rufus Humphrey păşi ezitant în holul slab luminat, strângând la pieptul ca un butoi un teanc de hârtii în dezordine. Îşi strânsese ciuful creţ care-i ajungea până la umăr într-o coadă groasă, cu un cordon verde, în barba cu fire albe avea coji de alune, iar ochelarii îi alunecaseră până în vârful nasului borcănat şi roşu. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurţi jerpeliţi, de culoare bej, cu mai multe pixuri şi markere iţindu-se din buzunare, şi într-o bluză albastru-deschis, pătată de vin şi mult prea strâmtă, pe care Vanessa o recunoscu ca fiind una dintre bluzele de şcoală de care se descotorosise Dan. Avea şi un şorţ din plastic roz, împodobit cu margarete.

A

- Îmi pare rău, se scuză ea. N-am vrut să vă deranjez.

- Ce zi e azi? întrebă Rufus, holbându-se la ea intenţionat, fără să dea vreun semn c-ar recunoaşte-o.

Vanessa se întrebă dacă era cazul să-i reamintească cine e.

- Duminică.

- A, da, duminică, încuviinţă el, scoţându-şi ochelarii de citit, care nu aveau ramă, şi dându-le drumul în unul dintre numeroasele lui buzunare. Deci ai ajuns acasă târziu sau devreme? Ar trebui să te muştruluiesc?

Vanessa râse, simţindu-se uşurată că el părea să ştie exact cine e.

- Nu vă faceţi griji. Vă asigur că am fost cuminte.

- Atunci, intră, o îndemnă el, întorcându-se şi luând-o spre bucătăria plină de abur, în care domnea dezordinea. Am pregătit ceva pentru cină şi aş avea nevoie de un alt văl palatin care să guste ce-am gătit.

De parcă ea n-ar fi avut o zi suficient de grea până atunci.

Vanessa se aşeză pe unul dintre scaunele şubrede şi nesigure de la masa din bucătărie, bău un pahar de apă închisă la culoare, de la robinet, şi-l privi pe Rufus Humphrey care trebăluia la aragaz. Indiferent ce-o fi gătind, mirosea bine şi-i făcu maţele să chiorăie zgomotos. Nu mâncase toată ziua decât îngheţată; după cele întâmplate în parc, nu mai avusese chef de nici un prânz.

– Ia gustă, îi porunci Rufus, întinzându-i o lingură de lemn.
Ea suflă în cuşcuş, apoi îl încercă.
- E chiar bun.

- E tajina[1], o informă el. După reţeta lui Paul Bowles. Uitasem complet c-o am. Unde e Dan? Lui îi place Paul Bowles. S-ar da în vânt după ce-am gătit azi, sunt sigur. Am pus vermut în loc de şofran!
- Dan? Nu prea ştiu, recunoscu Vanessa.
Nefiind în largul ei, bătea darabana pe faţa de masă din bumbac alb, cam îngălbenită, pe care erau brodate floricele de levănţică. Un asemenea obiect nu părea să-şi aibă locul în bucătăria aia murdară şi haotică.
- Necazuri în paradis? întrebă Rufus, învârtind cu avânt în oala în care fierbea mâncarea.
Vanessa avu o ezitare. Chiar avea chef să-şi descarce sufletul. Nu mai vorbise cu Ruby de când plecase din casă într-un acces de furie şi nici cu propriii părinţi nu mai discutase de nici nu mai ştia când. Nici măcar nu-i păsa că Rufus e tatăl lui Dan, pur şi simplu simţea nevoia de a vorbi cu cineva
- Paradis... zise ea batjocoritor. Cred că nu mai trăim acolo.
- Adică?
Rufus răsfoia o carte de bucate, dând din cap înţelept.
- La naiba! *Două* linguriţe. Of, deci o să mor, că am pus şase.
- Adică, explică Vanessa, căreia i se pusese un nod în gât, cred că ne-am despărţit.
- Ce s-a întâmplat? o întrebă el în vreme ce scotocea într-un sertar cu ustensile, făcându-le să zornăie.
- Habar n-am, minţi ea, simţindu-se din- tr-odată penibilă.
Chiar trebuie să afle el toate amănuntele crude?
- Sunteţi nişte puşti. Rufus clătină din cap. Iubire de tinereţe.
Sau neiubire de tinereţe.
Încercând să se stăpânească în continuare, Vanessa continuă.
- Dar ideea e că nici măcar n-are habar de ce se mai întâmplă în viaţa mea. Adică ieri am rămas fără slujbă. Ken Mogul m-a dat afară.
Oftă, în timp ce tremura toată. Realitatea devenea şi mai greu de suportat când auzea asemenea cuvinte rostite cu voce tare, chiar dacă de propria ei gură.

I Mâncare tradiţională marocană, din carne şi legume (n. tr.).

- Te-a dat afară? repetă el, adăugând ceva ce părea miere în oala cu cuşcuş. Nu-ţi face griji. Fie că mă crezi sau nu, şi eu am păţit-o o dată. Eram portar la teatrul Brattle, în studenţie.

291

Rufus chicoti. M-au dat afară pentru că am strigat obscenităţi în timpul unei piese despre Rusia roşie, dar e o poveste cam lungă.

A. .

- Îţi sunt recunoscătoare că mă laşi să stau aici. Sunt sigură că în curând o să găsesc unde să mă mut, îngăimă Vanessa nefericită. O sun pe Ruby şi poate că o să mă lase să dorm pe canapea. Sau poate o să-i cer o mână de ajutor lui Blair Waldorf. Şi eu am ajutat-o când n-avea un acoperiş deasupra capului.

Domnişoara Dorm-în-alt-pat-în-fiecare-săp- tămână? Nu te baza pe asta, surioară.

- Stai puţin, amice! exclamă Rufus, care avu una dintre ieşirile lui absurde. Ultima dată când am verificat, asta era casa mea, nu a lui Dan. Jenny e în Europa, după care o să se ducă la pensionul acela pentru sclifosiţi cu sânge albastru. Dan a ales să meargă la Evergreen, iar eu o să rămân să vorbesc singur şi să gătesc doar pentru mine. Deci nu cred că aşa stă treaba, amice.

Vanessei nu-i mai zisese nimeni „amice" până atunci sau ce-l puţin nu i se adresase aşa un tată de copil. Dar constată că îi plăcea.

- Nu ştiu, se opuse ea.

Iată, în sfârşit, un om care se purta *frumos* cu ea, iar ea habar n-avea cum să reacţioneze.

- Nu sunt sigură c-o să mă simt bine că profit de ospitalitatea ta în felul ăsta.

- Dacă asta e părerea ta, zise Rufus, care puse la loc cu un „bang" capacul pe oala din fontă, putem găsi o soluţie. De la toamnă o să te duci la NYU, nu? Banii-s cam puţini, o să ai prea mult de învăţat şi n-o să poţi lucra. Poate ar fi bine să închiriezi camera lui Jenny pe o sumă mică. Dar numai dacă-mi promiţi că mă laşi să-ţi gătesc.

Vanessa îşi trecu mâna prin părul aspru şi-i făcu cu ochiul ciufulitului de Rufus.

- A! Praf de chilii! strigă el, înainte de a trânti în mâncare câteva linguri.

Era cam ciudăţel, evident, dar era chiar amabil şi ea era sigură că-i va cere o chirie mai mult decât rezonabilă. Se putea face

nevăzută până când pleca Dan la Evergreen. Şi poate chiar o să aibă haz să stea sub acelaşi acoperiş cu Rufus. Ar fi tatăl ţăcănit pe care nu l-a avut niciodată. De fapt, avea unul, dar n-ar fi rău să aibă doi.

- Mulţumesc, domnule Humphrey. Vanessa îşi şterse ochii. Mi-ar face plăcere.

- Minunat! Acum adu tu nişte boluri şi nişte pahare pentru vin. Cina e gata.

S-A NĂSCUT O STEA - ÎNCĂ O DUBLĂ

Serena stătea ghemuită în rulota ei cât putea de mult, citind scenariul pentru a suta oară, încercând să scape de frica îngrozitoare pe care o simţea în dimineaţa aceea de luni. Era la a doua cafea cu lapte, gândindu-se la cum repetase cu Blair în weekend.

- Închide ochii, îi ceru Kristina, o nemţoaică slabă ca un pai, make-up artist-ul ei.

Kristina se machia trăgându-şi o linie îngrozitor de groasă de dermatograf, iar pe Serena o înfricoşa de-a dreptul.

Simţi mângâierea uşoară a unei perii peste ochii închişi.

A

- În regulă. Poţi să deschizi ochii, îi zise Kristina. E gata.

Serena se supuse şi suspină. Cel puţin în marea scenă n-avea nici-o replică, ci doar nişte versuri dintr-un cântec, căci urma să filmeze o scenă cu referire directă la cea din filmul originar, în care Audrey Hepburn cânta *Moon River* pe ieşirea de incendiu. Ken Mogul hotărâse să refacă tot, aşa că rulota Serenei se afla în faţa locuinţei distruse din East Village, casa personajului pe care-l juca ea. Luă ultima gură din cafeaua cu lapte de la Starbucks şi se gândi la ce-i spusese Blair cu o zi în urmă. Aproape că-i auzea glasul în minte.

Iată un gând înspăimântător.

Nu trebuie să interpretezi. Tu eşti deja *ea.* Rochia aia e rochia *ta.* Vocea aia e vocea *ta.* Îţi aparţine.

– Cred că te aşteaptă, îi aminti Kristina.

Studiindu-se pentru ultima oară în oglinda luminată, Serena înghiţi în sec. Mai a ei de-atât nici că putea fi, dar era nevoie de o minune ca să-şi dea drumul.

O minune pe nume Blair Waldorf.

Ieşi din rulota Airstream din oţel strălucitor şi merse pe trotuar. St Marks Place îi accentua cla- ustrofobia mai mult decât alte locuri: era înţesat de o armată de membri ai echipei şi plin de reflectoare care emanau o căldură incredibilă. Regizorul Ken Mogul era trântit în scaunul de pânză în care stătea de obicei şi fuma o ţigară, căci filmau în spaţiu deschis, nu în împrejurimile primitive de la Barneys, jucându-se cu noul lui Blackberry.

295

fundă în faţă. Bineînţeles că avea picioare lungi, desăvârşite, deşi nu făcuse niciodată exerciţii.

- Mulţumesc, răspunse ea tremurând.

Abia aştepta să se termine odată.

- Bun, se răsti Ken. Vreau lumină aici! Aşa, oameni buni!

Serena se duse la locul ei pe platou, mergând aşa cum repetase cu o zi în urmă.

- Lumina! strigă asistentul de regie.

Lumina se schimbă: numai locul în care stătea

Serena era extrem de luminat, în vreme ce restul spaţiului rămase în întuneric. Iar ea nici măcar nu clipea. Îşi ridică ochii spre lumină şi altceva nu mai putea face şi nici nu se putea gândi decât la faptul că stă acolo în lumină. Ea era Serena. Ea era Holly. Nu mai ştia cine e. Pur şi simplu *era.*

A. . A

Îţi aparţine, îşi spuse ea.

- Holly, când eşti gata, începem, strigă Ken de undeva din beznă.

Era gata.

Respirând adânc, se îndreptă ferm spre scara de jos a casei. Nu şovăi, nu-şi numără paşii, nu se împiedică şi nici nu alergă. Urcând treptele, se întoarse cu faţa spre camerele de luat vederi, respirând încă o dată adânc.

297

– E o noapte frumoasă, oftă ea. Mereu e o noapte frumoasă.

Urcă până la ultima treaptă şi se aşeză. Îl vedea pe Ken Mogul privind-o, pufăind din ţigară. Şi o putea vedea pe Blair, stând nemişcată şi urmărind-o cu un ochi critic. Făcu o pauză şi apoi, având în glas un fior care-ţi rupea inima, începu să cânte.

Moon River, wider than a mile...

I'll he crossing you in style, someday.

Dream maker, you hearthreaker...

Cântă toate versurile melodiei neacompaniată. Pe platou nu se auzea nici un zgomot, iar lumina era atât de puternică, încât o clipă uită cine era cu adevărat, *era* Holly şi cânta ce avea pe suflet.

Termină cântecul şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Se uita ţintă la lumină, clipind şi zâmbind uşor. Întotdeauna fusese în centrul atenţiei; de fapt, asta devenise o obişnuinţă, că abia dacă mai observa. Dar acum era prima dată când se simţea cu adevărat un star.

Urmă un lung moment de linişte desăvârşită. Nimeni nu se clinti. Nimeni nu scoase o vorbă.

- Holly, şopti Ken încet, dar toată lumea îl auzi, atât de deplină era liniştea, a fost incredibil. Unde-ai ţinut ascunse toatea astea, scumpo?

Sări de pe scaun şi se năpusti pe platou s-o ia în braţe. Iar unii începură chiar să aplaude. Chiar şi Blair.

- Doamnelor şi domnilor, strigă Ken Mogul, strângând-o la piept pe Serena şi învârtindu-se cu ea în braţe, s-a născut o stea!

Ken mirosea a varză murată şi a espresso. Aşa că ei îi dădură lacrimile. Dar era în regulă, căci deja plângea.

gossipgirl.net

SSSUflI

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane şi evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovaţi. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Treceam pe lângă Barneys zilele trecute (bine, recunosc, am stat la pândă) şi ghici ce? Era deschis. Chiar aşa: am năvălit sus, revenind la normalitate, cu nici măcar un minut mai devreme. Am pescuit nişte pantaloni adorabili, cu şnur, marca Margiela, care vor arăta numai bine la piscină, după care am urcat la Fred's, care şi-a recăpătat gloria de altădată. Bănuiesc că e adevărat ce-am auzit: s-au terminat filmările la producţia aia. Mă-ntreb cum s-o fi descurcat preferata noastră. Potrivit unor surse din platou, s-ar fi descurcat (surpriză, surpriză!) foarte bine (bravo, ştiam noi că e fata noastră!)

şi a lucrat cu atâta precizie, că până şi regizorul ăla acru ca o murătură n-a putut să nu zâmbească şi să-i spună c-o iubeşte. Mai sunt şi alţii, prietene! Şi vestea şi mai bună este, după cum vă poate spune oricine de la Hollywood, că terminarea filmărilor înseamnă şi altceva: o petrecere care sărbătoreşte evenimentul. Am auzit că asta o să fie o dărâmare ca alea de pe vremuri, aşa că ţineţi-vă pumnii şi mergeţi la portar din oră-n oră să vedeţi dacă a sosit invitaţia. A mea a venit acum câteva zile, bineînţeles.

ANUNŢ

Întrerupem emisiunea pentru a vă informa despre o realizare foarte importantă: ABC Carpet & Home, singurul loc din Manhattan unde veţi găsi, sub un singur acoperiş, covoare ţesute manual din Iran şi lumânări Diptyque cu-o-aromă-aşa-de-delicioasă-că-ţi-vine-să-le- mănânci, le oferă acum un serviciu special clienţilor fideli. Treceţi pe acolo şi întrebaţi de Sisi. Ea vă va ajuta să alegeţi un minunat pat din pene (saltelele alea studenţeşti sunt subţiri ca hârtia), un fermecător kilim turcesc (din cele numai bune să acoperi cu ele pereţii siniştri din zgură), un candelabru frumos (alegeţi unul de modă veche, din cele care contracarează - înfiorător - fluorescenţele din dormitor) şi toate mărunţişurile care fac din casă (chiar şi dintr-un dormitor minuscul) un cămin. Niciodată nu e prea devreme să începi să te pregăteşti de toamnă!

301

E-MAILURILE VOASTRE

jjj| Dragă GG, în weekend eram la picnic lângă Hudson şi jur că am văzut în dreptul râului un anumit armăsar de la Hollywood la bustul gol, plimbându-se pe role. Aş recunoaşte oriunde bărbia aia sculptată şi pectoralii şi mai pronunţaţi. Să fi fost chiar el? Ideea e următoarea: era în nişte pantaloni strâmţi din spandex, care-i scoteau în relief fundul ferm şi sunt aproape sigură c-am zărit nişte şosete pestriţe ca un curcubeu sub role. Deci? Te rog să nu-mi spui ce cred eu c-o să-mi spui.

– ThadRulz

Dragă ThadRulz,

De când sunt rolele iar la modă? Asta chiar că mă depăşeşte. Oricum, un singur lucru am de spus: şi heterosexualii au voie să se plimbe cu rolele. De fapt, ştiu unul (fără îndoială heterosexual) care

şi-a descoperit de curând pasiunea pentru sport. În caz că vrei dovezi că **T** preferă compania domnilor, uită că unii zic că a avut aventuri cu toată lumea, de la soţia mult mai tânără a unui regizor la regizorul însuşi. Nu poţi crede tot ce citeşti... dacă nu citeşti aici!
– GG

Hjg Dragă GG,
Sunt într-un loc tare. Am o vecină adorabilă, cu care am crezut c-o să am o aventură. E-n regulă, nu? Ei bine, după aia a apărut colega ei de cameră, la fel de adorabilă, şi cred că o să fie şi mai bine cu ea. Ce părere ai? Să încerc să le abordez pe amândouă sau mai bine să-mi ţin fermoarul închis?
– Nehotărâre

Dragă Nehotărâre,
Eşti un tip curajos. Pur şi simplu asigură-te că povestea de dragoste durează cât închirierea casei. Altfel, te aşteaptă nişte momente neplăcute pe scară! Şi să ştii că nici că există ceva mai distractiv decât o partidă în trei!
– GG

INSTANTANEE

303
N gânditor pe o bancă din Main Street, East Hampton. Ce i-o fi venit de hac? **D** şi o fată neidentificată la Jamba Juice în Columbus Circle, „rehidratându-se" după o pipăială zdravănă? Măi copii, nu ştiţi că sunt vreo patru hoteluri pe-aproape? **B** opintindu-se cu nişte genţi pline-ochi cu haine, spre locuinţa mamei ei de pe Fifth Avenue. Nu cumpărase destule vara asta? Sau sunt nişte rămăşiţe cu care s-a ales ca beneficiu în noua ei carieră în modă? T cumpărând flori la Chelsea Market - un mic semn de preţuire pentru preferata lui din rolul principal? V cărându-şi operele în casa de pe Fifth Avenue, unde lucrează acum. Pare-se că noul ei şef e chiar o ploşniţă din lumea filmului sau poate că pur şi simplu se străduieşte să fie dată afară iar, din moment ce le arată angajatorilor nişte chestii sucite.

Bine, ajunge cu atâtea instantanee. Chiar n-am timp de aşa ceva. Plec spre buticul acela incredibil cu lucruri vechi de pe Elizabeth Street. Mie nu prea-mi plac hainele vechi - miros a mort -, dar mă

gândesc c-ar avea haz să mă îmbrac în stilul Hollywoodului de altădată la petrecerea în vechiul stil hollywoodian. Ups, deja am spus prea mult!

Ştiţi că vă iubesc, gossip girl

UN ADEVÂRAT FINAL HOLLYWOODIAN

Barul de pe acoperişul hotelului Oceana era un balamuc. Era aglomerat în toate nopţile de vară şi, dacă veneau şi ceva staruri de cinema (bine, doar un star plus unul în devenire), se transforma într-un haos. Barul în aer liber de pe acoperiş şi piscina erau mai degrabă un loc în care să vezi şi să fii văzut decât unul în care să vorbeşti şi să fii auzit, aşa că Serena fu puţin dezamăgită când Thaddeus îi făcu propunerea. Acum, că nu mai ducea pe umeri povara filmărilor, Serena chiar voia să stea de vorbă cu el, să afle ce fel de om e, şi nu ce fel de coleg de platou. Îi trecuse pe la ureche zvonul că va pleca din oraş după petrecerea de după terminarea filmărilor, adică mâine, deci nu mai aveau de petrecut mult timp împreună, iar ea spera că în sfârşit se putea întâmpla ceva între ei, dar nu în faţa camerei de filmat.

Aparent, era *singurul* zvon pe care-l auzise despre el.

- Ce bei? urlă Thaddeus când veni chelneriţa să ia comanda.

Stăteau în ceea ce se presupunea că e secţiunea pentru VIP-uri, dar care nu se deosebea prin nimic de restul spaţiului de pe terasa îngustă, singura diferenţă fiind că de unde se aflau aveau vedere directă la Hudson, fiind punctul din care râul se vedea cel mai bine. Cel puţin aleseseră noaptea numai bună de băut ceva lângă apă. Artificiile pocneau în toate părţile, în cinstea unui eveniment sau a altuia. Poate Gay Pride[I]? Sau poate maratonul din ziua respectivă. Serena nu ştia niciodată.

- Caipirinha, îi ţipă ea în ureche.

Thaddeus îi repetă chelneriţei uluite de prezenţa starului, care se grăbi să aducă băuturile care probabil că vor fi din partea casei. Lui Thaddeus nu i se cerea niciodată să plătească şi nici Serenei. Celebrul designer de modă Les Best îi dăduse o tonă de haine când fusese model în reclama de la parfumul lui, iar tipii îi făceau cinste mereu cu ceva de băut sau era invitată la cină oriunde se ducea.

I Paradă a homosexualilor (n. tr.).

Probabil că îi era scris să fie o stea.

Thaddeus bătea darabana în masă, în ritmul piesei cântate de Scissor Sisters, care bubuia din boxele camuflate inteligent. Privi spre Hudson şi zâmbi.

- E o noapte splendidă, comentă el.

- Este, încuviinţă ea.

Era înghesuită între Thaddeus şi bara de protecţie din jurul terasei.

- Sunt tare bucuroasă c-am ieşit fără să ne facem griji că trebuie să ne învăţăm replicile sau că mâine o să ţipe Ken la noi.

- Fir-ar! Mie-mi spui?!

Thaddeus îşi aprinse o ţigară, trase repede un fum, după care i-o pasă Serenei.

Ea trase din ţigara cu filtrul puţin umed - se pupase deja cu Thaddeus în faţa camerei de filmat, aşa că puţină salivă de-a lui n-o deranja -, iar chelneriţa le aduse comanda. Thaddeus îi întinse cocktailul peste masă.

- Să rostim un toast, sugeră el, ridicând paharul cu cocktail Cosmo roz.

Cosmo roz?

A

- Bineînţeles, zise ea, ciocnind paharul. În cinstea unui film incredibil!

- În cinstea unei colege de film incredibile, o corectă el, ridicând din sprânceană. Şi în cinstea unui debut incredibil.

Îşi întinse mâna pe spătarul băncii şi o trase pe Serena puţin mai aproape, punându-şi mâna stângă pe umărul ei.

- În curând încep jocurile de artificii, nu? spuse el dând din cap şi privi spre râu, unde se vedeau deja explozii luminoase.

- Iar DJ-ul a pus o piesă mai lentă, una a The Raves.

- O ştiu! ţipă Serena.

Îi suna cunoscut, dar nu reuşea să-şi dea seama ce melodie era.

– Ea trupei The Raves, explică Thaddeus. Sunt destul de apropiat de tipul de la percuţie.

A A

Întinse mana şi luă ţigara aprinsă de la ea, trăgând un fum pe furiş.

- Pe bune? Eu o cunosc pe interpreta vocală. O cheamă Jenny. Am fost colege de liceu. Stai puţin, mi se pare că ieşea cu prietenul tău, percu- ţionistul, cum îl cheamă...

- Nu, râse Thaddeus, nu cred că-i tocmai genul lui.

Poftim? Şi care-i genul lui?

Serena nu prea era sigură de ce-a vrut să spună el, dar nu venise acolo că vorbească despre viaţa amoroasă a lui Jenny Humphrey. Luă o gură din băutura ei dulce şi-şi flutură genele spre gloata de fete care se strânseseră dincolo de cordonul de catifea care delimita secţiunea pentru VIP-uri. Fetele etalau un machiaj hidos şi mult prea mult dermatograf, chicoteau şi-i fotografiau pe ea şi pe Thaddeus cu telefoanele mobile.

Probabil c-o să le trimită prin e-mail la vreun website monden, *se gândi Serena iritată.*

Of, nu fi atât de prostănacă.

Şi un cerc mare de artificii izbucni cu un zgomot puternic şi Serena scoase un mic ţipăt de spaimă, aruncându-se în braţele musculoase şi calde ale lui Thaddeus Smith.

- Nu te speria, râse el. E doar zgomot.

- Cred c-am rămas fără admiratoare, îi zise ea, arătând din ochi spre gaşca de fete.

- Cred că n-o să mă obişnuiesc niciodată cu asta, se încruntă el. Adică faptul că vreo poză neclară cu noi, făcută cu mobilul, o să ajungă în ziare.

- Da, cam ciudat, şopti ea, atingându-i din întâmplare urechea cu vârful nasului.

- Îmi faci o favoare? o întrebă el.

Înainte să apuce să deschidă gura ca să-i răspundă, el se aplecă şi o sărută delicat pe buze. Exact la momentul potrivit: peste râul Hudson

se declanşase o explozie imensă de artificii, cu lumini scânteind şi apoi stingându-se imediat.

Era absolut banal şi absolut romantic: un moment tipic hollywoodian. *Uau.*

N ARE NECAZURI CU FEMEILE

- Camarade! Nate! strigă Anthony Avul- dsen, scoţând capul pe geamul BMW-ului său M3 negru şi claxonând.

Nate tocmai îşi lega bicicleta, încuind-o cu un lacăt, de un semn pe care scria PROPRIETATE PRIVATĂ. ACCES INTERZIS, din capătul parcării murdare din zona Main Beach. Trebuia să se întâlnească cu Tawny, dar apariţia lui Anthony era o surpriză bine-venită. După ce vorbise cu Blair la telefon... simţea doar că e cuplat cu cine nu trebuie. Şi ajunsese cu douăzeci de minute mai devreme.

Există un început pentru toate.

- Salut, spuse Nate, îndreptându-se spre locul din dreptul şoferului. Ce mai faci?

31 1

- Nu cine ştie ce, rânji Anthony. Vin de la plajă şi merg spre casă. Ce-ar fi să urci să facem o plimbare?

Întinse mâna la scrumiera din maşină, de unde scoase o ţigară de iarbă pe care tocmai o rulase şi pe care o flutură în aer.

- O plimbare scurtă, mă-nţelegi.

Nate de-abia aştepta. Ocoli maşina şi sări pe locul de lângă şofer, aşezându-se pe scaunul moale, din piele bej.

Anthony opri muzica şi apăsă pe un buton, iar geamul din dreptul lui Nate coborî imediat. Ocoli parcarea şi ieşi în stradă.

- Hai, aprinde-o, îl îndemnă el.

Nate se repezi la ţigară, îşi scoase Bic-ul de care nu se despărţea niciodată din şosetă şi-o aprinse.

- A fost bine la petrecerea lui Isabel de acum câteva nopţi. Anthony întinse mâna să ia ţigara de la Nate. Păcat că n-ai venit.

Nate suflă un fum lung pe geam. Îşi studie reflexia în parbriz: n-avusese timp să se bărbierească de dimineaţă şi arăta cam butucănos. Avea un tricou murdar, iar deodorantul cedase de câteva ore bune, blugii-i erau pătaţi de grăsime şi jegosi. Era foarte bronzat, dar tot părea puţin nesănătos, probabil pentru că nu prea dormise şi avea ochii cam roşii.

Dar oare lipsa somnului să fie de vină în cazul ăsta?

Se întoarse să ia ţigara de la Anthony şi-şi privi mai atent amicul: purta o pereche de pantaloni scurţi de plajă Vilebrequin, cu un impri- meu aiurea, nişte şlapi vechi şi ponosiţi şi ochelari de soare. Bronzul lui putea rivaliza cu al lui Nate, dar n-avea cearcăne sub ochii limpezi precum cristalul şi arăta ca majoritatea ti- pilor din Hampton: un băiat în vacanţă, care se întoarce acasă de la plajă cu maşina şi trage şi el un fum. Nate trase amărât din ţigară. Iarba era minunată, dar nu schimba faptul că se simţea obosit, că era

deprimat şi... gelos. De ce Anthony se relaxa toată ziulica pe plajă, iar el muncea ca un câine?

Poate pentru că Anthony nu fura stupefiante care îmbunătăţesc performanţa de la antrenorul lui dezordonat?

Nate bătea în geam ritmul piesei care se auzea la casetofon, de pe un album vechi al lui Dylan şi, pentru o clipă, pierdu contactul cu realitatea, închipuindu-şi vara ideală: ar fi pe plajă, bineînţeles, ar face surfing la Montauk sau pur şi simplu ar lenevi pe nisip, umblând pe-acolo în decapotabila Aston Martin a lui taică-său, fumând cu Anthony şi cu ceilalţi prieteni din

echipa de lacrosse şi stând în pat cu Blair până după-amiaza târziu. Sau poate c-ar lua-o pe Blair la o plimbare de câteva săptămâni pe ocean, de-a lungul coastei din Maine. Ar învăţa-o să pescuiască. Să mănânce homar. Şi ar face sex la greu. Ar dormi. Şi ar face sex din nou. Ar înota. Şi ar mai face sex încă o dată.

- Eşti aici, camarade? îl întrebă Anthony.

- Scuze, îngăimă Nate, revenind cu picioarele pe pământ.

- Ce mişto e! zise Anthony, oprind la semaforul care era pe roşu.

Trei fete hoinăreau pe-acolo, în sutienul de la costumul de baie şi pantaloni scurţi de surfing. Deşi aveau cam treisprezece ani, erau drăguţe foc.

- Care-i treaba cu puicuţa Tawny, amice? E super.

- Da, e, răspunse Nate, pasându-i ţigara. E tare. Dar habar n-am. Poate că nu prea-mi pasă mie de fete acum.

Anthony izbucni în râs, înecându-se puţin cu iarba.

- Daaa, sigur! Am mai auzit de-astea.

- La dracu'! Pur şi simplu nu e Blair, dacă pricepi ce vreau să spun, îi explică Nate.

- Păi nu există decât o singură Blair pe pământ, răspunse Anthony, cu vorbirea lui împiedicată, de muncitor, stingând ţigara în scrumiera din maşină.

Îşi trecu mâna prin părul de culoarea nisipului.

– Vă împăcaţi?

Nate clătină din cap nefericit. Drumul lui în viaţă era închis, exact ca acela al unui servitor. Blair se străduia să ajungă un as în lumea modei. Iar el fusese un nătărău, distrusese relaţia cu ea iar şi iar, crezând mereu c-o are la degetul mic sau călcând pe alături şi făcându-şi de cap cu cea mai bună prietenă a ei sau cine mai ştie

cu cine, fiind orb şi nevăzând cum stăteau lucrurile în realitate: fără Blair, viaţa lui nu însemna nimic.

Se pare că Blair nu era singura regină de dramă.

ÎNAPOI LA LOCUL CRIMEI

Serena se strecură încetişor în rulotă pe treptele de metal care scârţâiau sub paşii ei - adică atât de încet cât reuşi, având în vedere faptul că avea nişte pantofi Michael Kors cu tocuri metalice. Nici măcar nu trebuia să fie acolo; toţi actorii îşi terminaseră treaba şi din echipă rămăseseră doar cei care se ocupau cu recuzita de platou. Dar Serena se hotărâse să stea cu Blair în miercurea aia - voia să pună mâna pe rochiţa neagră pe care Bailey Winter o făcuse pentru ea când o juca pe Holly, în scena petrecerii, punctul culminant al filmului. Era ţinuta perfectă pentru petrecerea *adevărată* la care avea să participe în seara următoare.

Intrând în rulotă, Serena aprinse lumina şi închise uşa şubredă. Toaleta era încă plină de farduri şi de produse pentru păr şi toate costumele ei fusese călcate şi aşezate într-o ordine desăvârşită de umbra/asistenta ei, iar acum atârnau pe un dispozitiv cu umeraşe, la câţiva centimetri unul de altul.

Te-am prins. Se repezi la rochiţa neagră, întruchiparea perfecţiunii. Parcă era croită special pentru ea şi, chiar dacă pe bretelele subţiri fuseseră aplicate câteva mărgele negre şi fine, rochia era lucioasă şi simplă. Era mult mai uşor decât să te duci la cumpărături.

Chiar aşa, cumpărăturile sunt o pacoste.

Dând la o parte folia care-o proteja de praf, Serena luă cu grijă rochia de pe umeraş şi o strecură în geantă. Teoretic, nu trebuia să-şi însuşească unul dintre costume. Acum, şterpelind din rulotă, avea un avânt pe care-l mai avuse o singură dată în viaţă, când avea zece ani şi subtilizase de la Boyd's o gumă Bonne Belle, din care putea să facă baloane. Încremeni când auzi pe cineva ciocănind la uşă.

– Cine e? întrebă tremurând, trăgând repede fermoarul genţii Hermes din pânză portocalie. Tu eşti, Thad?

Capul unui tip cu un bronz splendid se iţi pe uşa rulotei. Părul lui brunet şi ţepos era ciufulit cu măiestrie, iar sub sprâncenele perfect arcuite avea nişte ochi verzi, enormi, cu gene

lungi şi frumoase. Era îmbrăcat într-o bluză neagră, mulată şi fără mâneci şi pe braţele lui lungi şi slăbănoage se vedeau nişte peşti tatuaţi.

- Nu, eu sunt, se scuză Serena. Rulota lui Thad e următoarea.

- Sfinte Sisoe! zise tipul, înroşindu-se ca racul. Îmi pare *foarte* rău. Cred că ar fi trebuit să ştiu, nu să merg din rulotă în rulotă.

- Nu-i nimic.

Răsuflă uşurată, dându-şi seama că nu venise s-o aresteze pentru furt.

- Eu sunt Serena.

- Doamne! Bună, strigă necunoscutul, sărind în rulotă şi întinzând mâinile, în timp ce lanţul de la portofel îi zăngănea, lăsând uşa să se trântească.

Câte trebuia să facă pentru a putea şterpeli haine în toiul nopţii.

- Sfinte Sisoe! Serena! Mă bucur atât de mult să te cunosc în sfârşit!

Îi luă mâna şi o ţinu într-ale lui.

- Şi eu mă bucur, îngăimă ea.

Necunoscutul avea un accent vag pe care nu putea să-l localizeze, pentru că pur şi simplu nu-i venea nimic în minte. Trebuia oare să ştie cine e tipul?

- Of, uită-te la mine! Dau buzna chiar când tu ai treabă şi năvălesc de parcă aş fi un fan cu respiraţia tăiată. Scuze. Probabil că mă crezi sărit de pe fix.

- Nu, deloc. N-am treabă, minţi ea, strângând la piept geanta de pânză. Trebuia să iau ceva de aici.

- Thad zice c-aţi terminat filmările, spuse el. Te deranjează dacă stau jos?

Şi se aşeză picior peste picior pe scaunul din faţa toaletei.

Ia loc, te rog.

- Da, aşa e. Slavă Domnului!

Serena se străduia să nu arate cât de perplexă era. Cine *o fi fiind* individul?

- E o muncă nebunească, dar cineva trebuie s-o facă.

Tipul îşi reluă poziţia picior peste picior şi se lăsă pe spate, analizând-o din cap până-n picioare.

- Dar tu arăţi splendid. Minunat. Exact cum a zis Thad.

- Ah, da, Thad, repetă ea, devenind suspicioasă.

- Doamne, am uitat să mă prezint. Mereu fac aşa. Vorbesc întruna, pentru că de obicei mă emoţionez, deşi tu eşti atât de dulce şi de frumoasă, că nu văd cum s-ar putea simţi vreun om ten-

sionat în prezenţa ta, în caz că nu e un băiat care să vrea să te invite în oraş...

Serena se înroşi. Cine era tipul?

- Văd că spun prostii în continuare. Of, Doamne, mă port aiurea câteodată. Pe mine mă cheamă Serge. Mă bucur enorm că, în sfârşit, te cunosc.

- *Serge... repetă ea.* Serge? Serge? Cine naiba era Serge?

- Serge, prietenul lui Thad, explică el. Nu-mi vine să cred că ne cunoaştem abia acum, după atâta vreme. O să-i trag un pumn lui Thad când îl văd. Să ne ţină departe unul de celălalt! Ridicol!

Poftim? *Ce...* al lui Thad?

- Thad vorbeşte mult despre tine, minţi ea. Nici mie nu-mi vine să cred că nu ne-am cunoscut până acum.

- Bănuiesc că din *oarecare* motive, recunoscu Serge, luând un tub de cremă corectoare de pe toaletă şi jucându-se cu el. Trebuie să fim discreţi, aşa că eu îmi petrec cea mai mare a timpului în camera mea. Vreau să spun că nici măcar nu stăm la acelaşi *hotel.* Eu sunt cazat la Mercer. Ştii cum e - doar te-ai lăsat fotografiată cu el în pozele alea care-au împânzit tot oraşul. Eşti cea mai dulce. Îţi suntem recunoscători amândoi.

Pozele alea? Sărutul fusese doar pentru cei care făceau fotografii? Thad o folosise? Serena se sprijini de perete. Nu-i venea să creadă că se înşelase în halul ăsta. Credea că ei doi chiar au o relaţie, însă el nu era decât un homosexual frumos, cu un iubit adorabil, pe care-l ţinea ascuns. Simţi că trebuia să stea jos.

– Da...

Serena-şi trânti geanta jos şi se aşeză pe canapea, scoţându-şi pantofii şi strângându-şi picioarele sub ea.

- Ştii, Thad e cel mai tare. Sunt bucuroasă că pot da o mână de ajutor.

Oftă. Aproape că spusese adevărul. Ar fi trebuit să-i sară muştarul, să se înfurie sau să se simtă rănită, dar chiar nu-i venea să creadă că nu-şi dăduse seama până atunci.

Nu c-ar fi avut prea multe indicii.

- I-am zis că e norocos să lucreze cu o vedetă splendidă. Vreau să spun că uneori tipele care joacă cu el în roluri principale o iau razna şi devin atât de posesive, că ajung să-şi închipuie că formează *un cuplu* cu el. Adică nu sunt capabile să facă diferenţa

dintre imaginaţie şi realitate. Adică... bună dimineaţa! Doar *ne prefacem.*

- Ihî, încuviinţă ea, dând din cap.

- Dar tu nu eşti aşa, se repezi Serge imediat. Tu eşti o profesionistă veche în meserie, deşi eşti la primul tău film! Vreau ca de acum încolo să joci în toate filmele în care joacă şi Thad. Promite-mi c-o să joci!

321

- Te rog! chicoti Serena.

Era greu să fii supărată sau rănită, când şi Thaddeus, şi iubitul lui erau atât de *drăguţi.*

- Nu, adică, strigă Serge, sărind de pe scaun şi aruncându-se lângă ea pe canapea, *trebuie* să vii la casa noastră din Palm Sprins în weekend. Dau un bal! Dacă te tentează... Cred că ştiu un tip arătos pentru tine.

- Serios?

Părea amuzant.

Şi era clar că putea avea încredere în gustul lui în materie de bărbaţi!

gossipgirl.net *i >< ';* mkmSuMiMrmSpfS

Disclaimer: Toate numele reale de locuri, persoane şi evenimente au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovaţi. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Pe cuvând că n-am la dispoziţie decât cinci minute ca să scriu - habar n-am când a luat-o la goană aşa vacanţa de vară, dar pur şi simplu nu-mi dau seama când trece ziua, între lecţiile de tenis de la Ocean Colony şi ora la care beau cocktail pe acoperişul de la Met. Să începem cu e-mailurile voastre, pentru că în ultima vreme toată lumea e preocupată de un singur lucru...

E-MAILURILE VOASTRE

IJP Dragă GG,

Ştii cumva cum pot face rost de o invitaţie la petrecerea de marţi? Prietenul meu zice că mă duce, dar bănuiesc că e ţeapă şi c-o să i se strice jeepul în ultimul moment sau ceva de genul ăsta.

Dar vreau foarte, foarte mult să mă duc, deci am nevoie de un plan
B. Ajutor!
323
– *Apucata

Dragă *Apucaia,
Umblă vorba că lista de invitaţi e atent supravegheată. Aşa că să sperăm că prietenul tău nu te duce cu preşul - sau chiar c-o să fii apucată când o vă vezi limuzinele venind ca nişte maşini comune. Îmi pare răul
– GG

Dragă GG,
Eram cu familia la Amsterdam şi am reuşit să mă strecor să mă duc să văd ce era într-adevăr de admirat. După ce am fumat nişte praf într-o cafenea, jur c-am văzut-o pe fata aia, J, dansând la o fereastră în Cartierul Roşu. Acum îmi pare rău că nu i-am zis să facă un dans erotic la mine-n poală. Spune-mi că ea era!
– Despr8

Dragă Despr8,
Regret. Poate că părinţii ei sunt o alternativă, dar mă tem că J a noastră nu e. E plecată să studieze artele frumoase şi poate arta frumoasă a băieţilor frumoşi, dar dansul erotic în poala clientului din Cartierul Roşu şi turiştii libidinoşi nu sunt prevăzuţi în programă.
– GG
CUM SĂ-ŢI ÎMBUNĂTĂŢEŞTI PETRECEREA.
CONVERSAŢIA FĂRĂ PRETENŢII

Test recapitulativ, la îndemână pentru toţi camarazii mei de chefuri. Să vă distraţi!

1) Te prinde la colţ un regizor aspirant, îmbrăcat prost şi libidinos, care vrea să te duci acasă la el pentru o vizionare privată. Reacţia ta:

« a) Vrabia mălai visează, perversule.
b) De ce să mergem la tine? la-ţi telefonul cu cameră video şi ne vedem în baie!
c) Mi-ar face plăcere, domnule Mogul!

2) Stând la coadă la toaletă, un tip rubensian, care-arată-a-producător, te întreabă ce părere ai despre filmul lui. Reacţia ta:

a) Cred c-au fost nişte nereguli cu distribuţia - de exemplu, o actriţă care s-o joace pe ingenuă mai ingenuu nici că s-ar fi găsit - dar nu e rău. » b) Costumeie sunt simpatice, deşi eu am fost dintotdeauna de părere că, în ce priveşte costumele, mai puţin înseamnă mai mult.

c) Aţi început deja filmările la continuare?

3) Un star de cinema celebru în lumea întreagă, incredibil de arătos, te invită la tangou. Reacţia ta:

« a) Tangou? Eu aş prefera să mergem într-un loc mai retras, departe de paparazzi.

b) Ţine-mă strâns. Te rog, doarţine-mă strâns.

c) Întotdeauna am crezut că homosexualii sunt cei mai buni dansatori!

4) O starletă cu picioare lungi alunecă, se împiedică şi-şi varsă cocktailul de fructe pe balerinii tăi cei noi, din piele de căprioară, marca Sigerson Morrison. Reacţia ta:

a) Nu-i zici nimic-îi arunci băutura în faţă.

b) Pantofii mei! Mândria şi bucuria mea! Raţiunea mea de-a fi!

c) Ducă-se! O să dansez în picioarele goale!

Gata! Nu trişaţi.

În regulă. Varianta corectă de răspuns este C în toate cazurile. De parcă nu v-aţi fi dat seama. Ne vedem diseară!

Stiti că vă iubesc.

D ARE UN BILET DE AUR

Dan o văzuse pe Bree luându-şi avânt când făcea diverse exerciţii, complet goală, evident, dar n-o văzuse niciodată aranjată pentru o petrecere în oraş. Aşa că atunci când ieşi de la staţia de metrou numărul 6 pe Seventy-seventh Street, rămase înmărmurit

s-o găsească aşteptându-l, îmbrăcată într-o bluză din mătase albă, cu părul blond - pe care nu-l văzuse niciodată desfăcut - revărsându-se ca o cascadă peste umerii sărutaţi de soare. Fusta lungă, mai jos de genunchi, brodată şi de culoare turcoaz, părea o descoperire pe care-o făcuse la un târg de vechituri de prin Turcia.

Dan era în ţinuta cea mai potrivită pentru o petrecere, din ce avea el în garderobă: un costum Agnes B., gri-închis, cu o croială fină, pe care i-l făcuse cadou fostul lui agent pe vremea când se credea că era un nume promiţător în lumea literară.

Şi nu un smucit care-aproape-că-s-a-lăsat-de facultate şi care-şi înşală iubita cu care locuieşte.

- Bună, frumoaso, îi strigă el îndrăzneţ, sărind peste ultima treaptă şi păşind direct pe trotuar.

Îi *era* mai uşor să sară treptele de când începuse programul de exerciţii.

- Mulţumesc.

Bree îl sărută pe obraz.

- Te simţi echilibrat? Arăţi bine. Sper că nu m-am îmbrăcat sub aşteptările tale.

- Deloc. E bine. Mergem?

O luară la pas pe Lexington, printre norii de gaze de eşapament de la autobuze. Lumina înserării licărea pe ferestrele de la Starbucks.

- Deci, zise ea, mergând şi punându-şi braţele în jurul propriului ei corp, tot nu sunt sigură că înţeleg de ce te-au invitat la petrecerea asta.

- Nici eu nu sunt, recunoscu el. O cunosc pe Serena de multă vreme... Sau m-o fi pus Vanessa pe listă? Cui îi pasă? O petrecere e o petrecere, nu?

Ieşiră în Seventy-first Street.

- Aşa e, încuviinţă Bree băţoasă.

Părea puţin emoţionată şi încordată pentru o persoană care adopta de obicei atitudinea zen.

- Apropo de Vanessa...

– Da...

Instinctiv, Dan îşi duse mâna în buzunar, căutându-şi pachetul de Camei. Păcat că-şi uitase ţigările cu iarbă de grâu şi ginseng.

Bree suspină.

- Poate-ar trebui să te gândeşti. Să meditezi. Să respiri adânc. Să te echilibrezi. După aceea totul va fi limpede. Nu-ţi pot spune eu ce

să faci. E viaţa ta. Dar mi-ar plăcea să văd că reuşeşti să găseşti nişte răspunsuri. În definitiv, asta e tot ce vrem în viaţă, nu?

- Bineînţeles, mormăi Dan, uitându-se în ambele părţi înainte să traverseze Third Avenue, în speranţa c-o să-l lovească un taxi, ca să nu mai fie nevoit să susţină o asemenea discuţie.

- Nu ştiu, spuse Bree oftând şi dându-şi părul peste umăr cu un aer absent. Oricum, eu plec la Santa Cruz la sfârşitul verii. N-am nici o pretenţie la tine. Dar ne-am simţit extraordinar, nu?

- Absolut. A fost incredibil. Dan făcu o pauză. Auzi?

Un vuiet nesuferit întrerupse liniştea serii: un vacarm de claxoane şi zgomotul pe care-l făceau maşinile trecând încet, amestecate cu câte un ţipăt şi cu ţăcănitul neîntrerupt al aparatelor de fotografiat.

- O fi de la petrecere? întrebă ea. E atâta...

gălăgie.

S-o fi aşteptând ca petrecerea lunii să fie o chestie liniştită?

- Hai, o îndemnă el, luând-o de mână, încântat că are un pretext să pună capăt discuţiei.

N-avea chef să vorbească despre stadiul în care se afla relaţia lui cu Vanessa. Şi adevărul e că n-avea nici un răspuns.

- Nu vreau să întârziem.

Pe strada lui Holly Golightly nu mai era deloc linişte. La ambele capete erau semne care interziceau accesul şi nişte namile de paznici, iar din mijloc se întindea un covor roşu până în dreptul clădirii cu pricina. Pe Second Avenue limuzinele erau parcate în faţa a două şiruri de case, iar la colţ era o zonă izolată, ticsită de reporteri şi fotografi.

La intrare, Dan îi prezentă invitaţia matahalei cu cioc, care dădu din cap neprietenos şi îi aplică ştampila pe mână cu mult mai mult avânt decât era nevoie.

- Vrei ceva de băut? o întrebă pe Bree când treceau pe lângă o masă lungă, pe care erau aşezate pahare de şampanie elegante.

- Nu ştiu dac-ar trebui să beau în seara asta, răspunse ea aspru, că nu reuşi să se gândească decât că a vrut să spună că nici *el* n-ar trebui să bea.

Ei bine, nu ea era sufletul petrecerii?

Dan luă două pahare - dacă ea n-avea de gând să bea, putea bea el pentru amândoi - şi dădu imediat unul pe gât. Râgâind încet, puse pe masă paharul gol şi-şi croi drum prin îmbulzeală, ţinând-o

de mână pe Bree, în cealaltă având paharul cu şampanie rece. Reuşiră să se strecoare prin mulţime şi ajunseră în hol. Bree ţopăi în faţa lui când o luară din hol pe scări. Poate că intra în atmosferă?

- E un exerciţiu super, comentă ea.

- Da, super, o aprobă el, gâfâind în spatele ei.

Pe măsură ce urcau, vacarmul pe care-l făceau ţipetele fetelor şi bubuitul tobelor se auzea tot mai tare. Pereţii crăpaţi erau surprinzător de rezistenţi, dar nici ei nu reuşeau să camufleze tămbălăul. Când ajunseră pe palierul de la etajul trei, se izbiră de gloata din apartamentul de sus: de deasupra, adică de la ultimul etaj, se uita la ei chiorâş Chuck Bass, enervant de elegant, cu maimuţa lui cea albă, îmbrăcată cu un tutu roz, cocoţată pe un umăr şi fluturând o baghetă magică de un argintiu strălucitor.

- Romeo! îl strigă el pe Dan, străduindu-se ca vocea să-i sune ca cea a unei fete.

Dan îl salută amabil cu o înclinare a capului. 11 ura pe ticălosul ăla, cu vechitura lui de costum de cosmonaut de la Prada, din anii optzeci. O luă de mână pe Bree şi o trase pe scări în spatele lui: era nevoie de ceva dibăcie ca să poată s-o ducă dincolo de Chuck în siguranţă.

- Cine e? vru ea să ştie.

- Nimeni, îi spuse Dan ferm.

Urcară grăbiţi la ultimul palier, lovindu-se de oameni şi trecând ca buldozerul pe lângă Chuck Bass, până când aproape că se ciocniră cu Vanessa. Din nou.

Trebuia neapărat ca astfel de întâlniri să înceteze.

Vanessa era însoţită de aceiaşi băieţei pe care-i trăgea după ea în Central Park cu câteva zile în urmă, numai că puştii nu mai erau mânjiţi de îngheţată, ci erau chiar curaţi, etalând nişte bla- zere albastre şic, cu nasturi din alamă, pantaloni scurţi din pânză şi pantofi din bumbac alb, care le veneau perfect. Părul lor blond fusese netezit şi pietănat fără cusur. Păreau supăraţi.

- Dan! se bâlbâi Vanessa, evident surprinsă. Ce cauţi aici?

- Am crezut că... poate m-ai pus tu pe o listă... înainte... îngăimă el. Nu mi-a trecut prin cap că vei fi aici, ştii...

- Sora lor a lucrat la film, spuse ea, punân- du-şi mâinile pe capetele băieţilor. Aşa că n-am avut încotro.

- Bună, zise Bree jenată. Eu sunt Bree. Cred că ne-am cunoscut acum câteva zile.

- Eu sunt Vanessa.

Şi-i zâmbi fals. Bree? Ce fel de nume mai era şi *ăsta?*

- Pe mine mă cheamă Edgar, se trezi unul dintre gemeni, îndreptându-şi cu mândrie spatele.

Îi dădu drumul mâinii Vanessei şi o întinse spre Bree. Oare uitase de mica scenă când vomitase în parc?

- Pe mină mă cheamă Nils, spuse celălalt puşti, împingându-l uşor pe frate-său şi zâm- bindu-i lui Bree.

Dan nu putu să nu bage de seamă că vorbeau ca nişte variante mai mici ale lui Chuck.

Începeau devreme băieţii ăştia din Upper East Side.

Bree se aplecă stând pe un genunchi şi se uită ţintă la cei doi gemeni.

- E clar că aveţi haz.

Vanessa chicoti. Dan lăsă capul în jos şi o analiză. În mare, era neschimbată: capul ras, plină de atitudine, numai că, în loc de blugi şi de bluza neagră din bumbac, avea nişte pantaloni

şic, de un negru lucios, şi un top de aceeaşi culoare, uşor transparent, moale şi delicat - se poate să fi fost din mătase. Arăta aproape feminin şi, deşi sună ciudat, uneori Dan uita că era doar atât: o fată.

- Vrei să mergem undeva să stăm de vorbă? întrebă el, făcând o încercare.

Vanessa ridică din umeri.

- Dacă te poţi strecura.

Bree îi ţinea în poală pe gemeni şi le citea în palmă.

- Avem o groază de discutat, nu? recunoscu el.

Bree începu să cânte în sanscrită.

Ăsta e eufemismul anului.

LUMEA TOATÂ E O SCENĂ

Cum în apartament nu exista mobilă adevărată, mulţimea de petrecăreţi beţi transformaseră spaţioasa încăpere principală în ring de dans. Blair dăduse pe gât trei pahare de Bellini, aşa că era gata să-şi facă datoria şi să-şi etaleze fun- duleţul drăgălaş dansând. Şi, oricum, învăţase pe de rost scena petrecerii din *Mic dejun la Fred's* şi ştia ce aşteaptă lumea de la ea. Serena era Holly, desigur - până atunci nimeni nu negase asta -, dar nu însemna că

nu putea să se distreze şi ea pe cinste. Avea la dispoziţie o mare de băutură şi o petrecere.

Ca să nu mai pomenim de un tip sexy.

– Bună, îi şopi Jason la ureche. Mă bucur să te revăd.

Ea răspunse imitându-l perfect pe unul dintre petrecăreţii de la cheful din filmul originar, numai că doar o expertă ca ea ar fi putut recunoaşte interpretarea. Rochia ei Blumarine, o imitaţie de pene, se unduia sexy când se mişca, iar în mână avea un portţigaret din sidef, de modă veche. Singurul detaliu la care se hotărâse să renunţe fusese tiara cu diamante.

Nu avea nevoie de o anumită coafură ca să joace rolul de prinţesă.

- La dans! porunci ea, apucându-l pe Jason de degetele lui fine şi lungi şi trăgându-l mai aproape de ea. El avea cel mai frumos surâs pe care-l văzuse vreodată şi era aşa de înalt şi arăta atât de bine!

- Desigur, doamnă.

Îşi desfăcu nasturele de la gât al cămăşii bleu Steven Alan cu care era îmbrăcat. Era foarte excitant că arăta aproape ca un nătărău!

Blair se apropie şi mai mult de el, plăcându-i că, datorită înălţimii lui ieşite din comun, se simţea micuţă şi delicată şi sexy.

A.

Îi simţea mirosul de săpun al pielii şi damful de bere din respiraţie, iar mulţimea dispăru în întuneric când ea-şi înălţă capul, uitându-se visătoare la zâmbetul lui strălucitor. În clipa aia îi era greu să-şi aducă aminte că îi mai plăcuseră şi alţii la viaţa ei, printre care Domnul Cum-l-o-fi-chemând sau Domnul Muncitor.

- Ştii... începu clipind sugestiv. Serena o să se întoarcă la ai ei ca să-şi petreacă restul verii, dar cred că eu aş putea rămâne...

- O să fim vecini, îi răspunse el zâmbind, şi de-aia s-ar putea să dăm de bucluc.

- Mie-mi cam place să dau de bucluc.

Bună dimineaţa, ce eufemism!

- Atunci... rânji Jason.

Se aplecă şi o sărută încet. Pe buze avea aroma berii dulci din care băuse toată noaptea, dar şi un iz de mentol. Era delicios. A fost un prim sărut absolut *perfect.*

Apoi ea îi răspunse cu un surâs înainte de a arunca o privire în jur. Dansau încet, deşi toată lumea se zbânţuia şi se învârtea pe o piesă a Ma- donnei pe care tocmai o pusese DJ-ul. Blair trase corpul lui cald şi mai aproape, deşi temperatura ajunsese la vreo patruzeci

de grade în apartamentul plin de nu mai puteai arunca un ac. Dar apoi îl zări cu colţul ochiului pe Domnul Muncitor în persoană. Fir-ar să fie! Nu se îndoia că Nate ar fi fost în stare să strice un moment desăvârşit chiar şi acum.

Nate Archibald era de mână cu o tipă pe care Blair n-o recunoscu. Dar nu era nici una din târfuliţele de la L'Ecole, care se îmbrăcau

de la Marni. Era clar că tipa nu avea haine de la Marni, ci mai degrabă de la... Target.

Totul era exagerat la ea - bronzul, sânii, buzele, machiajul. Totul părea contrafăcut. Dar şi mai groaznică decât părul tapat într-un hal fără de hal şi pielea bronzată, de un portocaliu ridicol, era ţinuta: o pereche de pantaloni trei sferturi de culoarea piersicii, o bluză fără mâneci, cu paiete, pe care le asortase cu nişte espadrile murdare şi cu un rucsac lucios, tot de culoarea piersicii, o imitaţie Prada cumpărată-de-la-colţul-străzii. Blair nu văzuse niciodată aşa ceva. Era un dezastru. Se uită spre Bailey Winter, cara stătea în picioare în partea cealaltă a sălii. Ar fi dat oricât ca să audă ce-i şoptea lui Graham Oliver chiar în clipa aia.

- S-a întâmplat ceva? o întrebă Jason, adul- mecându-i gâtul.

- Scuze, bolborosi ea, desprinzându-se din braţele lui. Lipsesc un minut.

Numai că-ţi trebuie mai mult de un minut să-ţi revii după ce-ţi vezi prima dragoste împreună cu altcineva.

£

f ~

CE SE ÎNTÂMPLĂ, COLEGA?

- Eşti OK? întrebă Vanessa, căci Dan tăcuse prea mult, ceea ce începea s-o sperie. Să ne aşezăm.

Arătă spre pervazul ferestrei din spatele lor, care dădea în curtea din spate şi era deschisă

A A

puţin, lăsând să intre briza uşoară a serii. În grădină, câţiva invitaţi se adunaseră în jurul unei tufe stinghere de liliac ca să fumeze.

- Lucrurile s-au schimbat de când am terminat şcoala, nu?

Dan întinse mâna spre ea, dar o băgă în buzunar fără s-o atingă.
- Habar n-am ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni.
Taie-mi degetele. Nu mai simt.
Nu te mai simt pe tine. Sau pe tine. Pe tine.
- Bănuiesc, începu ea aspru, dar nu fără un pic de căldură, c-ai cunoscut pe altcineva. E-n regulă.
Adică mă doare, presupun. Dar cel mai mult mi-aş fi dorit să nu-mi ascunzi asta, mai ales după ce-ai făcut scena aia la petrecerea de absolvire a lui Blair, când ai zis că rămâi cu mine toamna asta...
- Scena? repetă Dan. Eu am făcut o scenă?
Vorbise cu ea între patru ochi, într-un colţ.
Nu făcuse nici o *scenă.* Bine, făcuse o scenă când ţinuse discursul de absolvire, dar, slavă Domnului, ea nu fusese de faţă.
- Oricum, nu despre asta e vorba. Problema e, continuă Vanessa, că nici eu n-am fost sinceră până la capăt.
O tipă beată, cu o faţă total neatrăgătoare, despre care ea îşi aminti că fusese dublură la film, se împiedică urcând scările. Avea un tricou roşu aprins FAN JOLIE şi o grămadă de brăţări zornăitoare din argint la mână. Se uită la Vanessa, dar se prefăcu că n-o recunoaşte. Era clar că petrecerea nu era distracţia ideală pentru Vanessa.
O porcărie de chef.
- Ai pe cineva?
Dan părea c-o să izbucnească în lacrimi.
- Nu, evident că n-am.
Ea îşi făcu vânt cu mâna.
- Dar am ceva veşti destul de ciudate. Tatăl tău mi-a spus că o să-mi închirieze o cameră... deşi ne-am despărţit...
Dan tresări şi-şi frecă glezna cu talpa pantofului. Nu crezuse cu adevărat că se despărţiseră oficial, dar bănuia că asta făceau acum.
- Şi? o întrebă el.
- Şi i-am zis că accept.
Se uită la el ca să-i vadă reacţia, dar el continua să-şi frece glezna cu talpa pantofului, ca un câine care are mâncărimi.
- Adică nu-mi permit să plătesc prea mult, iar el a spus că mi-o dă foarte ieftin, deci...
- Deci, zise Dan după o clipă, nu mi se pare nimic ciudat.
Nu?
- Cred c-o să fie amuzant, continuă el.
Da?

- Aşa că suntem prieteni, da? întrebă Dan.
irma ea.
Prieteni...?
UITE CE-A PESCUIT MOTANUL - SI PE CINE A ADUS i

Thaddeus Smith dădu pe gât paharul de cai- pirinha rece şi se aplecă spre Serena, şoptindu-i sexy, răsuflarea lui mirosind a alcool aromat.

– Cine era? o întrebă.

Nu arătă spre persoana respectivă, dar nici nu era nevoie: oricine ar fi ştiut clar la cine se referea Thaddeus Smith. Sosise Nate Archibald.

Se cuibăriseră amândoi într-o bucătărie minusculă, cel mai bun loc din care puteau cuprinde cu privirea toată încăperea, poziţie din care Serena îl vedea clar pe Nate pentru prima dată după noaptea în care se dăduse cheful acela sălbatic cu ocazia absolvirii lui Blair. Serena dansase până căzuse lată, dar Nate stătuse pe jos, arătând mai drogat ca de obicei, iar în cele din urmă se ridicase şi-o sărutase pe micuţa Jenny

Humphrey pentru că pe ea o nimerise. Căpitanul Archibald se enervase atât de tare că Nate nu fusese în stare să vină acasă cu o diplomă, încât a doua zi după absolvire îl dusese chiar el la East Hampton, ca să înceapă o vară de muncă. Serena n-avusese ocazia să-şi ia rămas-bun, dar ştia c-o să-l revadă pe Nate curând. Şi iată-l acum, etalând un bronz intens, de genul am-stat-afară-toată-ziua, care făcea ca dantura lui, oricum fără cusur, să pară şi mai albă, iar ochii, oricum splendizi, să fie de un verde şi mai strălucitor. Pieptul lui părea mai lat, iar antebraţele, mai puternice. Bineînţeles că Thaddeus Smith îl observase.

- E Nate, îl anunţă Serena indiferent.
- E normal? se interesă Thaddeus.

Serena ridică din umeri.

- E în stare de orice, chicoti ea. Dar se pare că nu e singur.

De braţul lui Nate se agăţa ca de un colac de salvare o tipă foarte blondă şi foarte bronzată, ţinându-se strâns de bicepsul lui, cu unghiile ei lungi, de un roşu strident. El avea ochii larg deschişi şi privea tulbure de jur împrejur, de parcă ar fi fost drogat.

Ceea ce era foarte posibil.

- Te rog, spune-mi că e soră-sa, îi şopti Thaddeus. Are un fard albastru închis pe

pleoape? Să vezi când oi ajunge la hotel şi i-oi spune lui Serge!

Serena analiză noua apariţie. Tipa chiar era machiată cu albastru-închis la ochi. Dar şi cu o nuanţă de piersică, din cap până-n picioare, şi arăta ca o... *piersică.* Avea un păr blond, printre care se iţeau câteve fire albe - era ca Stripper Barbie la plajă.

Stripper Barbie la plajă. Asta chiar că era ispititor.

- De unde şi-o fi luat hainele? şuşoti Thaddeus răutăcios.

Serena n-avu timp să continue bârfa. Blair alerga spre ea, având întipărită pe faţă o expresie de panică pe care Serena o cunoştea foarte bine.

- Fir-ar! bombăni Serena încet.

- Cine naiba e *asta?* şuieră Blair furioasă, încercând să ajungă în bucătăria strâmtă, trecând prin mulţimea de gură-cască.

Şi Serena n-avu nevoie să întrebe la cine de referă.

- Scumpo, răspunse Thaddeus amabil, n-ai nici un motiv să te îngrijorezi *tu.*

- Nu-mi vine să cred, se repezi Blair, că Nate a avut tupeu să vină aici cu gunoiul ăla. Unde-o fi agăţat-o, la mail?

Păi în Long Island erau o groază de malluri.

- Stai jos, îi porunci Thaddeus, bătând cu palma în masă. Linişteşte-te.

- La dracu'!

Blair îi urmă sfatul şi se cocoţă pe masa din bucătărie.

- Simt nevoia să beau ceva.

- Rămâi cu noi, îi sugeră Thaddeus, coco- ţându-se şi el pe masă şi cuprinzând-o pe Blair de umerii goi, cu un gest protector.

- N-am crezut că e adevărat.

Chuck Bass trecu pe lângă Serena ca să se alăture celor trei în bucătărie.

- Dar bănuiesc că, dacă vezi, crezi, nu-i aşa, doamnelor?

- Salut, Chuck, oftă Serena, sprijinindu-se de masă, între picioarele larg desfăcute ale lui Thaddeus. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Chuck Bass să-şi înfigă ghearele în splendidul ei coleg de film.

- S-a întors Blair, strigă Chuck. Mă bucur să te văd.

Se aplecă şi-o sărută repede pe obraji.

- Bună, Chuck, răspunse Blair, reacţionând cumsecade la pupăturile lui. Cine e ticăloasa necunoscută?

Putea foarte bine să profite de singurul lucru la care era bun Chuck: puteai avea

Încredere că ia omul pe făraş, chiar dacă asta era ca nuca-n perete.

- Am auzit de ea, dar de cunoscut, n-am cu- noscut-o, spuse el mândru şi luă o înghiţitură dintr-o sticlă de Dom Perignon proaspăt deschisă. Nu vă întoarceţi acum, şopti el, savurând evident momentul, dar cred că acum trebuie s-o cunoaştem şi s-o felicităm.

Nate o conduse pe Tawny prin înghesuiala de pe ringul de dans spre adunarea de feţe cunoscute din bucătărie.

- Salutare, Serena, Blair, strigă Nate în vacarm.

Păreau şi mai frumoase de cum le ţinea el minte. Parcă aveau aure de zâne.

- Nate!

Serena se aplecă să-şi îmbrăţişeze cu căldură vechiul prieten, încercând să facă astfel încât momentul să nu fie insuportabil de penibil.

Prea târziu.

- Bună, se agită Blair, aşezându-se calmă picior peste picior şi fluturându-şi portţigaretul ridicol de lung de parc-ar fi fost o armă. Îmi dă şi mie cineva un foc, vă rog?

Thaddeus Smith îşi scoase bricheta Zippo din argint cu monogramă şi-i aprinse ţigara. Atunci începu să se audă *Papa Don't Preach,* melodia Madonnei, iar câţiva tipi super de pe-acolo se repeziră în mijlocul ringului de dans, cântând la microfoane imaginare.

- În sfârşit, un adevărat gentleman, suspină Blair teatral. Mi-a văzut cineva partenerul?

Stai să vezi când o prinde-o Nate sărutându-se franţuzeşte cu Jason! Ha!

- Arăţi minunat, Blair, îngăimă Nate. Bine ai revenit!

Nu ştia ce altceva să spună. Se simţea ca un ticălos.

Blair sări jos de pe masă, împleticindu-se din cauza băuturii în pantofii Jimmy Choos, cu vârf ascuţit, atunci când ateriză cu zgomot pe gresia crăpată din bucătărie.

- Mulţumesc, dădu ea din cap. Scuzaţi-mă. Chiar am chef să dansez. Dar trebuie să-mi găsesc partenerul.

Şi se întoarse în livingul aglomerat.

Serena zâmbi spre Nate, parcă scuzându-se.

- Apropo, eu sunt Serena.

Îi întinse mâna fetei necunoscute, observân- du-i ochii albaştri, frumoşi şi migdalaţi, şi pistruii adorabili de peste tot.

Dar oare nu se gândeşte ea mereu să spună ceva drăguţ?

- Eu sunt Tawny, spuse aceasta cu un accent gros.

- A, scuze, bolborosi Nate, Serena, ţi-o prezint pe Tawny.

- Iar el e Thaddeus, zise Serena, strângând de braţ vedeta de cinema. Ţi-i prezint pe Nate şi Tawny.

Thaddeus sări jos de pe masă şi dădu mâna cu ei prietenos, întâi cu Nate, apoi cu Tawny. O tipă beată, într-o rochie mini, fără umeri, marca American Apparel de culoare violet, se ciocni de el accidental. Iar el o împinse uşurel afară din bucătărie.

- Mă bucur să vă cunosc pe amândoi, răspunse el fermecător.

Chiar că *e* un actor bun.

- Ave! interveni Chuck Bass, dregându-şi glasul. Iar eu sunt Chuck.

- Tawny.

Fata îşi aranjă bretelele rucsacului mic, de culoarea piersicii, şi-i dădu mâna înainte de a se întoarce să se holbeze la Thaddeus, aproape salivând.

- Încântat, gânguri Chuck, sărutându-i mâna şi înclinându-se ceremonios. Hai să ne cunoaşteam, draga mea. Nate, n-ai nimic împotrivă, nu?

Nate i-ar fi zis că nu, că n-au decât, dar nu era atent pentru că o zări pe Blair de mână cu un tip înalt, genul funcţionar de bancă, ce râdea cu capul dat pe spate. Ea îl prezenta unui individ scund, mai în vârstă, pus la patru ace, iar pe Nate îl umplea de dorinţă entuziasmul, atât de bine cunoscut de el, pe care-l afişa Blair, flirtând cu amândoi.

– Mă scuzaţi, bâigui el. Trebuie să plec.

Indreptându-se spre uşă, îl auzi pe Chuck spunând „Apropo, ai un bronz pe cinste!"

Doar o chema Tawny[I].

B E SURSĂ DE INSPIRAŢIE

i

- Draga mea! Dra-g^ mea! schelălăi Bailey Winter la Blair. Trebuie - repet, *trebuie* - să vii cu mine pe insulă vara asta. Eşti *întruchiparea perfecţiunii.*

I Joc de cuvinte intraductibil în limba română, realizat datorită asemănării fonetice dintre *tan,* „bronz" în lb. engl., şi numele Tawny (n. tr.).

Stăteau în faţa dormitorului, pentru că, dacă se îndepărta mai mult, Blair nu mai putea vedea bucătăria. Cu un gest deliberat, îşi dădu după ureche părul brunet, care-i ajungea aproape până la umăr. Întotdeauna îi plăcuse să i se facă complimente, dar ce să spui când cineva îţi zice că eşti întruchiparea perfecţiunii?

Poate „mulţumesc"?

A

- Încep o colecţie nouă. Se numeşte Vară/Iarnă.

Bailey începu să gesticuleze, Blair presupunând că aşa voia să arate că e vorba despre anotimpuri, numai că părea scuturat de o criză de convulsii.

- Şi tu, dragostea mea, eşti Iarna. Jason îşi puse mâna lui mare şi mângâietoare pe ceafa ei.

- E incredibil, Blair, îi zise dulce.

Era incredibil, dar nu se putea abţine să nu se uite cu colţul ochiului la Nate, cu ochii lui de un verde strălucitor, îmbrăcat într-o bluză bleu, veche, care se îndepărta de Serena, de Chuck, de târfuliţa aia care nu era din oraş şi plecând de la petrecere. Oare unde naiba se ducea?

- Iar Serena e Vara! ţipă Bailey, atrăgându-i iar atenţia lui Blair.

A

Îşi scoase iute ochelarii de soare de aviator şi se holbă entuziasmat la lumina de deasupra.

Blair şi Serena, aflate de o parte şi de cealaltă a ringului de dans, se priviră în ochi. Bineînţeles că-şi închipuise *chiar* că va fi una dintre cele două muze, dar, dacă trebuia să împartă lumina rampei cu cineva, atunci acest cineva trebuia să fie cea mai bună prietenă a ei.

Câtă generozitate.

- O să trebuiască să locuiţi cu mine amândouă, evident. Pentru inspiraţie, dragă! Nu vă faceţi griji, în casa de pe plajă e suficient loc pentru musafiri! spuse Bailey cântând şi făcându-i cu ochiul lui Jason.

Blair îl văzu pe Nate salutându-l pe hol pe Jeremy Scott Tompkinson, un coleg din echipa

de lacrosse. Uneori se întreba câte confesiuni şi-or fi făcând băieţii la vestiar. Oare le spusese tuturor despre cum fusese prima dată când făcuse sex cu ea? Sau cum şi-o trăsese cu Serena? Blair îşi lăsă privirea în jos şi observă că avea pumnii strânşi, mici şi roşii.

- Mi-ar plăcea să vin în vizită, zise Jason, tră- gând-o mai aproape pe Blair. Dacă ea o să vrea.

Bailey îşi puse din nou ochelarii de soare, împingându-i până în vârful nasului.

- Te iau eu, dacă ea nu vrea. Râse şi apoi bătu din palme. Fără îndoială că te *îngrozeşte* ideea! Dar nu te speria, că nu muşc. Numai dacă nu-mi ceri să te muşc! schelălăi el încântat.

Blair îi zâmbi formal. Îi era greu să se concentreze la vocea de staccato a lui Bailey. O numise întruchiparea perfecţiunii - asta auzise.

Sigur că auzise.

Dar ce era povestea cu locuitul împreună? În fine, poate era o idee. Deşi tocmai îi spusese lui Jason c-o să rămână aici, palatul lui Bailey de la intersecţia dintre Sixty-second Street şi Park îi convenea de minune pentru lunile de dinainte s-o şteargă la Yale. Fără îndoială că Audrey Hepburn va fi stat într-un loc demn de o muză.

- Am o presimţire c-o să vină mama la „ceai" în fiecare după-amiază, comentă ea.

- Va fi şi ea la Georgica? întrebă Bailey, ridi- cându-şi şi mai mult sprâncenele negre, trase oricum sus, artificial. Minunat!

- Georgia? se încruntă Blair.

De ce trebuia să vorbească el mereu atât de enigmatic?

- Nu, dragă, la Georgia?. E vorba despre casa de pe plajă. În East Hampton. Unde vom merge cu toţii? explică el. Te simţi bine, draga mea?

A -A

Stai puţin! În *Hampton?* Adică în acel Hampton unde-şi va petrece toată vara Nate cu ţărăncuţa lui târfuliţă? De ce nu-i spusese asta până acum?

Ba spusese.

- Da, confirmă ea, deşi dădea din cap în semn că nu. Mă simt bine.

- Mă tem că această casă de oaspeţi e mai în spatele proprietăţii şi e *puţin* mai aproape de vecini, dar ei trec foarte rar pe acolo. Nu cumva-i cunoşti, draga mea? Familia Archibald? Se pare că fiul lor o să-şi petreacă vara cu ei. E cam de-o vârstă cu tine. Şi e frumos ca un diavol.

Of, îl cunoştea, foarte bine.

Ştiţi cum se zice: iubeşte-ţi vecinul!

ACOPERIŞ

i

Dan se caţără pe scară şi deschise trapa, ieşind în noapte pe acoperiş. Clădirea nu era suficient de înaltă ca să se vadă East River de pe ea, dar se simţea mirosul jilav, de peşte. Cu toate astea, apusul avea ceva magic în New York vara.

Îşi aprinse o ţigară Camei şi trase cu nesaţ. Prin acoperişul smolit, denivelat, simţea bubuitul tobei şi auzea vuietul monoton al mulţimii. Avea nevoie să fie singur şi să se gândească. Mergând până la marginea acoperişului, se uită spre grădina din spate şi, cum era o beznă desăvârşită, aproape c-o răsturnă pe Bree, care stătea acolo în poziţia lotus, cu ochii închişi şi cu fusta ei de ţigancă, turcoaz, strânsă în jurul picioarelor.

- Te-am lovit, Bree?

- Dan, răspunse ea calmă. Deschise ochii şi-i zâmbi. Fumezi.

La dracu'!

Aruncă în noapte ţigara aprinsă.

A

- Îmi pare rău, se scuză el timid.

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze, spuse ea pe un ton atât de neutru, că părea de-a dreptul distant.

Dan se aşeză lângă ea pe acoperiş, în întuneric.

A

În curtea din spate era o asemenea beznă, încât abia dacă reuşi să distingă vârfurile stinghere ale câtorva tufe de liliac şi luminiţele de la nişte ţigări aprinse. Închise ochii şi încercă să-şi închipuie că sunt pe un vârf de munte în Pacific Northwest, dar nici măcar imaginaţia lui de poet n-avea atâta forţă.

Nu e suficient oxigen aici. Nu ajunge pentru doi...

- Nu mă deranjează dacă fumezi, continuă Bree. Mi-aş dori să nu fumezi, pentru că nu e sănătos nici pentru corpul tău, nici pentru planetă. Dar eşti o individualitate. Poţi face cum doreşti.

Dan n-avea chef de ceartă. Scoase încă o ţigară şi o aprinse. Gata. Deja se simţea mai bine.

- Îmi pare rău c-a trebuit să urci aici după mine, se scuză ea.

Dan se hotărî să nu-i spună că nu venise după ea, ci ca să stea liniştit şi să înghită puţină nicotină.

- Oricum, credeam că eşti jos şi vorbeşti cu Vanessa. E clar c-aveţi multe lucruri să vă spuneţi.

Dan nu ştiu ce să răspundă. Adevărul era că nu credea că el şi Vanessa îşi vor petrece restul verii ca... prieteni.

Poate ca prieteni privilegiaţi?

- Să ştii că nu sunt supărată, îl asigură Bree, care părea să spună adevărul. Ne-am simţit bine împreună săptămânile astea, nu?

- Absolut, încuviinţă el, dând din cap. Ştia ce urmează.

- Chiar mi-a făcut plăcere să te cunosc, să te înţeleg cât de cât ca om. Aşa ceva e întotdeauna o călătorie magică, nu crezi?

Of, Doamne!

- Ba da, răspunse Dan. Aiurelile ei despre viaţă se cam învecheau. Va fi bucuros că nu va mai trebui să le asculte.

Şi nu e deloc în neregulă să fii trist când se termină, zise ea. Dar drumurile noastre se despart. Al tău duce spre o mare petrecere holly- woodiană. Iar eu pur şi simplu nu înţeleg aşa ceva. Al meu duce în altă parte.

A

Îşi riscase şi studiile, şi întreaga carieră pe care o avea în faţă pentru o poveste de dragoste cu Vanessa, ceea ce nu-l deranja. Dar să-şi rişte tot viitorul cu Vanessa pentru Bree? Ce-o fi fost în capul lui?

Bree îşi ridică mâinile deasupra capului şi expiră adânc. În întuneric se vedeau doar bluza de un alb strălucitor şi părul de un blond albi- cios şi parcă plutea, neavând picioare.

- Of, Dan, se smiorcăi ea puţin, *e* greu să-ţi iei rămas-bun, nu? încerc să-mi aduc aminte ce zicea maestrul meu, să laşi lucrurile să-şi urmeze cursul, dar e greu. Adică sunt tot o şcolăriţă.

Deodată nu mai păru deloc greu să-şi ia rămas-bun.

Dan o strânse uşor în braţe, căci i se păru un gest potrivit, apoi o privi cum dispare dincolo de trapă. Era oarecum bucuros că se despart şi încântat că ea o să plece. Învăţase multe de la ea, despre natură, despre exerciţii şi despre spiritualitate, dar ajunsese în punctul în care-şi dorea să se despartă: voia doar o ţigară şi o clipă de linişte, după care va coborî de pe acoperiş şi se va duce acasă cu Vanessa, ca doi prieteni.

- Pacoste! spuse o voce de bărbat în întuneric.

Oare de ce era aşa de greu să stai singur un minut?

- Cine e?

Dan nu vedea decât un vârf roşu şi simţea doar aroma de halucinogen.

- Scuze, prietene, zise Nate Archibald, apro- piindu-se de el, n-am vrut să trag cu urechea. Bănuiesc că nu ţi-ai dat seama că sunt aici.

- A, salutare.

Dan îl recunoscu pe zidarul care nu terminase liceul şi care-i frânsese inima lui Jenny vara trecută. Însă ea îşi revenise repede, se pare, aşa că acum nu mai exista nici urmă de resentimente.

- Te descurci binişor, comentă Nate.

- Sincer, prietene, răspunse Dan cu un aer filozofic, pur şi simplu n-a fost să fie. Am crezut că mă interesează. Am crezut că sunt gata de o schimbare. Dar ştii ceva? M-am înşelat. Am căzut într-o capcană, m-a ispitit *ideea* de a avea pe altcineva, deşi nu ne potriveam deloc.

- Pe bune? tuşi Nate.

Ceea ce tocmai îi explicase Dan îi suna destul de cunoscut.

- Treaba e, continuă Dan cu acelaşi ton filozofic, că acolo jos e o fată şi ea e aleasa, prietene. Ea e *aleasa.*

Care aleasă?

- Cred că ştiu exact ce vrei să spui, adăugă Nate, cu o octavă mai sus decât de obicei. Şi puicuţa avea dreptate şi ea - chiar există nişte drumuri şi uneori pur şi simplu... se despart. Nu?

Uau.

– Habar n-am cum e cu drumurile, răspunse Dan, deşi întreaga idee era luată din poezia lui Robert Frost, *The Road Less Traveled,* din care chiar citase în discursul ţinut la terminarea liceului. Ca să fiu sincer, m-am cam săturat de porcăriile astea New Age.

– Da? întrebă Nate.

Lui i se părea mişto.

Bineînţeles că i se părea.

N PARASESTE SCENA PRIN SPATE

i

Nate împinse nişte fete în rochii lungi, fără talie, şi cercetă cu privirea încăperea. Era atâta îmbulzeală, că abia dacă reuşea să mai zărească vreun chip cunoscut.

Sau poate că era el prea afumat.

Nu se aşteptase să aibă nici o revelaţie la o petrecere hollywoodiană tâmpită. Ideea era că-n vara asta era cazul să se facă om serios, să lase chefurile, fumatul de iarbă şi agăţatul de tipe care mai mult îl băgau în bucluc. Era vara în care trebuia să se

spetească muncind cu mâinile, să facă o muncă cinstită şi care să-l provoace, să se cunoască pe sine şi să se pregătească pentru o carieră la Yale. Căpitanul Archibald şi chiar antrenorul Michaels erau hotărâţi să facă un alt om din Nate înainte să plece la universitate, o persoană care să se dovedească responsabilă. Şi iată că Nate simţi din senin că deja *era* o asemenea persoană.

Câtă rapiditate.

Rămăsese cu gândul la ceva ce spusese Dan: viaţa lui era chiar aici, îl aştepta în apartamentul ăsta de tot rahatul, plin de nu mai puteai arunca un ac. Fata cu care era sortit să fie era chiar aici şi singurul lucru cinstit pe care trebuia să-l facă era să-i spună noutatea fetei cu care *nu* era sortit să fie.

Dar nu reuşi să zărească nicăieri coama ei bălaie, atât de mare era înghesuiala. Îşi croi drum prin ringul de dans, fără să bage în seamă nişte ciudaţi bronzaţi peste măsură, care stăteau cu ochelarii de soare înăuntru şi-i făceau cu mâna. N-avea timp de cleveteală: era un om care avea o misiune.

Nate se strecură în bucătărioara argintie şi se cocoţă pe masă. De acolo putea vedea tot apartamentul, căci o căuta pe Tawny. Casa era arhiplină. Reuşi să distingă câteva chipuri - Isabel şi Kati cuibărite într-un colţ, şuşotind ca de obicei; fata cheală şi palidă, cu o expresie încruntată vorbind cu nişte copilaşi -, însă pe majoritatea celor din jur nu-i cunoştea.

Dar iat-o: părul ei blond era inconfundabil. Era plin şi avea volum, căzându-i pe umerii

pistruiaţi şi bronzaţi, unul dintre ei fiind gol, căci îi alunecase bluza de culoarea piersicii. Nate recunoscu că era sexy. Văzu că se zbânţuia cu Chuck Bass, care-şi desfăcuse fermoarul de la cămaşa verde ca menta şi se agita cu bustul la vedere în ritmul unui remix după o melodie cântată de Ciara. Uf.

Nate simţi că-l trage ceva de pantalonii bej şi, când se uită în jos, o văzu pe Serena surâ- zându-i, cu capul ridicat spre el.

- Ce cauţi? îl întrebă ea, cocoţându-se lângă el pe masă.
- Salutare, răspunse el, ajutând-o să se aşeze.

Era recunoscător că un vechi prieten îi ţine companie.

Serena scrută încăperea, privind în locul spre care se holba el, cu ochii ţintă la Chuck şi Tawny, care dansau exhibiţionist, aproape obscen.

- Să ştii, îi şopti Serena la ureche lui Nate, care-i simţi răsuflarea dulce, gâdilându-l plăcut, provocându-i o senzaţie drăguţă şi cunoscută, că n-ai de ce să-ţi faci griji. Chuck Bass e doar un ticălos inofensiv şi în călduri, lucru pentru care-l iubim.

- Nu-mi fac griji, îi spuse el. Nu despre asta e vorba.

- Nu? întrebă ea.

Îl cunoştea pe Nate, deşi ştia că nu e cazul să-l creadă când vine vorba de fete, cu care o dădea în bară aproape de fiecare dată.

E actriţă, ai uitat? Doar *face pe* proasta.

- Aşa am crezut, dar m-am înşelat, recunoscu el. Stai! Unde se duc?

Tawny îl luase pe Chuck de mână şi amândoi se strecurau în spatele unei uşi din apropiere.

- La baie, comentă Serena.

Uf de două ori.

- N-aveţi decât, zise Nate, ridicând din umeri.

Depăşise faza în care-l interesau fetele care se furişau la baie cu tipi pe care abia dacă-i cunoşteau, atunci când mergeau la petreceri. În clipa asta nu-i păsa de ce se întâmpla în spatele uşii cu pricina. Apoi dădu cu ochii de Blair pe ringul de dans, în picioarele goale şi strălucitoare, strânsă în braţe de un individ mult mai înalt decât ea, îmbrăcat într-un costum clasic gri. Buzele li se întâlniră, iar Nate trebui să închidă ochii.

- Decolez, îngăimă el.

Gata, îi ajunsese atâta chef. Privi spre Serena, oferindu-i un rânjet strâmb, dezarmant. Apoi sări jos de pe masă şi dispăru în înghesuială.

FILME SI GENERICE MUZICALE

i

Serena rămase cocoţată pe masă şi luă ţigara pe care o ascunsese înţelept după ureche. Netezi cu mâna cutele formate pe rochia ei neagră, marca Bailey Winter, pe care o „împrumutase", aprinse un ochi la aragaz şi se aplecă să-şi aprindă ţigara la flacără. Trase un fum lung, stinse aragazul şi-şi îndreptă iar atenţia spre ringul de dans încă fremătător.

- Unde-a plecat Nate? întrebă Blair năpustin- du-se în bucătărie.

- Cine ştie? râse Serena, ajutând-o pe Blair să se salte lângă ea, pe masă.

A* A

Îi întinse ţigara aprinsă, Merit Ultra Light, şi se uită de jur împrejur, cu un zâmbet de satisfacţie pe buzele desăvârşite.

- Unde e Jason?

- Pleacă acasă, explică Blair. Mai are nişte pui fript în frigider şi eu sunt moartă de foame.

- Ce norocoasă eşti! ganguri Serena, luând iar ţigara de la Blair.

Da, nici că exista altcineva mai norocos decât Blair.

Serena îşi strecură mâna în mâna ei. Se aplecă şi şopti ceva la urechea prietenei ei, care în seara aia era împodobită cu un „B" celebru de la Bvlgari.

- O să fie o vară extraordinară.

Blair îşi lăsă capul ei de brunetă pe umărul Serenei.

- Sper c-o să avem loc toţi la Hampton.

Serena o strânse de genunchi drept răspuns.

Blair supraveghea livingul. Atunci când clipea, totul era ca în scena petrecerii din *Mic dejun la Fred's.* Visase de atâtea ori clipa aşa, o trăise în filmul din capul ei iar şi iar, aşa că acum îi era cunoscută. Se simţea minunat.

Iată-le pe Kati şi Isabel în rochii negre Tocca, asortându-se una cu cealaltă, zâmbind şi făcân- du-le cu mâna încântate, ca să nu arate că le bârfeau. Iar Blair îşi putea închipui ce ziceau despre ea. Iată-l pe Chuck Bass, cu pieptul transpirat la vedere, învârtind-o pe blonda vaporoasă şi bronzată. Absolut toată lumea se uita la *ei.* Să le fi

atras atenţia Serena sau Blair? Oare chiar avea vreo importanţă?

Deloc.

DJ-ul - un tip care transpira abundent şi căruia Bailey Winter nu se putea abţine să nu-i facă ochi dulci - schimbă discurile şi probabil că-i citise gândurile lui Blair: un ritm staccato se revărsă în casă şi o voce sexy începu să cânte nişte versuri cunoscute:

Moon river, wider than a mile...
I'll he crossing you in style, someday.
Dream maker, you hearthreaker...

- Sunt eu! ţipă Serena.

- Sună minunat, îi spuse Blair sincer, luând-o de mână.

Era scena finală perfectă pentru filmul din mintea ei. Muzica era potrivită, iar lumea dansa cu un avânt nebun. În apartamentul lui,

aflat mai jos, un tip adorabil pregătea pentru ea o farfurie de pui fript rece. Deşi nu era decât un depozit fără mobilă, apartamentul părea absolut strălucitor, Blair era încântată. Iată locul ei. Iată petrecerea ei. Filmul n-avea decât să se termine, pentru că vara abia începea.

gossipgirl.net

DisdaimenToate numele reale de locuri, persoane şi întâmplări au fost schimbate sau abreviate pentru a-i proteja pe nevinovaţi. Cu alte cuvinte, pe mine.

SALUTARE, OAMENI BUNI!

Dumnezeule! N-am crezut că poţi fi la fel de mahmur cum sunt eu acum, şi numai din vina mea: când o să mă învăţ minte să nu exagerez cu şampania? Dar mai e şi chestia că eu am fost mereu sufletul petrecerii. Şi ce petrecere! Sunt sigură că cei care-aţi fost suficient de norocoşi să ajungeţi acolo sunteţi de acord: cea mai tare lovitură a verii, a doua cea mai mare dărâmare a anotimpului. Pare-se că cineva se antrenează să fie o gazdă bună pentru gloată, nu credeţi?

AMESTECAŢI ŞI POTRIVIŢI

Muriţi de nerăbdare să aflaţi cine s-a dus acasă la cine? Iată dosarul complet:

T chiar că este fidel unui singur bărbat. Imediat ce s-a terminat cheful s-a aruncat în primul taxi disponibil şi a luat-o repede spre Mercer, unde s-a întâlnit cu iubitul lui secret. Am auzit că cei doi şi-au petrecut următoarele patruzeci şi opt de ore ascunşi într-un apartament destinat mirilor aflaţi în luna de miere.

Designerul ăla celebru care nu renunţă la ochelarii de soare Ray-Ban nici în casă noaptea l-a momit pe DJ pe terenul lui de pe Park Avenue, fără îndoială promiţându-i că-i oferă gratis o ţinută din noua sa colecţie de haine pentru bărbaţi. Mă întreb dacă DJ-ul o să învârtă viniluri la Hampton tot restul verii...

S s-a dus la culcare singură. Miracolele chiar nu vor înceta niciodată?

D şi **V** au luat un taxi înapoi spre casa lui - de fapt, a lor - de pe Upper West Side, dar povestea de dragoste a sucombat. Camere separate, oameni buni. Dorm în camere separate.

N a fost văzut singur-singurel, la o oră foarte târzie în noapte, într-un tren LIRR, care mergea spre insulă. Deci ce s-a ales de...

Gunoiul-de-blondă-bronzată? împreună cu **C** a fost sufletul petrecerii, cei doi încingând atmosfera şi în cele din urmă ajungând la bungalow-ul 8 la ora cinci dimineaţa. Şi de atunci nu s-a mai auzit nimic de ei.

Vreţi să ştiţi de ce **S** s-a dus la culcare singură? Deoarece colega ei căzuse lată. Cât despre **B,** e clar că nu era singură...

DACĂ NE-AM LUA O VACANŢĂ...

369

Oameni buni, să nu uităm că vara a fost inventată pentru odihnă. Iulie e aproape, şi de Ziua Bastiliei[I] (nu cumva e vreo zi de naştere?) vom fi la jumătatea acestui interval. Cu toţii o să avem o groază de lucru la toamnă - examenele de la mijlocul semestrului, chefuri şi grijile în legătură cu interviul prin care se hotărăsc cele mai bune locuri de practică pentru vara următoare. Deci acum e vremea să ne distrăm, aşa că la treabă şi... răcoriţi-vâ. Pardon, pe cine cred eu că păcălesc? în oraşul ăsta nu ne răcorim niciodată! Bine, poate **N** se răcoreşte, dar noi, ceilalţi, n-o lăsăm mai moale nici o clipă. Apropo de asta...

Oare **B** va frânge încă o inimă? A refuzat deja doi pretendenţi şi nu suntem nici măcar în luna iulie!

Oare **S** va reuşi să-şi aranjeze viaţa când nu se află în faţa camerei de filmat? Va sta în lumina rampei cu **B,** la Hampton, sau va alege stilul holly- woodian şi-şi va petrece restul vieţii împreună cu noul **T** BFF?

Oare **N** va face pace cu **B?** Se va întoarce în genunchi la **S?** Sau poate s-o fi lăsat de agăţat, fiind hotărât să se maturizeze? Am auzit cea mai recentă veste despre mica lui tăvăleală estivală.

I 14 iulie, Ziua Naţională a Franţei (n. tr.).

Nu prea cred. În definitiv, mai are o groază de treabă la casa antrenorului lui deşucheat...

Dar cu Hamptonul cum rămâne? Locul acesta de joacă destinat vacanţei celor bogaţi şi celebri va fi suficient de mare pentru **B, S** şi **N?** Dar restul elitei din Manhattan? Deşi locul se mai schimbă, vedetele sunt actori care joacă personaje - ei nu se schimbă cu adevărat niciodată.

Şi pe bune: Ce naiba se întâmplă cu **V** şi **D?** Şansele să reuşească până la 4 iulie sunt de 3 la 1. Vrea cineva să facă vreun pariu?

O să umăresc chestiunea în continuare şi-o să vă mai dau câteva răspunsuri. În definitiv, asta e slujba mea de vară şi eu sunt cea mai silitoare fată din lume. Cineva trebuie s-o facă şi pe-asta.

Ştiţi că vă iubesc, gossip girl

CUPRINS

Proaspăt însurăţeii 16
Unu este cel mai singuratic dintre numere 27
întâlnirea lui Vcu destinul 31
5 se mută 39
D învaţă arta de a-i servi pe clienţi 49
Coifurile sunt la fel de importante ca prezervativele 55
Iubirea nu mai locuieşte aici …….63
„S" vine de la „spiritualitate", printre altele 71
Familia care joacă împreună rămâne unită 77
Se naşte o stea (într-un fel) 85
Când crezi că ştii bine pe cineva 97
Şi cei de la ţară sunt oameni 107
„L"vine de la „logodit" 113
Cu Danny se întâmplă ceva 123
Lumini, cameră, dar nu şi acţiune 128
Mireasa fugară ..140
Mi-a şoptit o păsărică 152
S o ia pe urmele lui Audrey. La propriu 160
Cu banii nu-i de glumă, scumpo 165
Se încinge atmosfera 174
N devine de-al locului 184
Treci pe la mine odată 191

Ceai pentru două persoane 197
Imitaţia e cea mai sinceră formă de linguşire 203
Oare V va mai prânzi vreodată în oraşul ăsta? 214
Din nou împreună... Şi e atât de bine 223
Cameleonul karma 230
Din lac în puţ 237
B şi S hotărăsc că fiecare are drepturile lui 245
jVvineînoraş 258
B preia controlul 265
Încă o duminică ţăcănită în parc cu V... şi D 272
A rămas fără sentimentu' ăla de iubire 279
V face rost de un tată 287
S-a născut o stea - încă o dublă 294
Un adevărat final hollywoodian 305
N are necazuri cu femeile 311
înapoi la locul crimei 316
D are un bilet de aur 327
Lumea toată e o scenă 335
Ce se întâmplă, colega? 339
Uite ce-a pescuit motanul - şi pe cine a adus 342
B e sursă de inspiraţie 350
Trei pe acoperiş 354
N părăseşte scena prin spate 360
Filme şi generice muzicale 364
Seria LUX
de Anna Godbersen
IUBIRI INTERZISE, PRIETENII MINCINOASE, j ZVONURI SCANDALOASE J
Au apărut:

Munceşti prea mult, ai un şef nesuferit, în viaţa amoroasă lucrurile nu merg prea bine şi eşti atât de obosită, încât nici de shopping nu mai ai chef... (Nu, corecţie, de shopping ai întotdeauna chef!)

E timpul să iei o pauză: închide mobilul, scoate laptopul din priză, aruncă ce ţi-ai luat de muncă pentru acasă. Meriţi să te răsfeţi. Fie că te cufunzi în cada plină cu spumă, cu îngheţată alături, fie că pleci fără niciun bagaj în locul acela, la care tot visezi de mult, să ai mereu la îndemână o carte *glossy,* atrăgătoare şi rafinată ca tine.

Îţi vei cunoaşte cele mai bune prietene, care oferă totul şi nu îţi cer nimic.

Apariţii recente:

Ariel Ricaud, *Pretty Man* Catherine Siguret, *Te iubesc* **gossip**

o lectură fără cenzură Noul SEX AND THE CITY #1 New York Times bestseller

Este ultima vară pe care o petrecem împreună într-o atmosferă fierbinte. Iar soarele nu e singurul vinovat! în ciuda îmbrăţişărilor călduroase de la petrecerea de absolvire, drumurile lui Blair, Serena şi ale lui Nate se separă... dar nu pentru mult timp! Blair va pleca la Londra pentru a locui împreună cu iubitul ei, iar Serena este foarte aproape de a deveni star de cinema. Întorşi la New York, Dan şi Vanessa se străduiesc să reaprindă flacăra pasiunii.

VARA ASTA CHIAR VA FI MAI FIERBINTE CA NICIODATĂ!

■■■■■■■■■■
ISBN 978-606-8134-01-7 I
9786068134017